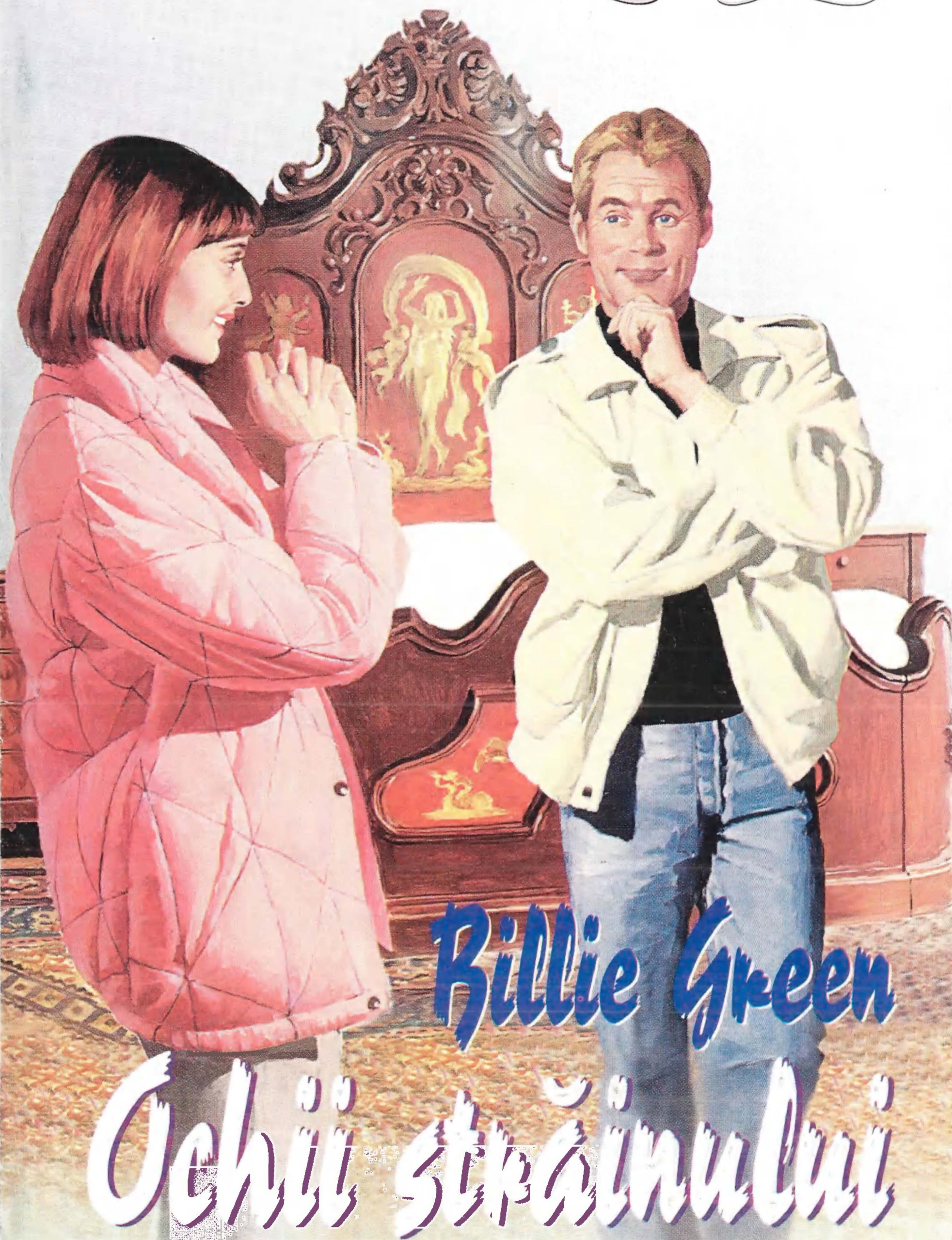

Loveswept
Billie Green
Ochii străinului

Loveswept

Billie Green

Ochii străinului

Traducere de Tincuța Bădiță

Mrs. Gallagher and the Ne'er Do Well

by Billie Green

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

ISBN 973-95057-4-6

Unu

– Nuanţa de verde a acestei pălării vă va evidenţia culoarea ochilor.

Helen ridică ochii spre cele două pălării pe care i le arăta vînzătoarea. Credea că prin acest gest îi va atrage atenţia că, ochii ei erau de un albastru-deschis şi că nu aveau nici urmă de verde. Renunţă însă; nu merita efortul.

– Ann, spuse Helen, cu o voce profundă, pălăria neagră nu seamănă cu cea pe care am cumpărat-o luna trecută?

– O, nu, doamnă Gallagher. Şi ochii vînzătoarei se măriră de indignare, ca şi cum ideea de a-i prezenta o pălărie identică era monstruoasă. Aceea avea o bandă roşie.

– Dar... da, desigur aşa este, reluă Helen.

Îşi aşeză apoi pălăria neagră şi serioasă pe părul neted şi blond. Se lăsă pe spate şi se privi în oglindă.

Această stare de intimitate o determină să-şi evalueze acele caracteristici proprii, fără însă o examinare amănunţită cu ajutorul oglinzii. Îşi ştia pielea netedă şi curată; mai ştia că nici un fir de păr din cocul blond nu-i ieşise în afară. Machiajul era corect, potrivit unei văduve serioase. Coafura, de asemenea, potrivită, iar rochia bleu cu talie înaltă era tocmai ceea ce trebuia pentru o femeie de rangul ei. Dar ceea ce examina ea acum în oglindă era expresia ochilor ei. Observă ceva acolo ce-o nedumerea. Ceva ciudat. Cinism? Lucrul acesta o nelinişti, fiindcă nimic din viaţa ei nu putea justifica această privire.

Se încruntă, încercînd să-şi alunge gîndurile şi să se concentreze asupra pălăriei ce urma să o cumpere. Dar, spre mirarea ei, descoperi că nu era singură în oglindă. O altă pereche de ochi,

examinînd-o critic şi amuzaţi, în acelaşi timp, o priveau. Nu erau feminini şi frumoşi, ci căpruiînchis.

Helen rămase nemişcată, cu ochii holbaţi la el. Era prea uimită pentru a se putea mişca sau pentru a se desprinde de privirea îndrăzneaţă a bărbatului, ce se zgîia la ea prin geamul vitrinei.

Era puternic şi, deşi blugii vechi şi un maieu negru decolorat, care îi veneau perfect, părea autoritar. Părul bogat şi un pic prea lung la spate încadra o faţă cu trăsături neregulate, dar fascinantă datorită aerului sever, la care se adăuga contrastul puternic dintre alb şi negru al părului.

Îndrăzneţ, el îi făcu cu ochiul. Helen ignoră acel semn, ca şi nimic nu se întîmplase. Intenţionat, ea îşi îndepărtă privirea de la el, întrebîndu-se totuşi, de cît timp o urmărea.

Era străin de Langston. Nu era tipul de om pe care să nu-l remarci în acest oraş, pe care ea îl cunoştea atît de bine. Dar nu-şi putea da seama prin ce era diferit. Prin haine sau din cauza aerului de nepăsare şi siguranţă? Părea să nu-i pese de nimeni.

Totuşi, nimic la el nu te neliniştea. Atunci de ce îi bătea inima atît de tare? Era ciudată această

stare la o femeie întotdeauna sigură pe ea. Pentru a-şi alunga stînjeneala, îşi îndreptă ţinuta şi-şi făcu de lucru cu pălăria. Dar, involuntar, privirea îi alunecă spre colţul oglinzii. Era tot acolo, zgîindu-se la ea. Cînd ochii lor se întîlniră, străinul îi zîmbi.

Se încruntă şi încercă să-şi concentreze atenţia doar asupra pălăriei. Individul era de-a dreptul nemanierat. Hotărî să nu-i mai dea nici o atenţie. Atunci va pleca cu siguranţă. Dar, în aceeaşi clipă, ochii ei fixară din nou colţul oglinzii. Îl privi pe sub gene, cum îşi apleacă capul pe-o parte. Incredibil, părea să evalueze pălăria. Ca şi cînd ar fi ştiut că este urmărit, în mod dezaprobator, clătină din cap.

Pretenţia de a-l ignora se dusese. Privi pălăria. Întrebătoare, ridică dintr-o sprînceană. Gestul negativ al străinului se repetă. Îndreptă pălăria. O luă pe cea de-a doua, din velur de culoare gri. O ridică puţin, dar nu pentru a fi examinată, de el, ci pentru a o vedea mai bine. O aşeză pe cap. Se lăsă pe spate şi aruncă o privire fugară spre criticul neaşteptat. El, judecînd pălăria, îşi mişcă capul cînd spre stînga, cînd spre dreapta, apoi hotărît îi făcu semn că nu i se potrivea. Avea expresia unuia care tocmai muşcase din ceva acru,

iar figura lui, ce încerca să-i exprime dezaprobarea față de noua pălărie, o făcu pe Helen să rîdă din toată inima. Cu siguranță, pălăria nu i se potrivea.

– Ann, strigă Helen la tînăra vînzătoare ce se instalase în spatele magazinului. Acestea nu sînt bune. Vrei să îmi aduci altceva... ceva diferit.

Două minute mai tîrziu, un mic munte de pălării se afla lîngă Helen. Fiecare dintre ele era probată pe îndelete şi, pe rînd, era respinsă de privirea criticului neclintit. El nu arătă nici un semn de plictiseală față de acest joc şi nici ea, din motive pe care nu le analiză.

– Nu, Ann. Acestea pur şi simplu nu merg, spuse Helen după ce aşeză şi ultima pălărie pe masă. Doresc o pălărie deosebită. Se roti în scaun şi privi lung la femeia încurcată. Vreau o pălărie aparte, repetă ea serioasă.

– Da, este una... spuse Ann, pe fața ei citindu-se îndoiala, dar nu cred că vi se potriveşte dumneavoastră.

– S-o văd!

– Dar...

– Vreau s-o văd, Ann, repetă Helen cu toată convingerea.

– Da, doamnă Gallagher, răspunse Ann, oftînd resemnată.

Cînd văzu pălăria, aceeaşi îndoială o cuprinse şi pe Helen. Pălăria avea cea mai strălucitoare nuanţă de albastru pe care o văzuse vreodată. Borul era enorm; calota rotunjită era minuţios acoperită cu pene mici în culorile curcubeului. Bucata de voal negru, o ţesătură gen plasă, cu scopul de a acoperi privirea, căpătă, alături de tot ansamblul, dintr-o dată aceeaşi nuanţă de albastru strălucitor. Era, pur şi simplu, o pălărie potrivită pentru un interludiu romantic, pentru o întîlnire secretă.

După ce-şi aşeză pălăria imorală pe cap, clătinîndu-şi încet capul dezaprobator, ridică ochii spre colţul oglinzii. Şi acolo, gestual, citi aprobarea mută, entuziastă a interlocutorului ei. Cînd acesta îşi ridică degetul mare şi pe cel arătător în sensul de O.K., accentuînd astfel entuziasmul său, scepticismul ei dispăru.

Şi astfel, fără să conştientizeze ce face, Helen cumpără scandaloasa pălărie, total nepotrivită însă firii ei.

Se opri în uşa magazinului, cu braţul petrecut prin şnurul cutiei în care fusese împachetată

pălăria. La ce naiba se gîndea? La faptul că în loc să-l îngheţe cu acea privire pe care faţa ei o numea „de gheaţă", ea, de fapt, încurajase interesul unui străin. Ce-ar fi dacă el, acolo, în stradă ar aştepta-o? Ce va face atunci?

Respiră adînc. Îşi compuse o mină inaccesibilă şi ieşi. Trotuarul era gol. El nu se zărea. Se linişti şi-şi continuă drumul. Dar de ce îi bătea inima atît de neregulat? De ce era atît de îngrozită la gîndul că s-ar putea să-i vorbească unui străin? Devenise oare viaţa ei atît de limitată, încît neprevăzutul o înspăimînta? Observa strada şi oamenii ce-i erau atît de familiari, dar nu le dădu nici o atenţie. Cumpărase o pălărie nepotrivită firii ei. O va acoperi, probabil, praful, în dulap. Dar şi mai de neînţeles era acea conversaţie gestuală, intimă, pe care tocmai o avusese cu un străin. Da, recunoscu ea, conversaţia fusese, într-adevăr, intimă.

Îşi scutură capul nemulţumită. La ce se mai putea aştepta de acum? O, nu, suspină ea în tăcere. Această stare nu putea fi acea etapă îngrozitoare prin care treceau unele dintre prietenele ei. Văduve ca ea însăşi sau divorţate, filrtau cu oricine, bucurîndu-se de viaţă şi încercînd frenetic să-şi regăsească tinereţea. Nu reuşiseră

decît să se facă de rîs.

Gîndul o cutremura. Nu dorea ca acest lucru să i se întîmple şi ei. Prietena ei, Charlotte, tocmai trecea prin această etapă şi era dureros să observi privirile amuzate ale celorlalţi în spatele ei. Charlotte, durdulie şi roşcovană, se comporta ca o adolescentă. Filrta cu orice individ pe care îl întîlnea. Ea, totdeauna, fusese mai zvăpăiată, dar niciodată familia ei nu se ruşinase din cauza ei. Zîmbi cu tristeţe.

Ea ar fi murit dacă ar fi fost ridiculizată în acest oraş, unde oamenii întotdeauna o trataseră cu respect. Soţul ei fusese primarul acestui oraş pînă acum cinci ani, cînd murise. Fusese un om bun şi respectat. Ea încerca din răsputeri să-i păstreze imaginea neatinsă. Şi pe ea oamenii o tratau cu aceeaşi consideraţie.

În treacăt, recunoscu femeia înaltă, subţire, ce tocmai traversa strada şi care o salută printr-o fluturare a mîinii. Se încruntă. Era Althea Philips. Făcea parte din acel grup de femei care o ridiculizau pe Charlotte direct. Ei niciodată nu-i plăcuse Althea, dar, fiindcă era preşedinta clubului de femei la care aderase atît ea cît şi Charlotte, relaţiile dintre ele erau cordiale. Contactele frec-

vente cu Althea nu puteau fi evitate, mai ales acum, cînd clubul îşi începuse repetiţiile în vederea concertului anual.

– Bună dimineaţa, doamnă Gallagher, o salută un copil. Helen zîmbi copilului ce tocmai trecea.

– Bună dimineaţa, Darryl Pat.

Iubea copiii, dar deseori se necăjea cînd aceştia îi vorbeau şi se comportau atît de reverenţios faţă de ea, de parcă ea n-ar fi întruchipat decît desăvîrşirea însăşi. Din acest motiv, aceşti copii, nu-şi .exprimau niciodată exuberanţa naturală, proprie copiilor, în prezenţa ei. Copiii ei n-o trataseră niciodată cu rezervă, se gîndi ea şi zîmbi melancolic.

Audrey era deja măritată şi viitoare mamă. Iar Gary, iubitul, dragul ei Gary, era în anul doi la colegiu. Intenţiona să devină un om de afaceri onest, aşa cum fusese şi tatăl său. Peste cîţiva ani se va căsători şi-şi va întemeia propria lui familie. Logic, Helen înţelegea că acest lucru nu va însemna decît lărgirea familiei lor, dar, din punct de vedere emoţional, avea sentimentul că îl va pierde pe Gary. Şi atunci, ei i-ar rămîne prea mult timp neocupat.

O, Doamne, am început să-mi fac griji, să mă

autocompătimesc, se apostrofă în gînd Helen. E ridicol. Avusese o viaţă bună. Poate că uneori tînjise după libertatea de a se scărpina în nas chiar şi în public; sau ca cercul ei de prieteni să fie mai intim. Se obişnuise însă cu această lume şi nu simţea dorinţa s-o schimbe.

Nu? şopti un gînd inconştient şi răzleţ din adînc? Dar nopţile?

Îl alungă. Nu voia să se gîndească la faptul că, în ultima vreme, dimineaţa, la primele ore, cînd lumea încă mai dormea, un strigăt surd, din afundurile fiinţei ei o trezea. Era o senzaţie neplăcută, un simţămînt ce o îngrozea, fiindcă nu reuşea să-i descopere raţiunea.

Ar trebui, poate, să-mi găsesc o slujbă, conchise ea. Cu ani în urmă, dorise să predea. Ar fi găsit, desigur, ceva care să înlocuiască golul din casa ei uriaşă, casă pe care i-o dăruise Edward, şi de care el fusese atît de mîndru. Deşi Patty şi Arnold o îngrijeau atît de bine, deseori părea pustie, ca o cutie de ciocolată decolorată de ani, uitată undeva într-o mansardă.

– Zău, domnule ofiţer, că pot să-ţi explic acest lucru. Helen cunoştea glasul tuturor din acest oraş. Această voce însă nu aparţinea cunoscuţilor

ei. Ceva se întîmplă cu ea. Se clătină. Oricare ar fi fost motivul, ea cunoştea această voce. Şi chiar înainte de a-l identifica pe cel care rostise aceste cuvinte, ea ştiu că vocea era a bărbatului din oglindă.

Se afla doar la cîţiva paşi de ea, alături de un automobil cu rulotă mare, colorată în alb şi verde. Se explica unui ofiţer de poliţie din Langston.

– Sînt circumstanţe atenuante, continua el. Aşteptam... se întrerupse însă cînd o zări pe Helen apropiindu-se, îi zîmbi. Curba senzuală a buzelor lui cărnoase o frapară pe Helen. Aşteptam o doamnă, continuă el încet. Nu mă puteţi învinovăţi fiindcă a întîrziat. Se apropie de ofiţer. Ştiţi doar cum sînt femeile!

Cînd ofiţerul aprobă din cap cu înţelegere, ochii lui Helen se măriră de indignare. Omul în uniformă se întoarse. Zărind-o însă pe ea, umorul din ochii lui îi dispăru, luînd locul respectului. Grăbit îşi ridică pălăria.

– Îmi pare rău, doamnă Gallagher, n-am ştiut că vă aşteaptă pe dumneavoastră.

– E-n ordine, Brad, zise ea încet.

După ce tînărul poliţist înclină pălăria politicos şi se îndepărtă, Helen se întoarse spre străinul

îndrăzneţ. Din privirea amuzată a ochilor lui negri, ea înţelese că el era genul de om pe care-l distrau situaţiile echivoce. La rîndul lui, privind-o, înţelese că ea se supărase.

– Doamnă Gallagher, spuse el încet, tocmai mă întrebam ce ar merge cu Gallagher. Deirdre? Paula? Nu, nu merg. Cred că ceva regesc. O studie. *Helen.* Da, Helen. Cu siguranţă că această figură ar putea lansa o mie de nave. Ochii ei se îngustară de suspiciune.

– De unde ştii?

– Iniţialele dumitale sînt înscrise pe poşetă: H.G.I şi însoţi afirmaţia printr-un gest al capului, ce indica poşeta de piele. Henrietta şi Harriet nu se potrivesc. Trebuie să fie Helen.

Zîmbetul ce-i îmblînzi figura o luă prin surprindere.

– De ce n-ar putea fi Holly sau Hepzibah?

– Fiindcă nu m-am gîndit la ele. Vocea părea sinceră, dar ochii îi străluceau de rîs. În afară de asta, cunosc atîtea despre dumneata, încît numele mi-a venit în minte cu uşurinţă.

Îl privi mirată.

– Ce ai putea dumneata să ştii despre mine?

– Ştiu, că mai degrabă eşti văduvă decît di-

vorţată. Şi îşi ridică bărbia, privind-o de sus, ca şi cum ar fi rîs de postura ei regală. Apoi lămuri:

– Nu ţi s-ar acorda acelaşi respect ca femeie divorţată.

Helen nu comentă. Acest individ era prea sigur de el, iar ea nu dorea să-i confirme presupunerile absurde.

– Şi, contiună el, mai ştiu că soţul dumitale a fost o persoană importantă în acest oraş. Apoi rîse cînd una dintre sprîncenele ei arcuite se ridică întrebător. Mi-am dat seama de asta după atitudinea poliţistului faţă de dumneata.

– Ai terminat?

– Nu. Mai ştiu, că-ţi petreci vremea miluindu-ţi semenii... dar se opri o clipă, apoi continuă: şi joci bridge.

– Nu joc bridge, răspunse ea domolită. Şi imediat îşi dădu seama că de fapt ea nu făcuse altceva decît să confirme bănuielile lui. Şi nedorind ca el să-şi continue jocul, îl interogă:

– De ce l-ai minţit pe Brad, domnule...?

– Tom Peters. Se înclină şi, deşi gestul ar fi putut părea ridicol, era cît se poate de firesc.

– Tom, pentru tine, adăugă el încet.

– De ce ai minţit, domnule Peters?

– N-am minţit. Te aşteptam. Te aştept de-o veşnicie. Cuvintele lui au fost rostite simplu, încet şi sincer, iar zîmbetul imperceptibil al buzelor dădu vocii profunzime.

– Devii stupid.

Negă printr-o mişcare a capului.

– Nu. Flirtez.

Asta făcea el? Şi Helen începu să se gîndească la anii din urmă. Trecuse atît de mult de cînd flirtase ultima oară, încît, acum, ea nu mai era în stare să recunoască acest lucru? Cum ar trebui să se comporte? Să se simtă jignită? Nu se simţea jignită.

– Pari şocată, îi spuse el amuzat. Dacă ideea de „flirt" te deranjează atît de mult, atunci, de ce ai cochetat cu mine în magazinul de pălării?

– N-am cochetat, rosti ea, respirînd cu greutate.

– Ba da, o contrazise el. Aşa mi-am dat seama că nu eşti măritată.

– N-am flirtat, spuse ea indignată. Nu... Se întrerupse mirată. Asta am făcut?

– Da.

O clipă fu încîntată de faptul că a fost încă în stare s-o facă. Înclinîndu-se puţin, se gîndi să-l

iscodească în continuare, dar, cu coada ochiului observă că trecătorii îi priveau. Stînjenită, clipi: se întoarse şi se îndepărtă.

Singură nu fu decît o clipă. Îi simţi prezenţa şi simţi că o urma. Nătîngul! îl apostrofă în gînd, furioasă. Oare chiar nu înţelegea că i-a întors pur şi simplu spatele? Îşi continuă drumul ignorîndu-l.

– Eşti drăguţă cînd eşti furioasă, îi şopti el deodată. Ştiai că nările tale dojenesc şi atunci cînd încerci să te abţii şi să nu spui ceva nepoliticos?

Helen nu-i răspunse. Nu era genul de om pe care să-l iei în serios. Continuă să tacă. El să o privească. Apoi, încet, mimînd accentul ei texan, el continuă:

– Ei, da, Tom... Ştiam asta. Este o particularitate transmisă genetic. Bunica mea din partea tatălui a fost campioana nărilor dojenitoare.

Buzele ei tremurară, încercînd să oprească rîsul. N-avea încotro. Era nostim. Dar nu voia ca el să ştie ce gîndeşte ea, fiindcă atunci, el n-ar fi întîrziat să se bucure de acest avantaj.

– Nu mai spune, fu răspunsul lui, de data aceasta cu propria-i voce. Întotdeauna i-am invidiat pe cei ce au talent.

Apoi cu voce caldă, feminină, maimuţărind, re-

plică:

– Dar, bine, Tom, faptul că eşti aşa drăguţ, plus şarmul tău irezistibil, nu înseamnă că ai talent?

De data aceasta, rîsul nu mai putea fi stăvilit. Dar Helen îl observă pe Winfred Johnson, funcţionar la bancă, zgîindu-se mirat la ea şi rîsul se transformă într-o tuse sufocantă.

– Pleacă, şopti ea imperios.

– De ce? o întrebă el curios.

Întorcîndu-se spre el şopti:

– Se uită lumea la noi.

– Da aşa este, îi răspunse el, după ce privi în jur. Da, se uită. Are vreo importanţă?

Întrebarea o ţintui locului. Rămase tăcută, uitîndu-se la el. Este acest lucru important? se întrebă ea deodată, apoi, confuz, dădu din cap. Da. Desigur că este; îşi răspunsese sieşi, dar şi lui.

– La revedere, domnule Peters. Îi simţi privirea petrecînd-o. Se înfioră apoi, cînd în urma ei auzi distinct şi hotărît:

– Pe mai tîrziu, doamnă Gallagher!

Doi

În picioare, în uşa rulotei, şi cu o ceaşcă de cafea în mînă, Tom admira peisajul păduros din jurul lui. Îi plăcea East Texas. Îi plăcea ciripitul aspru al păsărilor şi mai ales repertoriul neîntrerupt al mierlelor. Adora mirosul pinilor şi al întregii naturi în descompunere. Poate că va rămîne un timp aici.

Se răsuci spre ziarul local puţin voluminos şi-l aşeză pe o măsuţă. Dacă va rămîne, va avea nevoie de o slujbă. Ofertele de serviciu de la „Mica

publicitate" de abia dacă ocupau o jumătate de pagină. Nu-şi făcu însă griji. Întotdeauna reuşise să găsească de lucru. Nevoile lui erau puţine. Un salariu minim pentru o muncă fizică intensă i-ar fi convenit. I-ar ajunge pentru hrană şi benzină.

Două anunţuri subliniate cu cerneală albastră ofereau doar angajamente temporare: om pentru spălatul vaselor şi grădinar. Oare ce va fi de data aceasta? Le mai practicase în trecut. Spălatul vaselor însemna că va avea mîncarea asigurată. Grădinăritul, muncă în aer liber. Ar fi preferat-o pe cea de-a doua, fiindcă îi plăcea să muncească afară.

Zîmbi la amintirea locurilor văzute, dar mai ales, îşi aminti cu plăcere de oamenii pe care îi cunoscuse. Majoritatea erau de treabă şi interesanţi. Acei oameni înlocuiseră familia lui, de care nu avusese parte. Reprezentau copiii şi nepoţii pe care, probabil nu-i va avea niciodată.

Se ridică întinzîndu-şi oasele. Muşchi puternici se conturară pe sub tricoul gri, uzat şi sub blugii decoloraţi.

Deşi avea bani depuşi pentru zile negre, trebuia să-şi caute de lucru, pentru a nu fi nevoit să apeleze la rezervă.

Se îndreptă spre motocicleta aşezată pe un suport, special amenajat, în spatele rulotei. Îşi puse jacheta şi casca de protecţie.

Gonind pe asfaltul ondulat o senzaţie veche, încercată de atîtea ori în anotimpuri şi locuri diferite, îl încercă şi acum: sentimentul copleşitor al naturii, şi că viaţa lui se integra total în acest mare univers. Nu era vorba doar de un sentiment de protecţie şi incluziune, ci, de data aceasta, era un simţămînt de vitalitate, pe care nu-l avusese în trecut şi pe care nu putea să-l definească. Simţea, pur şi simplu, că trăieşte.

Odată, la începutul peregrinărilor sale, voise să împărtăşească această trăire unuia dintre vechii săi prieteni. Dar imediat ce şi-a chemat prietenul, şi-a dat seama că între timp totul se terminase. Deşi amîndoi foloseau acelaşi limbaj, fiecare înţelegea lucrurile diferit. Spre surprinderea sa, a constatat că şi Hal avea dreptate. A fost ultima lui încercare de a uni lumea pe care o părăsise şi cea în care trăia acum.

La ieşirea din parc, zîmbi, amar. Nu şi-l imagina pe Hal solicitînd o slujbă ca spălatul vaselor.

În afara parcului, în faţa unui mic magazin, se aflau un depozit de echipamente şi o staţie de

benzină, învecinată cu o spălătorie auto. Culoarea turcoaz a întregului ansamblu şi de pe faţadă, începuse să se cojească. Tom opri în locul de parcare din faţa spălătoriei auto şi se îndreptă spre cabina telefonică, ultimul corp ataşat acestui complex.

Îşi lăsă casca de protecţie pe spate şi-şi luă ziarul. În dreptul ambelor anunţuri cu oferte de serviciu nu se găseau decît numerele de telefon. Cel ce se referea la slujba de grădinar ruga eventualii solicitanţi să sune între ora opt şi nouă dimineaţa, ori după ora şapte seara. La cealaltă rubrică nu erau restricţii de apel, şi, fiindcă se oferea o slujbă mai puţin solicitată, încercă mai întîi aici.

Locul nu fusese încă ocupat. Era vorba de o cafenea micuţă, nu foarte departe de parcul unde locuia. I-ar fi convenit, dar, după o conversaţie de cîteva minute cu patronul, Tom fu sigur că nu va lucra pentru acest individ. Lucrase pentru cîţiva funcţionari cu funcţii de răspundere mari, dar oameni drăguţi, care luau 100 şi 50% din munca angajaţilor. Se înţelesese bine cu ei. Acesta cu care tocmai vorbise părea neglijent chiar şi cînd vorbea.

Tom n-avea de gînd să întoarcă spatele, dar, strîngînd din pumni, formă şi cel de-al doilea număr.

– Da!

Cuvîntul fusese atît de puternic rostit, încît Tom mai că scăpă receptorul. Rîse şi apoi vorbi:

– Aţi dat un anunţ pentru slujba de ajutor de grădinar. Mai este liber?

– Da.

De data aceasta, Tom era pregătit pentru a-i răspunde şi n-a mai fost surprins de vocea stridentă de la celălalt capăt al firului. Era vocea unui om mai în vîrstă şi Tom ghici că individul nu auzea prea bine, şi că nici nu era prea sociabil.

– Doresc slujba, spuse Tom, stăpînindu-şi cu multă grijă rîsul.

– Bine, răspunse bătrînul, dar asta nu înseamnă că te voi angaja. Cum te cheamă?

– Tom. Tom Peters.

– Eu sînt Joe. Doar Joe. Întotdeauna mi s-a spus astfel. N-am chef să-ţi explic acum de ce. Se opri, şi Tom aproape că-i zări ochii îngustîndu-se de suspiciune.

– Nu eşti de pe aici. Accentul şi numele tău îmi dovedeşte că nu mă înşel. Prin părţile astea nu

există nici un Tom Petry.

– Peters, domnule Joe. Nu Petry.

– N-are importanţă, răspunse Joe cu asprime şi continuă: Te avertizez că nu-i decît o slujbă temporară şi că nu ofer prea mult aceluia ce lucrează pentru mine.

– În ordine! replică la rîndul lui Tom, rîzînd satisfăcut. Cînd pot veni să discutăm condiţile?

– Ai ceva mai bun de făcut în următoarele treizeci de minute? întrebă sec bătrînul.

Ştie ce vrea, conchise Tom. Era genul de om cu care îi făcea plăcere să lucreze.

– Nici un plan. Cum ajung acolo?

Căută un stilou şi de abia reuşi să-şi noteze adresa, fiindcă bătrînul urla şi vorbea foarte repede. Joe îi mai aminti şi de alte lucruri importante pe care trebuia să le mai facă, dar pe care Tom le scăpă.

– Trage în spatele casei, strigă Joe. N-ai să mă găseşti greu. Eu însumi îmi cîştig existenţa muncind. Apoi mai mormăi ceva în legătură cu mîncarea pe gratis şi închise.

Cartierul indicat de Joe se afla printre coline împădurite. Casele erau mari şi impunătoare, cu peluze exact delimitate şi bine îngrijite. Locul îi

amintea de partea de sus a New York-ului, unde locuise pînă acum un an. Vegetaţia putea fi diferită, dar atmosfera era aceeaşi. Nume vechi, bani vechi.

Un ocupant al unei maşini urîte, care se mişca încet, îl cercetă cu atenţie, în timp ce trecea. Aparent, bogăţia este bine păzită în acest oraş, gîndi Tom amuzat. Se îndreptă spre *Pinetree Avenue,* privind numerele de pe cutiile poştale, pe lîngă care trecea. Căuta numărul 1001.

Trecuse de el. Cutia poştală era fixată pe un zid de piatră ce înconjura proprietatea, iar numerele se zăreau greu, din cauza iederii. Parcă pe o parte, trase pedala şi agale se îndreptă spre cutia poştală. Pe tăbliţa de alamă de deasupra citi: Domnul şi Doamna Edward Gallagher.

Tom zîmbi uşor. Ar putea fi oare aceeaşi doamnă Gallagher Helen cea cu ochii albaştri, care ar fi dorit atît de mult să rîdă, dar nu ştia cum să facă? Ştiuse că o va revedea, dar se aşteptase să fie nevoit s-o caute. Aşa era mai bine, conchise el. Acum era sigur că va accepta slujba. Soarta îi luase o şansă, dar acum, intraseră în armonie, gîndi Tom.

Bătrînul îi spusese să se oprească la intrarea

din spate, dar nu-i explicase că, de fapt, curtea din spate era un mini parc.

Capătul aleei de ciment, lărgindu-se într-o parte, ducea către un mic loc de parcare amenajat pentru patru maşini. Remorci diferite erau pregătite pentru zilieri şi distribuitorii de marfă.

Tom îşi parcă motoreta şi încercă să zărească casa ce nu putea fi observată din stradă. Părea grandioasă, stil Tudor, cu trei etaje.

În spatele casei, în partea dreaptă, se afla un solar, ai cărui pereţi de sticlă străluceau puternic în soarele dimineţii. Peretele stîng al casei era acoperit cu viţă de vie înflorită ce urca pînă la balconul de la nivelul al doilea. Se putea circula doar pe o alee de piatră, pe partea dreaptă. În faţă, spaţiul era ocupat de o grădină de zarzavat şi o seră, iar în spate fuseseră plantaţi pomi fructiferi. Pe partea stîngă a terenului erau amplasate parcurile englezeşti, în care florile şi arbuştii, minunat îngrijiţi, ţineau parcă să demonstreze ce minuni puteau face natura şi omul împreună.

Tom părăsi aleea de piatră, ce ducea spre casă. Zări însă un bătrînel îmbrăcat într-o salopetă decolorată şi o pălărie de fetru murdară, de sub al cărei bor îngust, ici şi colo se iveau

smocuri de păr alb. Stătea aplecat deasupra unui tufiş de azalee. Se îndreptă spre el. Tuşi discret şi astfel îşi făcu simţită prezenţa.

– Peters, bubui bătrînul?

Tom confirmă zîmbind, în timp ce Joe începu să-l examineze.

– Arăţi bun de muncă!

Sfredelindul suspicios cu privirea, îl interogă:

– De ce doreşti această slujbă?

– Pentru că aşa pot să mănînc, îi răspunse Tom, continuînd să rîdă.

– E un motiv la fel de bun ca oricare altul, adăugă bătrînul cu asprime. Slujba-i doar temporară. Îl vei înlocui pe nepotul meu, Howie, timp de cîteva săptămîni.

– Ştiu. Mi-ai explicat la telefon. Nu doresc altceva decît o slujbă temporară.

– Uitîndu-mă la tine – şi ochii bătrînului îl măsurară din cap pînă în picioare, evaluîndu-i forţele – cred că ai putea să te descurci. Şi nici nu ai nevoie de prea multă minte pentru această slujbă. Un spate puternic e de ajuns. Aceasta-i şi calitatea nepotului meu: nu-i deştept, dar are forţă. Şi neslăbindu-l din ochi, bătrînul îşi continuă interogatoriul: Vorbeşti ca un om instruit. De ce doreşti

o astfel de slujbă? De ce nu încerci să găseşti una pe la vreun birou?

– Îmi place munca în aer liber. Ador mirosul pămîntului şi îmi place să observ cum se dezvoltă natura. Şi, scuturînd din umeri, după cum am spus, îmi place să muncesc.

Bătrînul părea să fi înţeles. Aparent şi el iubea natura.

– Bine. Ai slujba. Unde stai?

Tom făcu semn cu capul că locuia în partea de est a oraşului.

– Am o rulotă parcată dincolo de parc.

– O voi ruga pe doamna Gallagher să-ţi dea voie să parchezi rulota acolo, în spate. Şi-şi flutură mîna spre aleea de ciment.

– Vreau să ştii că în anumite zile muncim din zori şi pînă seara trîziu. Locuind aici aproape, vei putea economisi timp şi bani.

– Voi aprecia acest avantaj, răspunse Tom, ezitînd dacă să-l mai întrebe ceva sau nu. Voia să ştie dacă numele înscris pe tăbliţă şi doamna Gallagher, cea pe care o cunoscuse el, erau una şi aceeaşi persoană, dar renunţă. Putea să mai aştepte. Întrebă însă care-i era salariul, şi după ce această problemă a fost clarificată, întrebă: În-

grijeşti tot acest teren singur?

– Nu, răspunse el, într-un mod greu de definit: era amuzament sau dispreţ în negaţia lui? Frank şi băieţii lui – continuă bătrînul – se ocupă de grădina de zarzavat şi de pomii fructiferi. Eu am grijă de restul terenului. Cînd am nevoie de ajutor, în situaţii deosebite, îngheţ sau altceva, mă ajută unii dintre băieţii cu carte. Dar, Slavă Domnului, acest lucru nu se întîmplă prea des. Îmi place să-mi îngrijesc plantele singur, fiindcă le cunosc; ştiu ce le place şi ce nu.

Un tufiş de azalee îi captă apoi atenţia şi, ca şi cum uitase complet de Tom, bătrînul îşi continuă munca.

– Cînd doreşti să încep?

Şovăind, Joe îi răspunse peste umeri:

– Ai ceva împotrivă dacă ai începe chiar acum? Am putea împrăştia îngrăşămîntul.

Tom îşi dezbrăcă jacheta şi o aruncă pe un scaun de fier forjat.

– E foarte bine să încep acum.

– Helen mă asculţi?

Helen clipi de parcă acum s-ar fi trezit. Îşi privi secretara pe care n-o ascultase. Se uitase tot timpul pe fereastră. Primăvara venise pe nesimţite. Remarcase astăzi culori şi parfumuri ce ieri nu erau. Zîmbi şi-şi clătină încet capul.

– Scuză-mă Terri, cred că primăvara m-a prins în mrejele ei.

Femeia măruntă îi zîmbi cu înţelegere.

– Te-am întrebat dacă vrei să-i vorbesc lui Joseph în legătură cu florile pe care trebuie să le pregătească şi să le aducă pentru petrecere. Cred că trandafirii ar fi potriviţi, dar nu trebuie să afle că-i preferi tu. Doar ştii cît de mult suferă cînd nu-i dăm destulă atenţie.

Helen zîmbi gîndindu-se la bărbatul arţăgos pe care îl ştia de douăzeci de ani.

– Voi vorbi chiar eu cu el. Aş vrea să văd grădina şi sera. S-ar putea să-mi mai vină şi alte idei, deşi această petrecere nu mă entuziasmează în mod deosebit.

– Dar îţi plac petrecerile!

Helen confirmă printr-o mişcare a capului, apoi continuă:

– Întotdeauna m-au bucurat. Aceasta însă pare doar o reluare a celorlalte... spuse ea din ce

în ce mai încet. Observînd privirea îngrijorată a lui Terri, adăugă:

– Nu-ţi face griji, după cum ţi-am mai spus de vină-i primăvara.

– Aşa-i, dar nu-mi pot imagina că şi tu te poţi molipsi. În fond, astenia de primăvară ne afectează pe toţi. Zîmbi. Mie îmi place atît de mult să mă plimb prin pădure.

Helen se ridică şi se îndreptă spre uşa ce ducea spre terasă.

– Poate că o plimbare prin grădină mă va aduce pe făgaşul obişnuit.

Păşi afară. Acolo, sunetele primăverii erau la fel de armonioase ca şi culorile ei. Îşi îndreptă paşii spre dreapta, de unde se auzea cineva muncind.

– Joe! strigă ea, dar se opri brusc. I se tăie respiraţia cînd constată că omul aplecat deasupra stratului de flori nu era cel pe care îl chemase. Era acel individ nepoliticos de la magazinul de pălării, individul care o urmărise cu o zi în urmă. Stătea acolo, chircit şi cu mîinile pînă la coate în pămînt – pămîntul ei.

– Ce naiba faci aici?

El îşi întoarse capul şi foarte natural îi răs-

punse:

– Muncesc.

– Văd. Dar de ce? Cum? îl interogă ea disperată.

– Grădinarul tău a dat un anunţ la mica publicitate pentru un ajutor de grădinar. Aşa că am luat slujba, rosti el în timp ce-şi scutura umerii cu nepăsare, dar ţintuind-o cu privirea.

– Eşti grădinar?

– Şi instalator, şi şofer, şi constructor de drumuri, adăugă el, privind dincolo de ea, apoi zîmbi. Era un zîmbet senzual, îngrozitor de obraznic. Continuă:

– Imaginează-ţi că pot fi orice doresc.

O studie o clipă, apoi adăugă:

– Pari surprinsă. Ce ţi-ai imaginat că sînt?

Înlăturîndu-şi o şuviţă de păr ce-i căzuse pe ochi, Helen răspunse nedumerită:

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit. Dar nu mi-aş fi imaginat că eşti un...

– Un terchea-berchea, îi spuse el cuvîntul pe care ea ezitase să-l rostească. Un vagabond? Un neisprăvit?

– Chiar aşa eşti?

– Ai putea să mă numeşti şi astfel. Rămîn

într-un loc atît cît doresc, apoi plec în altă parte. Zîmbi ca şi cînd ar fi studiat ceva ce ea nu putea şti şi înţelege. Eu numesc aceasta libertate, dar părerile pot fi diferite, fiindcă unghiurile din care privim lucrurile pot fi diferite.

Şi în timp ce-i vorbea, ochii o măsurau, privirea-i zăbovind mai mult parcă, dar cu neplăcere, pe costumul alb cu care era îmbrăcată.

Pentru Dumnezeu, se gîndi ea, sînt doar patroana lui! Şi totuşi, ceva din expresia ochilor lui, de cînd o fixa, o făcu să nu se simtă decît femeie. La început, acest lucru îi displăcu. În acelaşi timp, era conştientă de faptul că era privită ca femeie, stare prezentă dintotdeauna, dar care zăcuse pierdută undeva în subconştient. Ea însăşi uimită de această constatare, neputîndu-se sustrage privirilor iscoditoare, tacit, îi permise acestui necunoscut să-şi continue explorarea ce devenea tot mai îndrăzneaţă. Se simţea de parcă costumul alb fusese înlăturat, iar el îi examina pe rînd pielea, carnea, sîngele şi oasele, toată acea structură interioară din care era alcătuită ea, Helen Gallagher.

Cît timp dură această minuţioasă cercetare tăcută, nici măcar o clipă nu se simţi jignită. Do-

goarea ochilor lui aluneca pe piept şi pe coapse, dar emoţia de care fu cuprinsă era cu adevărat ciudată pentru ea. Oare ce gîndea el despre femeia al cărui interior îl examina cu atîta atenţie?

Dintr-o dată dispăruse siguranţa pe care o afişa în societate, faţă de bătrîni, faţă de prieteni; de data aceasta nu mai era judecată din punct de vedere al statutului ei social, ci era examinată individualitatea. Exista oare această caracteristică, specifică fiecăruia, sau ea nu era decît o copie a celorlalţi?

Ca şi cum ar fi înţeles stînjeneala ei, privirea lui deveni caldă şi mîngîietoare, liniştind-o. Şi, precum o păpuşă care se lasă manevrată de păpuşar, tot aşa şi ea răspunse acelei priviri ce reuşise să atingă acea coardă a sufletului ei, pe care o crezuse intangibilă, forţînd-o parcă să trăiască aceeaşi stare de spirit cu a lui. O durere adîncă, mistuitoare îi cuprinse întregul trup şi, ca în transă, Helen făcu un pas spre el, răspunzînd chemării din privirea lui.

– Mamă!

Ochii lui Helen clipiră ca după un şoc. Se cutremură cînd realiză ce era să se întîmple. Şi cînd vocea fiicei ei, abrupt, o trezise la realitate, se

întoarse uşurată spre ea.

Tînăra femeie se opri cînd ajunse aproape de ei; îşi privi mai întîi mama, apoi se uită la Tom; Se uită de jur împrejur, apoi, accentuînd parcă în mod deosebit fiecare cuvînt, rosti:

– Patty mi-a spus că eşti aici cu Joe.

– Audrey, acesta este Tom Peters. Îl va ajuta pe Joe pînă la reîntoarcerea lui Howie, îl prezentă Helen pe Tom, evitîndu-i privirea şi încercînd să uite ceea ce se întîmplase, deşi era convinsă că el simţea nesiguranţa din vocea ei.

– Bună, îl salută Audrey, privindu-l admirativ.

– Bună, răspunse el zîmbindu-i, amuzîndu-se în sinea sa de interesul evident pe care îl desluşi în privirea fiicei lui Helen. Apoi, politicos, adăugă:

– Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să umplu acest sac cu cartofi.

Audrey, privindu-l în timp ce se îndepărta, şopti:

– Mamă, e teribil!

Helen îşi ascunse zîmbetul, clătinînd mustrător din cap.

– Nu cred că Chad va aprecia observaţia ta!

– Sînt doar măritată, nu şi moartă, răspunse tînăra rîzînd. Deşi tonul părea neserios, Audrey

oftă cînd mamă-sa rosti numele soţului ei.

De altfel, continuă ea, Chad n-ar fi în stare să sesizeze o astfel de remarcă.

– Vino! o îndemnă Helen, cuprinzîndu-i talia îngroşată din pricina sarcinii. Vom discuta la cafea.

Traversară mai întîi biroul, iar de acolo pătrunseră în spaţioasa cameră de zi.

– Ia loc. Între timp mă duc s-o rog pe Patty să aducă ceva aici.

– I-am comandat deja, zîmbi Audrey.

Cercetînd trăsăturile delicate ale fiicei ei, Helen zări cearcăne sub ochi şi multă nemulţumire adunată în colţul buzelor.

– Ei, ce se întîmplă cu tine şi Chad?

– Totul este în ordine, în ceea ce-l priveşte pe Chad, răspunse Audrey sarcastic, în timp ce faţa i se schimonosi neplăcut. Chiar nu ştii că el este perfect? Cît despre mine, după opinia lui Chad perfectul, lucrurile nu sînt cum trebuie din cauza sarcinii.

– Hai, Audrey, explică-mi!

– Asta-i tot, mamă, răspunse Audrey exasperată. Este exact ceea ce tocmai ţi-am spus. Chad afirmă că noi nu avem probleme, doar că

eu am devenit hipersensibilă.

Şi în timp ce se foia neîncetat pe canapea, încercînd zadarnic să-şi găsească locul, adăugă:

– Doamne, dar dacă mai spune o singură dată lucrul acesta, jur că îi voi arăta eu ce înseamnă să fii cu adevărat excesiv de sensibilă.

Helen zîmbi. Cunoştea temperamentul fiicei ei.

– Deci nu poţi să-i explici lui Chad ce te necăjeşte. Spune-mi atunci mie! Ştii doar că doctorul Goode ţi-a recomandat să eviţi stress-ul, altfel vei avea probleme cu sarcina.

– O mamă, totul merge rău, zise ea oftînd. M-am îndrăgostit de Chad, fiindcă mi-a plăcut modul lui de a privi viaţa. Pentru el reprezentam atunci cel mai important lucru. Nu mi-am închipuit că este atît de absorbit de munca sa. Strîngînd din pumni adăugă: Nu mi-am imaginat nici măcar o clipă că va fi exact ca tata.

Helen o privi cu asprime.

– Tatăl tău a fost un om minunat, care v-a iubit pe tine şi pe Gary foarte mult. Cum poţi spune aşa ceva?

Audrey oftă.

– Iartă-mă, mamă. Ştiu că l-ai considerat pe tata un om perfect, dar nu ţi-ai dat seama că ne

neglija, atît pe noi, cît şi pe tine?

– N-aţi fost niciodată neglijaţi, rosti Helen rar şi hotărît.

– Bine, poate că am fost puţin cam aspră, recunoscu Audrey. Dar, n-ai observat niciodată că noi eram pe ultimul loc în viaţa lui? Pe primul loc se afla compania de asigurări, apoi funcţia de primar; urmau prietenii de la club şi, de abia după toate acestea, familia.

– Greşeşti, îi replică Helen încet. A fost un om ambiţios şi, deşi a acordat mult timp afacerilor, noi întotdeauna am fost în atenţia lui.

Audrey rîse sarcastic. Helen, auzind acest rîs, se blocă.

– Da, mamă, aşa l-ai apărat întotdeauna. Cînd am împlinit zece ani iar el lipsea, tu l-ai scuzat: „Nu poate fi aici, dar gîndul îi este la noi". De fiecare dată cînd a lipsit de la meciurile de baseball ale lui Gary, ai găsit de asemenea, o scuză absenţei lui: „A intervenit ceva dar se gîndeşte la tine."

– Mamă, noi nu aveam nevoie de gîndurile lui, noi îl voiam pe el! Deseori am vrut să întreb: „De ce nu poate fi cu noi şi de ce este mai tot timpul preocupat doar de munca lui". Prezenţa lui ar fi

însemnat foarte mult pentru noi.

– Bine, am înţeles punctul tău de vedere, spuse Helen, care nu dorea să discute în contradictoriu cu Audrey despre Edward. Murise. A încerca să-i schimbe părerea fiicei ei în ceea ce priveşte viaţa lor în trecut, nu era subiectul pe care şi-l propusese să-l discute cu fiica ei acum.

– Vrei să-i vorbesc eu lui Chad? se oferi ezitînd Helen.

Audrey îngenunche lîngă mama sa şi o privi cu încredere.

– Vrei? Pe tine te va asculta fiindcă are o părere foarte bună despre tine. Spune-i că greşeşte. Dacă i-o spui tu, sînt sigură că va înţelege.

Helen negă, dînd din cap.

– Nu pot să-i spun că greşeşte. Iar cînd fiica ei protestă, adăugă:

– E bărbat în toată firea, Audrey. Refuz să-l tratez ca pe un copil. Dar voi încerca să aflu de ce munca este atît de importantă pentru el şi, poate, acest lucru te va ajuta să discuţi tu cu el.

Audrey îşi lăsă capul în poala mamei ei, aşa cum o mai făcuse de atîtea ori în trecut.

– Ce mult mi-aş dori să fiu ca tine, şopti ea. Încerc tot timpul, dar nu reuşesc. Privindu-şi

mama, continuă:

– Tu eşti atît de... atît de bună!

– Audrey, şopti Helen. Nu sînt chiar aşa cum crezi tu. Nu sînt perfectă. Nu doresc să fii ca mine. Eşti minunată aşa cum eşti tu!

Cînd Patty aduse cafeaua şi dialogul fu întrerupt, Helen respiră uşurată. Cînd aceasta părăsi încăperea, cele două femei, mama şi fiica, discutau deja despre altceva, iar tensiunea emoţională prin care trecuse Audrey se risipise.

Te atrăgea firea entuziastă a lui Audrey, reflectă Helen. Dar stările ei emoţionale, cînd prea optimiste, cînd foarte pesimiste, ce alternau rapid într-o perioadă foarte scurtă de timp, începuseră să-i neliniştească pe toţi aceia ce-o iubeau. De data aceasta însă, proasta ei dispoziţie părea să fie alimentată de un motiv serios. Helen se gîndi că va trebui să-i vorbească lui Chad în timpul petrecerii.

– Veniţi la petrecerea de vineri, nu? Bănuiesc că Chad nu va avea de lucru pînă tîrziu, nu? întrebă Helen.

– Va întîrzia numai, dacă mor eu, răspunse Audrey. Rîse cînd Helen se încruntă şi adăugă:

– Nu fi îngrijorată. Mi-a promis că va veni

acasă devreme. Nu vom lipsi de la petrecere. Privindu-şi apoi mama cu şiretenie, adăugă: Cred că-i foarte înţelept din partea lui Gary să nu participe la petrecerea ta.

– Da? Îşi cunoştea fiica şi, examinîndu-i expresia feţei, Helen înţelese că se pregătea să spună ceva provocator. Şi Audrey continuă:

– Dacă-l vede pe noul tău grădinar, va exploda, spuse ea chicotind într-un anumit fel, rîs care-o purtă pe Helen în trecut, cînd Audrey era doar o fetiţă. Îşi privi fiica cu indulgenţă şi întrebă:

– Şi mă rog de cînd îl pasionează pe Gary grădina?

Nerăbdarea se citea în ochii fiicei.

– Nu grădina îl interesează, ci *tu*. Tom te priveşte ca pe o femeie; pentru Gary nu există femeie sexy. Exişti doar ca să-i fii de folos.

Helen rîse nervos, nedorind să-şi amintească felul cum se simţise în grădină.

– Gary trece printr-o anumită etapă. Se va maturiza şi va sfîrşi cu acest spirit de posesiune faţă de mine, atunci cînd va întîlni o fată de care se va îndrăgosti.

– S-ar putea, răspunse Audrey, ridicînd din umeri. Dar se va face foc şi pară cînd va observa

cum te priveşte Tom şi... şi felul cum *tu* răspunzi privirilor lui.

Helen încercă să pară, ca de obicei, stăpînă pe ea, dar simţi că o cuprinde tulburarea. Totul părea nesigur. Întotdeauna îşi stăpînise sentimentele, iar acest echilibru o făcuse să se simtă sigură pe ea. Şi deodată totul se schimbase. Ar fi dorit să le strige tuturor – fetei ei, lui Althea Philips, întregii lumi chiar – Daţi-mi pace!

Altfel fusese viaţa ei de pînă acum. Îşi dădu seama că totul se schimbase din momentul în care zărise ochii străinului în oglindă.

Trei

Helen mîngîie trandafirii galbeni din vaza așezată în hol. Întreaga casă mirosea a trandafiri. Avusese întotdeauna flori proaspete în casă, dar astăzi casa era plină.

Petrecerea din noaptea trecută îi reușise: mîncarea fină fusese bine aleasă, vinul de asemenea. Nu se deosebise însă prin nimic față de toate celelalte petreceri din trecut: aceeași oameni, aceleași discuții... cugetă Helen. O răsucire în loc și un ridicat al umerilor fu răspunsul pe care-l

dădu propriilor ei gînduri.

Deşi pe ea această petrecere o plictisea, nu putu să nu recunoască eforturile depuse de personalul casei pentru reuşita ei. Îşi exprimase deja recunoştinţa faţă de Patty şi de Arnold. Urma acum să le spună şi lui Joe şi Tom cît de mult contribuiseră la succesul petrecerii, florile fiind îngrijite şi aduse de ei.

Recunoscu că amînase acest lucru numai din cauza lui Tom. Acesta muncise alături de Joe timp de o săptămînă. Şi în tot acest interval îl urmărise din umbra balconului. Cu regularitate, seara, în faţa rulotei sale, acesta cînta uşor, acompaniat la o chitară uzată. Uneori Patty şi Arnold sau una din fetele din casă i se alăturau, dar prezenţa sau absenţa publicului părea să nu-i afecteze măiestria.

Se încruntă. Prin ce anume atrăgea oare omul acesta oamenii? Admise că avea un oarecare şarm, dar era un iresponsabil ce trebuia evitat. Şi pînă în acest moment ea reuşise s-o facă, fiindcă avea pur şi simplu sentimentul că el ar putea să distrugă tiparul după care funcţionase viaţa ei liniştită de pînă acum.

În clipele libere îl privea de la fereastră. Părea

să aibă aversiune faţă de haine. În prima zi purta un tricou şi blugi. Treptat, blugii au fost înlocuiţi cu pantaloni scurţi, iar tricoul cu un maieu. Nu-şi putea da seama ce vîrstă are, ar fi putut avea oricît: între treizeci şi cincizeci de ani, considera însă că era indecent pentru vîrsta lui să apară aşa, fără jenă, dezbrăcat.

Desigur, trebuia evitat, se gîndi ea, încruntîndu-se. Dusese această evitare însă prea departe. Tom muncise cot la cot cu Joe, deci merita mulţumirile ei.

Traversă terasa şi respiră adînc. Îl zări imediat. Stătea aplecat asupra unui strat de violete, încercînd să repare stricăciunile pe care un oaspete neatent le produsese în timpul petrecerii. Cu greutate, stăpînindu-şi perfect emoţiile, Helen îl strigă:

– Tom!

– Da, doamnă Gallagher, îi răspunse acesta privind-o. Deşi fizionomia lui părea la fel de neexpresivă ca şi a ei, ea fu convinsă că în sinea lui din nou se amuza.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut în grădină. Oaspeţii mei din seara trecută au fost foarte încîntaţi, îi spuse ea, privind dincolo de el.

– Mulţumesc, doamnă.

Ceva din tonul lui o determină să-şi coboare privirea pe faţa lui. Deşi ştia că ar fi fost mai bine să plece, Helen, se trezi murmurînd, mai mult pentru ea decît pentru el.

– De ce am întotdeauna impresia că te amuz?

Se întoarse pe călcîie, iar ochii lui i se fixară asupra ei, zăbovind însă pe bluza roz de mătase şi pantalonii albi de stofă, ca şi cînd de acolo ar fi lipsit ceva.

– Nu mă amuz. Apoi se corectă. De fapt, n-aş pune problema astfel. Să zicem că sterilitatea ta mă intrigă, adăugă el, zîmbind satisfăcut.

– Sterilitatea? Nu-i plăcu cuvîntul. Prea o insulta.

– Realizezi că de cele mai multe ori eşti îmbrăcată în alb? continuă el, zîmbind melancolic. Se ridică apoi, încercînd să înlăture pămîntul rămas pe mîini. Hainele tale albe se potrivesc cu reputaţia nepătată.

– Şi ce rău vezi în asta?

– Nu-i rău. Te intrigă, îi răspunse el în timp ce n-o slăbea din ochi şi-şi clătina capul a uimire. Ştii că nu ai riduri pe faţă? Că nu se poate citi nimic din viaţa ta? Ai doi copii mari, dar tu pari încă atît de tînără. Dar, desigur, aceasta nu-i treaba mea.

Pentru ea era destul. Ar fi trebuit să plece. Cuvintele lui o stînjeneau.

– Da, nu-i treaba dumitale, spuse ea rece, pregătindu-se să plece.

Brusc, el îi prinse braţul şi, ca şi cînd n-ar fi auzit cuvintele ei, continuă:

– Mă întristează o asemenea pierdere. Se aplecă spre ea şi-i mîngîie obrajii. Blînd, o întrebă:

– Eşti acolo, Helen? Te afli acolo, ascunsă în spatele acestei măşti perfecte?

– Ce faci? Cum de îndrăzneşti să mă atingi!? strigă ea jignită. Îşi trase braţul din strînsoarea lui.

– Şi cum de îndrăzneşti să-mi spui mie că mă ascund? Dumneata ce ascunzi, domnule Peters? Ascunzi faptul că nu eşti decît un vagabond. Un nimeni!?

Făcu o piruetă şi se năpusti spre casă. După numai trei paşi, el fu lîngă ea. O înşfăcă de umeri şi o smuci spre el. Îi curpinse bărbia cu o mînă, forţînd-o astfel să-l privească.

– Nu poţi pleca încă, doamnă Gallagher! Vocea îi era joasă şi fără urmă de umor. Sînt convins că nu-ţi poţi permite să vii în contact prea des cu „un nimeni"". Dar nu eşti curioasă? Nu vrei să ştii cum mîngîie „un nimeni"? Nu ţi-ar place să simţi cum sărută acest „nimeni"?

– Nu! dar cuvîntul aproape că n-a putut fi rostit, fiindcă buzele lui se apropiară de ale ei. Era şocată atît fizic, cît şi mental. Nici una din cunoştinţele ei nu s-ar fi purtat astfel. Luată prin surprindere, nu protestă.

Da, la început a fost doar un şoc. Dar după cîteva secunde nu această stare o determină să stea liniştită, ci sărutul lui. Bănuise încă de cînd îl zărise acolo, în faţa magazinului că este îndrăzneţ, dar cutezanţa buzelor şi a limbii lui o uluiră.

Ar trebui să se lupte cu el, se gîndi Helen. Ar trebui să-i spună că ea nu dorea acest lucru. Dar, pe neaşteptate, îşi dădu seama că nu mai ştia dacă ceea ce gîndea este adevărat şi, în timp ce buzele lui hotărîte le căuta pe ale ei, mirată, se întrebă dacă nu cumva acest sărut îl aştepta de ani, dacă nu cumva acest sărut era o dorinţă de prea mult timp tăinuită şi amînată. Cînd braţele lui o cuprinseră, gîndurile încetară. Se lipi de el, primind îmbrăţişarea.

Tom simţi această imperceptibilă abandonare şi gemu. Intenţionase doar s-o şocheze; să-i atragă atenţia asupra lui, s-o determine să vadă lumea din jurul ei. Voise, pur şi simplu să-i scoată masca aceea rece sub care îşi ascundea sen-

timentele şi cu care se identificase. Dar îşi uitase complet lecţia în momentul în care îi atinse buzele. Rolurile se inversaseră. I se părea că ea era cea care îi dădea lui o lecţie, îi arăta că dragostea era un alt capitol al vieţii, capitol pe care el nu-l cunoscuse. Se crezuse liber. Dar nu există libertate dacă nu o trăieşti alături de altcineva, dacă nu poţi s-o dăruieşti.

Lui Helen i se opri respiraţia cînd sărutul încetă. Deşi îi era greu să recunoască, ea înţelesese cît de mult îl dorea. Reţinînd-o încă lîngă el, şi tremurînd, el rosti:

– S-ar părea că sub masca doamnei decente clocoteşte un vulcan.

Ea rîse. Fericirea ce-i invada fiinţa se adună toată în priviri.

– Iată, zise el răguşit, privind-o cu satisfacţie, s-au format deja nişte riduri interesante pe faţa ta!

Privindu-i apoi bluza, adăugă:

– Au apărut şi nişte pete drăguţe pe hainele tale curate!

Examinîndu-şi hainele, obrajii ei se împurpurară. Petele de pe bluza ei şi de pe pantaloni îi reamintiră de ceea ce simţise atunci cînd o îmbrăţişase. Îşi mai privea încă hainele, cînd Patty păşi spre ea.

– Doamnă Gallagher, Charlotte Black vă caută la telefon. Doriţi să aduc telefonul aici?

– Nu! răspunse ea răguşit. Voi vorbi din birou.

Şi fără să-l privească, se întoarse şi plecă.

Tot restul zilei nu se gîndi decît la sărutul şi la vorbele lui. Pregătindu-se de culcare, în timp ce-şi peria părul, începu să-şi examineze trăsăturile în oglindă. Părul mătăsos cădea graţios pe umeri, îndulcindu-i şi feminizîndu-i chipul. Acelaşi efect îl avea şi pielea catifelată a umerilor de sub halatul de noapte. Dar nu mai vru să-şi privească halatul alb de mătase. Este tot alb, remarcă ea, încruntîndu-se. Lumina lămpii de noapte cădea din plin pe faţă. Era oare faţa ei întocmai ca o coală albă şi netedă pe care nu era scris nimic? se întrebă ea deodată. Nu se gîndise niciodată la acest lurcu, dar, la cei patruzeci şi doi de ani ai ei, ar fi trebuit să existe nişte riduri acolo. Charlotte era mai mare decît ea, şi pe faţa ei se putea citi vîrsta. În jurul gurii ei se formaseră şanţuri adînci şi multe alte linii se risipeau în jurul ochilor. Da, dar Charlotte mai tot timpul ori rîdea, ori plîngea. Helen nu-şi dezvăluia trăirile în felul acesta.

Aruncă peria de păr. Nu era de acord cu acest comportament al ei. Luase în serios vorbele unui

ajutor de grădinar, un coate-goale de profesie, şi îngîmfat, pe deasupra.

– O, drace, înjură ea încet. În după-amiaza ce trecuse se comportase ca o snoabă, exact ca acele persoane pe care le detesta cel mai mult. Nu se putea scuza prin faptul că el fusese cel ce o provocase, şi nici nu-şi putea ierta purtarea necuviincioasă.

Dar nu mai vru să se gîndească la cele întîmplate. Putea să-şi găsească nenumărate scuze pentru comportarea ei ridicolă, dar nu-şi putea ierta modul cum reacţionase la sărutul lui: fusese uşurată.

Îşi trecu mîinile prin păr, trăgînd cu forţă de şuviţele de păr, cu speranţa că durerea îi va limpezi gîndurile. De ce nu putea uita ceea ce se întîmplase? De ce se gîndea tot timpul la el? Iritată, începu să măsoare terasa de la un capăt la celălalt.

Treptat, paşii îşi încetiniră ritmul. Observă cîrceii de viţă de vie înflorită, împrăştiaţi pe spalierele de sub balustrada balconului. Lumina lunii evidenţia albul florilor şi al halatului ei, întreaga terasă păru poleită în argint.

Atmosfera fantastică o temperă. Tom Peters

nu însemna nimic pentru ea, decise ea, şi muşchii încordaţi ai umerilor se relaxară. Peste cîteva săptămîni el va fi departe, iar ea se va simţi din nou în largul ei. Pînă atunci, va încerca să-l evite.

Privi grădina bine îngrijită. Boarea primăvăratică stăpînea întreaga natură. Sufletul renaşterii naturii o cuprinse şi pe ea. Poate acesta era motivul nemulţumirii ei. Era timpul să-şi schimbe viaţa. O mişcare imperceptibilă a florilor întrerupse această stare de meditaţie. Frunzele foşniră. Bătăile inimii încetară. Deasupra balustradei apăru un cap încadrat de flori albe şi frunze verzi.

– Tom! ce naiba...? bolborosi ea.

– Am trecut pe la vecini, şi m-am gîndit să vin şi pe aici, explică el dintr-o răsuflare.

– Puteai să-ţi rupi gîtul, şopti ea îngrijorată. Se aplecă apoi peste balustradă, îi prinse unul dintre braţe şi-l ajută să urce pe terasă. În acel moment el se gîndi că i-ar fi plăcut mai mult s-o coboare pe ea, decît să urce el. Efortul depus pentru a-l ajuta să treacă peste balustradă o obosise, iar pătrunderea neaşteptată în spaţiul ei privat, întrerupse coerenţa gîndurilor.

Sprijinit într-un cot, privind-o zîmbind, el şopti:

– Ţi-am adus o floare pentru a-mi fi iertată

nepoliteţea dinainte, dar, în timpul escaladării balconului, am scăpat-o din gură.

Helen încercă din răsputeri să-l privească cu asprime. Nu reuşi însă. Zîmbetul stăpînit cu atîta greutate, îi trăda adevărata stare de spirit.

– Eşti tare trăznit! murmură ea şi, spre necazul ei, constată că, în ciuda intenţiei, cuvintele rostite sunară mai degrabă ca un compliment.

Învăluind-o în căldura ochilor lui, Tom şopti:

– Uneori şi eu cred acest lucru. Dar nu atunci cînd rîzi tu. Se întinse spre ea şi-i mîngîie buzele cu degetul.

– De ce nu rîzi mai des, Helen? Nu te întreb pentru că ai avea un aer trist, în fond, şi tristeţea este un simţămînt uman. Tu însă pari ruptă de viaţă, de tot ce-i omenesc. Trăieşti parcă în afara ei. Totul pare să te lase rece.

Şi pe cînd îi vorbea, Tom sesiză zidul pe care Helen îl şi ridicase între el şi ea.

– Drace! spuse el necăjit, îndepărtîndu-se de ea. Îi întinse doar mîna şi o ajută să se îndrepte.

– Iar mă port ca înainte, nu?

– Da, răspunse ea, evitîndu-i privirea, în timp ce o mînă tremurîndă îşi netezea halatul.

– Nu mai face acest gest! îi ceru el cu asprime,

prinzîndu-i mîna. Arăţi foarte bine cu halatul mototolit. Şi, la întrebarea mută, indignată a ochilor ei, răspunse răguşit:

– Am să-ţi explic. Tu n-ai simţit oare niciodată îndemnul să ieşi afară şi să-ţi laşi urmele pe zăpadă, după ce ai privit ninsoarea prin fereastră?

– Adică vrei să-ţi laşi urmele pe mine?

El rîse.

– Nu asta am vrut să spun, dar mă bucur să constat că ştii de glumă. Apropiindu-se de ea, cu voce joasă, adăugă:

– Începusem să cred că n-ai simţul umorului.

– În mod sigur că posed acest simţ, spuse ea încruntîndu-se şi ţintuindu-l cu privirea; umorul mă împiedică să nu te ucid. Eşti mai amuzant decît Laurel şi Hardy.

– Insinuezi că nu sînt decît un clovn? Vreau să te anunţ că sub acest înveliş aspru se găseşte un suflet de poet. Cum poţi rîde de un poet?

– Nu zău, chiar scrii poezii?

– Bineînţeles! răspunse el, izbucnind în rîs. Nu-i tocmai o poezie de calitate. Scriu doar ceea ce mă încîntă şi nu ţin cont de canoanele rigide ale poeticii.

– Mi-aş fi imaginat lucrul acesta, chiar dacă nu

mi l-ai fi spus, îi răspunse Helen zîmbind. Recită-mi ceva din poeziile tale.

Tom se gîndi o clipă.

– Bine. Uite, fiindcă tocmai vorbeam de zăpadă, îţi voi recita una din propriile-mi compoziţii, intitulată „Ninsoarea".

Amintindu-şi de orele de literatură engleză din timpul liceului, îşi drese mai întîi glasul, apoi luă postura potrivită unui astfel de moment.

– „Ninsoarea", de SirThomas Edwin Peters:

Copaci în cărbune şi case murdare
Devin sub fulgii de arignt
Imagine de basm.
Cu pălării de catifea albă,
Stîlpii porţilor întîmpină noaptea...

....

Foile reci şi albe
Vor prinde viaţă
Sub pana poetului îndrăgostit.

– Ar fi trebuit să-mi închipui, murmură ea, fără să respire. M-a impresionat sensibilitatea ta, dar ai revenit la şablon.

– Ar fi trebuit să ştii. Ţi-am spus doar că sînt un poet, şi nu o statuie de marmură. Un licăr ghiduş îi străluci în ochi. Hai să facem ceva trăs-

nit, Helen! Dar de data asta, fă şi tu o nebunie!

Precautã, se retrase cîţiva paşi.

– Ce-ţi trece prin cap?

– N-am de gînd să-ţi sugerez să mă ajuţi să jefuim o bancă, sau să zburăm peste Zanzibar, Doamne păzeşte! îi spuse el uşor exasperat. Măcar o singură dată în viaţa ta, n-ai putea să faci ce-ţi trece prin cap, fără nici o pregătire?

– Ce anume?

Nu se putea încrede în privirea lui. Părea prea trăsnită, sălbatică chiar.

– Hai să călărim pe armăsarul meu credincios sub clar de lună!

– Armăsar?! Tu nu ai nici măcar o mîrţoagă! Se opri însă. Lipindu-se de perete şi cu ochii mari de uimire, adăugă: Vrei să spui pe motocicletă?

Tom rîse de uimirea ei.

– Nu te va vedea nimeni, dulce Helen. Toţi ai casei dorm. Nu va afla nimeni că timp de cîteva minute tu ai uitat să te porţi ca demna văduvă Gallagher.

Se apropie şi-şi sprijini o mînă de perete, lîngă capul ei, ţintuind-o acolo, ca într-o capcană, doar prin forţa prezenţei lui. Continuă apoi cu voce caldă şi persuasivă.

– Instincte sălbatice te-au cuprins în noaptea asta şi pe tine, Helen. Nu, nu nega. Privirea ta trădează, obiectă el, cînd ea începu să protesteze.

– Primeşte oferta mea! E o şansă, Helen! Lasă-mă să-ţi arăt ce înseamnă să fii cu adevărat liberă... doar pentru scurt timp.

Apropierea lui o înnebunea şi-i producea reacţii atît de ciudate, încît avea impresia că tot sîngele îi cîntă, iar părul lăsat pe spate se ridică nebuneşte, ca o coamă de cal. Ochii lui negri îi susţinură privirea şi nu fu în stare să-i evite. Dacă în acel moment el i-ar fi cerut să-l urmeze spre Zanzibar, ea n-ar fi spus nu. Fusese cuprinsă de aceeaşi stare emoţională ca şi a lui, emoţie ce parcă o împingea spre nebunie. Şi prinsă de acea vrajă a adîncului ochilor lui, ea nu putu şopti decît:

– Da, da, voi merge.

Rîse apoi, iar starea tensională dispăru.

– Da, îţi promit!

Tom aproape că nu-i auzi cuvintele, într-atît de încordat fusese, dorind ca ea să nu-l refuze. Cînd înţelese că ea a acceptat propunerea lui, avu senzaţia că o forţă cosmică îi despică trupul, de par-

că răspunsul ei ar fi fost mult mai mult decît un simplu acord de a face o plimbare sub clar de lună. Ar fi vrut să se repeadă asupra ei şi s-o strîngă în braţe, dar se temea să n-o sperie şi astfel s-o determine să se răzgîndească.

– E minunat! rosti el cu voce aspră şi răguşită. Şi nu mai fu în stare să repete decît cuvîntul: Minunat!

Tăcerea luă locul cuvintelor. O privea cum sta cu părul liber peste umeri. Părea atît de vulnerabilă. Pînă acum încercase să nu-i privească trupul, ştiind ce reacţie îi provoca

Dar nu se mai putea controla. Privirea îi alunecă pe pielea catifelată a umerilor de sub satinul alb, apoi coborî domol pe sîni.

Dacă ar fi fost goală ar fi dorit-o, dar tot n-ar fi fost atît de ispititoare ca acum. Zări netezimea sînilor rotunzi prin decolteul anchiorului cu sfîrcurile ce presau mătasea, sporind astfel nebunia ce-i tulbura sîngele.

Oare cum ar reacţiona ea, dacă el s-ar apleca şi i-ar muşca din acele sfîrcuri tari? Sau dacă l-ar necăji cu limba prin moliciunea materialului? Ce-ar simţi oare la atingerea lui? Dar ce-ar spune cînd ar zări pata umedă lăsată de gura lui?

Tom închise ochii, încercînd din răsputeri să nu-şi piardă cumpătul. Îşi drese galsul şi cu multă greutate se urni de lîngă ea.

Rîsul ei nervos rupse tăcerea.

– Ai de gînd... intenţionezi să-mi mai reciţi o poezie?

– Nu, îi răspunse el răguşit, apoi, cu multă părere de rău, adăugă: Cred că ar fi mai bine să plec decît să fac o nebunie.

Înainte ca Helen să-i poată da un răspuns, el se întoarse spre balustrada balconului. Un fior rece o trecu prin şira spinării şi cu multă greutate, reuşi să gîndească logic.

– Doar n-ai de gînd să cobori tot pe acolo? îl întrebă ea mirată. Nu mai este necesar s-o faci. Poţi să cobori pe scară.

Călare pe balustradă, aruncîndu-i o privire peste umeri îi răspunse hotărît:

– E necesar! Şi rîse încetişor gîndindu-se că ar trebui să treacă prin dormitorul ei ca să ajungă la scara interioară, pe care ea i-o indicase pentru coborîre.

– Chiar se impune să cobor astfel. Am nevoie de o activitate fizică, şi trebuie s-o execut chiar acum.

Înainte de a părăsi balustrada, Tom adăugă:

– Helen, nu sînt un om tare puternic. Îmbracă-te cu ceva care să te facă voluminoasă şi urîtă. După care se pierdu în întuneric.

Helen mai privi o clipă locul de unde vorbise el. Rîse şi se năpusti spre dormitor. Fără a mai analiza faptele, îşi trase halatul pe deasupra capului şi-l aruncă pe pat. Scoase o pereche de pantaloni albi din şifonier. Se răzgîndi şi-i aşeză pe umeraş. Nu albi, îşi zise ea. Nu astă-seară. Alese o pereche de pantaloni şi un tricou, ambele de culoare neagră, apoi îşi prinse părul cu un şnur elegant la spate. Se întoarse şi-i zîmbi uşor imaginii din oglindă. Arăt ca un borfaş, se gîndi ea. Rîzînd, părăsi dormitorul, convinsă că aşa cum se deghizase era compania potrivită a celuilalt spărgător ce-o aştepta afară.

Coborîrea scărilor pe furiş mări sentimentul de aventură.

Ajunse afară chicotind, de-abia putînd să mai respire. În fugă luase cu ea şi o eşarfă neagră, cu care-şi acoperi părul.

Tom ieşi din întuneric şi prinzînd-o în braţe o trase spre locul unde-şi parcase motoreta.

– Nu ai nevoie de asta, şopti el, scoţîndu-i

eşarfa de pe cap. Şi nici de asta. Unul cîte unul, acele de păr fură, de asemenea, înlăturate. Apoi, după ce îi răsfiră părul blond cu degetele, prinzînd-o de umeri, o examină cu atenţie.

– Aşa este mai bine! Mult mai bine! Se întoarse şi o conduse spre motoretă. Timpul aventurii a sosit!

Precum plutesc vulturii împinşi de vînt, aşa trecură şi ei pe lîngă străzi, lăsînd în urmă pinii umbroşi şi cîmpurile scăldate de lumina lunii. Senzaţia minunată produsă de părul lăsat liber, ce-i biciuia faţa, deveni, pentru Helen, simbolul libertăţii în această escapadă nocturnă.

Timpul îşi pierduse sensul. Călătoreau dincolo de el, departe de orice conversaţie umană.

Îşi lipi faţa de spatele lui lat şi se lăsă dusă acolo unde dorea el.

Cînd Tom opri lîngă o potecă ce ducea spre un lac, luna coborîse. Închise motorul şi liniştea deveni stăpînă. Treptat, începură să se facă auzite vocile nopţii.

Mai întîi începu să cînte o broască solitară. Altele i se alăturară, una cîte una, umplînd noaptea cu cîntecele lor răguşite.

Ţinîndu-se de mînă, se îndreptară spre o mo-

viliţă acoperită de iarbă. De aici zăriră lacul ca oglinda străjuit de arbuşti. Tăcuţi, ascultau concertul broaştelor. În acel moment, tăcerea spunea mult mai mult decît propriile lor cuvinte.

Mult timp rămaseră astfel, cu mîinile peste genunchi, ascultînd în noapte. Mai tîrziu, şoaptele lor răzleţe se împletiră cu şoaptele nopţii, exact aşa cum îi spusese Tom că se va întîmpla în călătoria lor fantastică.

– Şi, murmură ea, ce a urmat după North Dakota?

– Desigur că South Dakota.

Tom se lungise cu capul în poala ei. Cînd a făcut primul gest pentru a se aşeza în această poziţie, Helen s-a speriat. L-a acceptat însă, luîndu-l drept unul din misterele acestei nopţi.

– South Dakota se află acolo, unde l-am întîlnit pe Ephram, continuă el.

– Adevărat? întrebă ea, rîzînd uşor. Nu se ştie nimic despre pruncul Ephram!

– Nici nu cred că Ephram a fost vreodată prunc. O bucată de stîncă, probabil că l-a scuipat aşa bătrîn. Era cel mai ţîfnos şi fără minte bătrîn pe care l-am cunoscut vreodată, spuse Tom chicotind încet şi dînd din cap, în timp ce vorbea

şi-şi amintea de el. Mi-a dat de lucru – numai aşa din generozitate – dar m-a muncit din greu apoi. Voia să cultive cartofi pe un teren alcătuit din 90% rocă şi 10% praf. *Cartofi!* repetă el dezgustat. Dumnezu a făcut Idaho pentru cartofi. Dar Ephram voia cartofi, aşa că eu mi-am rupt spatele tot mutînd acele roci afurisite. La început, Ephram nu era prea vorbăreţ. A, este adevărat că tot timpul bombănea şi înjura, dar asta nu însemna că şi vorbea. Apoi, după o lună – deci înainte de a-mi cumpăra rulota; pînă atunci am locuit, împreună cu el, în coliba lui veche şi sărăcăcioasă, pe care el o numea casă – deci, cum îţi spuneam, după o lună de cînd mă stabilisem acolo, trebuie să mă fi acceptat, fiindcă apoi, în fiecare seară după masă, îşi aprindea cea mai rău mirositoare ţigară, şi discutam. Apoi, cu ochi plini de mirare, Tom se întoarse spre Helen şi contiună:

– Helen, nici nu-ţi vine să crezi ce poveşti îmi înşira! Acel om ciudat călătorise foarte mult. Cu cincizeci de ani în urmă navigase pe marea Chinei de Sud. Era acolo cînd Japonia a cucerit provinciile chineze; l-a întîlnit pe Mao Tze Dun, care pe atunci era conducătorul Armatei Roşii. La început am crezut că minte. Dar cunoştea prea

multe despre istoria şi oamenii din locurile acelea, încît am fost sigur că spunea adevărul. Tom îşi închise ochii, apoi murmură:

– Lucrurile pe care le văzuse, oamenii pe care-i cunoscuse... era destul pentru a-ţi tulbura mintea.

– Pare un om fascinant!

– Este. Îmi este prieten de nădejde. Încă ne scriem. Cînd mă hotărăsc să rămîn într-un loc o lună sau mai mult, îi trimit o carte poştală cu noua mea adresă. Deodată, Tom izbucni în rîs.

– Ştii, Helen. Încă se mai plînge de stîncile rămase pe terenul acela, unde a vrut să cultive cartofi, cînd, de fapt, ştie al naibii de bine că ai avea nevoie de un microscop ca să mai zăreşti vreo rocă acolo. El pur şi simplu nu vrea să recunoască că nu poate să cultive acolo cartofi.

Helen rîse şi ea, apoi oftă cu regret.

– Îmi pare rău să-ţi spun asta, dar cred că ar fi mai bine să ne întoarcem.

– Speram să nu observi cît de tîrziu s-a făcut, spuse el, după ce s-a ridicat puţin.

– Vrei să spui, poate, cît de devreme s-a făcut. Cît este ceasul?

Scuturînd cadranul fosforescent al ceasului,

rosti:

– Trei.

– Glumeşti!

– Nu! Îi privi faţa îngrijorată. Vei fi dată afară din Langston, dacă te prind?

– S-ar putea. Nu ştiu. Ceea ce am făcut în seara asta n-am mai făcut niciodată.

Întinzîndu-se spre ea, el îi atinse vîrful nasului.

– Şi regreţi?

– Nu, şopti ea fără să şovăie. Nu, nu regret.

De pe nas, degetul lui alunecă pe buze, mîngîindu-le, apoi peste bărbie şi coborî încet pe gît. Cînd ajunse la scobitura ce se forma între sîni, Tom respiră adînc, şi-şi retrase mîna.

– Nu-i voluminoasă şi destul de urîtă, murmură el, apoi se ridică. Mai bine plecăm înainte de a face o greşeală ce ne-ar putea închide planurile pentru mîine.

– Mîine?

– Este ziua mea liberă, ştii? M-am gîndit să ieşim la iarbă verde.

– Tom, spuse ea confuză. Nu cred că pot...

– Ba da, poţi. Nu trebuie să spui decît „Da, Tom. Îmi doresc atît de mult să merg cu tine“. Vezi? E foarte simplu.

Un zîmbet neîncrezător se aşternu pe faţa ei. Era uşor pentru el, dar nu şi pentru ea. Aseară fusese cuprinsă de nebunie; luna plină o scosese din minţi. Dar mîine, pe lumină, totul va reveni la normal.

– Da, Tom.

– Da, Helen, şopti el, apropiindu-se de ea. Ce rău găseşti în propunerea mea?

– Ce rău? izbucni ea în rîs. Doar simplul fapt că-l cunoscuse şi că în fiecare zi era lîngă el, îi distrusese deja liniştea. Se simţea în pericol numai la gîndul că ea îi permisese lui să se apropie de ea. Umezindu-şi buzele, rosti:

– Nu mă gîndesc la...

– Foarte bine. Nu te gîndi, şopti el. Măcar o dată în viaţă nu te gîndi. Încearcă doar să simţi. Cu o mînă odihnindu-se sub unul dintre sîni, Tom continuă:

– Ştii ce mi-am dorit să fac prima oară cînd te-am văzut?

Dregîndu-şi vocea, Helen îi răspunse:

– Ai vrut să-ţi laşi urmele pe mine?

El chicoti încet, şi căldura emanată de timbrul vocii lui i se răspîndi în tot trupul.

– Nu pot să spun că n-am avut şi această

idee, dar mi-am dorit tare mult să te văd împiedicîndu-te sau strănutînd, orice altceva, care să-mi fi demonstrat că eşti vie. Doream acest lucru pentru că în privirea ta am zărit acea expresie pe care şi eu, demult, o avusesem. Aş fi vrut să mă reped la tine şi să-ţi spun că acea expresie nu trebuie să existe în privirea ta, că tu trebuie să te schimbi. Ştiam însă că atunci n-ai fi înţeles nimic. Cu mîna îi cuprinse spatele şi o trase mai aproape de el.

– Cred că de-abia acum poţi să înţelegi. Nu mă îndepărta! Nu mai întoarce spatele vieţii! Vino mîine cu mine! Îi cuprinse faţa între mîini, forţînd-o astfel să-l privească. Nu s-a întîmplat nimic înspăimîntător aseară, nu?

Helen aprobă din cap, deşi îşi dădea foarte bine seama că minte. Ceva cumplit de înspăimîntător se întîmplase în interiorul ei.

– Dar, s-ar fi putut întîmpla, continuă el. Este întuneric şi pustiu. Dacă aveam de gîd să-ţi fac vreun rău, pînă acum aş fi făcut-o. Am ştiut tot timpul că nu ai încredere în mine. De aceea nici nu te-am sărutat în seara asta. N-am vrut să fac nici un gest care să te înspăimînte şi să te îndepărteze de mine.

Căldura mîinii lui îi frigea pielea. Urmări acea mînă ce-şi încetă mîngîierile doar cînd ajunse din nou sub sînii ei, găsindu-şi parcă odihna acolo.

– Helen, nu vreau de la tine doar ceva fizic.

– Foarte drăguţ din partea ta! răspunse ea, încercînd să-şi înăbuşească respiraţia, ce i se părea că devenise mult prea zgomotoasă.

– Şi nu uita că sînt foarte receptiv la sensibilitatea ta! îi spuse el răguşit, în timp ce cu degetul mare îi mîngîia sînul.

– Da, eşti... eşti teribil, şopti ea retrăgîndu-se de lîngă el.

– Stai, nu trage! spuse el imperios. Şi fiindcă ea tot încerca să se îndepărteze, dar nu reuşea, el începu să rîdă.

– Helen, nu vreau să par încăpăţînat, dar mi s-a prins manşeta!

În primul moment ea nu-l crezu, dar în clipa următoare, afirmaţia lui se dovedi a fi adevărată.

– Închide ochii! îl rugă ea.

Chicotind încă, el se supuse. Ea îşi ridică tricoul şi constată că manşeta uneia dintre mînecile cămăşii lui i se agăţase de prima capsă a sutienului.

– Ce ridicol, murmură ea, încercînd să eli-

bereze bucata de material. Dacă trece cineva şi ne vede, ce explicaţie îi vom da?

– I-am putea spune că sîntem gemeni siamezi, uniţi prin mînă şi piept, îi sugeră el un motiv. Şi îi mai spunem că, deşi apreciem chirurgia medicală ni s-a părut că este mult mai amuzant să rămînem astfel.

– Asta se cheamă răutate! bolborosi ea, stăpînindu-şi greu hohotele de rîs. Asta se cheamă răutate şi lipsă de sensibilitate, mai adăugă ea, după ce reuşi să desprindă manşeta.

– Nu-i nimeni perfect! concluzionă el, ridicîndu-se şi trăgînd-o mai aproape de el. Apoi, cu privirea stăruitoare o întrebă: Şi mîine?

Dacă îi va răspunde afirmativ acum, mai curînd sau mai tîrziu, Helen ştia că va regreta. Deodată însă simţi că nu-i mai păsa. Şi în timp ce-l privea, îşi dădu seama că nu putea să-i dea decît un singur răspuns:

– Sigur, răspunse ea, ca şi cînd ceea ce urma să facă n-avea nici o importanţă. Da, repetă ea. De ce nu?

Patru

A doua zi dimineaţa cînd Helen se trezi, razele soarelui străpunseseră deja perdelele albe de la ferestre şi, cu lumina lor strălucitoare, scăldau întreaga încăpere.

Helen zîmbi. Se răsuci pe-o parte, lipindu-şi faţa de pernă. Se simţea minunat. Ar fi vrut parcă să îmbrăţişeze întreaga lume.

Rămase nemişcată, încercînd să-şi amintească de ce se simţea atît de bine. Tom! Rîse răguşit. Călătoria fantastică din noapte! Concertul

broaştelor!

Se întinse leneş, apoi se ridică. Oare cît o fi trecut de cînd nu s-a mai trezit atît de fericită? Ani! Astăzi va merge la iarbă verde. Un picnic cu Tom.

Ceva obişnuit, dar ea era fericită!

Sări din pat şi respiră adînc. Aerul curat din cameră îi pătrunse în suflet şi-i învălui trupul. Îşi scoase halatul şi-l azvîrli pe pat. Păşi spre baie. În timpul duşului îşi masă corpul cu energie. Chiar şi pielea avea mai multă viaţă în dimineaţa asta!

În timp ce se usca, începu să rîdă. Dacă s-ar fi oprit să se asculte, ea însăşi s-ar fi mirat de sunetele propriului ei rîs. Nu era genul de femeie care să chicotească în baie sau în altă parte.

Încă mai zîmbea cînd îşi luă pantalonii şi bluza din şifonier. Nu se putea dumiri de ce astăzi, totul părea altfel. Culorile din cameră şi de afară păreau mai strălucitoare decît de obicei.

Degetele încetară să mai încheie bluza. Înţelese că nu ziua era diferită, ci percepţia ei era alta. Devenise conştientă faţă de lucrurile din jurul ei; se obişnuise cu ele. Le privise, dar niciodată nu le dăduse nici o atenţie.

Îşi mişcă capul nedumerită. Greu de crezut,

dar Tom reuşise să deschidă acea portiţă secretă a sufletului ei, prin care, de acum, va pătrunde viaţa. Avea sentimentul că, după plecarea lui, viaţa ei nu va mai fi atît de liniştită, chiar dacă ea va încerca să se încadreze în vechiul şi plictisitorul tipar de pînă acum. Entuziasmul lui Tom era contagios. O simplă plimbare cu el, noaptea, şi viaţa ei a căpătat altă semnificaţie!

Aranjîndu-şi la spate partea de jos a bluzei, de culoarea paiului, observă că pantalonii de bumbac erau tot albi. *Albi,* se gîndi ea, încruntîndu-se, dar rapid, alungă gîndul. N-avea încotro. Majoritatea hainelor ei pentru anotimpul cald erau albe. Îi plăcea albul. Se armoniza cu pielea ei, decise ea cu încăpăţînare. Iar dacă lui Tom nu-i plăcea această culoare cu atît mai rău pentru el!

Soneria telefonului de lîngă pat îi întrerupse gîndurile de răzvrătire şi, de aceea, cînd ridică receptorul, vocea îi fu puţin cam aspră.

– Vă caută doamna Black! o informă Terri; ezitînd, adăugă: Cred că plînge.

– Dă-mi legătura, Terri, o rugă Helen încruntată. Şi pînă să se audă vocea prietenei de la celălalt capăt al firului, albastrul ochilor ei se tulburară de îngrijorare.

– Helen? Helen, Brand m-a părăsit! spuse Charlotte cu vocea tremurată.

– Îmi pare rău, Charlotte, o consolă Helen, simţind cum bătăile inimii, o clipă, îşi încetară ritmul.

Îngrijorarea şi regretul lui Helen erau întemeiate: ar fi trebuit s-o avertizeze pe Charlotte că un tînăr de douăzeci şi cinci de ani, care-şi petrece cea mai mare parte a timpului în faţa oglinzii, nu va rămîne la nesfîrşit alături de o femeie divorţată, de vîrstă mijlocie şi durdulie, chiar dacă el însuşi susţinuse acest divorţ. Şi, deşi se neliniştise cînd a aflat de legătura lui Charlotte şi a lui Brand, ea şi-a păstrat îndoielile doar pentru ea; era conştientă de faptul că Charlotte avea dreptul să-şi trăiască viaţa cum dorea.

– Helen, sînt pierdută! spuse Charlotte plîngînd. Toate planurile de viitor mi le-am clădit doar alături de Brand.

– Ştiu, ştiu, murmură blînd Helen. Vrei să trec pe la tine? Ne-am putea trece ziua imaginîndu-ne că-l facem bucăţi. Asta întotdeauna ţi-a uşurat sufletul.

– Dacă-l fac bucăţi, o voi face cu propriile mele mîini! Tonul tragic din vocea lui Charlotte se

transformă în mînie pură.

– Helen, mi-a spus că sînt grasă! Poţi să crezi asta? Nu-ţi pot enumera de cîte ori a afirmat că sînt exact mărimea potrivită pentru a-i umple braţele. Mi-a mai spus că nu poate suferi femeile slabe. Şi mi-a spus că sînii mei...

– Charlotte, o întrerupse Helen, zău, nu vreau să ştiu ce crede Brand despre sînii tăi. Cel puţin nu înainte de micul dejun.

Prietena ei rîse. Helen ştia că în cele din urmă va rîde. Umorul lui Charlotte ieşea întotdeauna la iveală, mai devreme sau mai tîrziu.

– Ai dreptate, Helen. Nu merită să vorbim despre el. Apoi oftă. Nu veni la mine. Vreau să fiu singură. Ştiu că sînt o proastă. Am bănuit că într-o zi Brand mă va părăsi, ca toţi ceilalţi. Dar, vezi tu, *am sperat.* Întotdeauna am sperat.

Rîse din nou, de data asta însă rîsul sună îngrozitor.

– Se mai spune că speranţa este un lucru minunat. Dar nu este. Este un sentiment teribil, dar neputincios. Dacă aş putea să nu mai sper, atunci poate voi avea puterea să trăiesc şi singură.

Intensitatea vocii îi scăzu, iar Helen de-abia o mai putu auzi.

– Mă înspăimîntă singurătatea, Helen. Cînd sînt singură e ca şi cînd nici n-aş exista. Am nevoie de cineva care să-mi confirme, prin prezenţa sa, faptul că trăiesc. Atunci cînd în viaţa mea există un bărbat, mă trezesc zîmbind. El este motivul pentru care doresc să mă trezesc.

Helen respiră cu greutate. Confesiunea lui Charlotte o tulbură profund, mai mult chiar decît ar fi recunoscut ea însăşi.

– Voi trece pe la tine, Charlotte, insistă Helen. Ai nevoie de cineva cu care să vorbeşti.

– Nu, te rog, nu veni. Vreau, trebuie să mă descurc şi singură. Apoi tăcu. Ştiu că lucrurile nu pot fi atît de rele cînd am o prietenă ca tine, continuă apoi Charlotte, şi Helen se linişti, fiindcă în vocea ei desluşi o urmă de zîmbet.

Şi înainte ca ea să-i poată răspunde, Charlotte îi spuse la revedere şi închise. Rămase un timp cu receptorul mut la ureche, apoi, cu mişcări obosite, îl aşeză în furcă.

Îşi frecă tîmplele ce se zbăteau şi privi ceasul de pe noptieră. Era nouă şi un sfert. Fixase întîlnirea cu Tom pentru ora nouă şi jumătate.

Se uită lung pe fereastră. Nu strălucise oare soarele mai puternic cînd s-a trezit? Imaginea lui

Tom pluti prin faţa ochilor, şi atunci îşi reaminti cuvintele lui Charlotte: „Cînd există un bărbat în viaţa mea, mă trezesc zîmbind." Nu, categoric, nu era vorba de acelaşi lucru, se linişti ea.

Dar îi era teamă. Nu voia să facă aceeaşi greşeală ca prietena ei. Nu voia să devină ridicolă. Nu dorea ca cineva să se folosească de ea, şi apoi s-o părăsească.

Simţi că nu va mai fi în stare să iasă cu Tom. Îi va spune, pur şi simplu, că s-a răzgîndit.

O greutate i se luă de pe umeri. Bineînţeles că nu va ieşi. Putea să-şi treacă vremea făcînd lucruri mult mai importante.

Părăsi dormitorul şi coborî scările cu paşi hotărîţi. Tom, desigur, va înţelege, încercă ea să se liniştească. Doar nu amîna o întîlnire pregătită pe îndelete. Ieşirea de astăzi fusese zămislită într-un moment de exaltare, sub clar de lună.

Pînă la terminarea frugalului mic-dejun, starea de spirit i se îmbunătăţi. Luase o hotărîre înţeleaptă. Părăsi terasa şi ieşi afară sigură de ea. Dar, deodată, se trezi plutind în aer.

– O doamnă frumoasă şi o zi minunată! îi spuse Tom amuzat de năuceala ei. Oare ce altceva şi-ar mai putea dori un bărbat?

– Tom, dă-mi drumul, nebun ce eşti! bolborosi ea, neputînd articula cuvintele din cauza rîsului şi a surprizei.

– Nu, răspunse el, clătinînd din cap cu încăpăţînare. Tu eşti fericirea vieţii mele. Eşti răsplata faptului că eu sînt un tip atît de bun. Se încruntă însă, cînd observă cu ce era îmbrăcată.

– Tu, chiar nu ai nici o pereche de blugi?

– Nu, nu am.

Începu să se agite în braţele lui, cînd îşi dădu seama că era purtată spre rulotă.

– Tom, pot merge foarte bine cu propriile-mi picioare. Nu trebuie să mă duci pe sus.

– Ba da, trebuie! Cînd ai ieşit din casă, păreai mult prea respectabilă, iar eu am simţit acel vechi imbold de a-mi lăsa urmele pe zăpadă.

Ajunseră lîngă rulotă. O lăsă jos şi îi zîmbi.

– A trebuit să îndepărtez demnitatea. Se înclină.

– Rădvanul dumeavoastră aşteaptă!

Privi îngrijorată rulota.

– Vom merge în ea?

El rîse, apoi adăugă:

– Nu cred că te vei simţi la adăpost pe motoretă în plină zi!

– Aşa este. Jumătate din locuitorii oraşului vor fi şocaţi. Călătorind în interiorul rulotei tale va fi chiar mai rău. Pentru toată lumea, aceasta nu va însemna decît un pat pe roţi. Şi acest lucru va duce la sfîrşitul bunei mele reputaţii, păzită cu atîta grijă.

– Nu credeam că eşti atît de aproape de a fi considerată o femeie imorală, îi răspunse el, ridicînd mirat una din sprîncenele-i stufoase.

Îşi clătină capul exasperată.

– Ştii foarte bine ce am vrut să spun. Gura lumii!

Urmară cîteva clipe lungi de tăcere stînjenitoare, interval în care Tom îi examină faţa cu o curiozitate evidentă. Apoi o întrebă:

– Şi nu crezi că te-ai putea amuza puţin pe seama lor? Să străbaţi oraşul ignorîndu-i?

Helen îşi înăbuşi rîsul de uimire.

– Nu, nu cred că aş putea reacţiona astfel.

– Nu-ţi face griji. Mai curînd sau mai tîrziu, vei simţi acest îndemn, o îmbărbătă el, cuprinzînd-o cu braţele. Se dezlipi apoi de ea şi păşi în rulotă.

– Sper, murmură Helen. Clipi mirată cînd el îi puse în braţe o pătură neîmpachetată.

– Tu vei duce asta, iar eu coşul cu alimente,

spuse el înăbuşit, fiindcă îşi băgase capul într-un dulap, atît cît ea să-l poată vedea rîzînd, şi adăugă: După cum observi, nu sînt năzuros.

Cincisprezece minute mai tîrziu erau afară din oraş, iar Helen tot nu putea să înţeleagă cum de se găsea ea acolo. Îşi aminti doar că, foarte hotărîtă, se îndreptase spre el pentru a-l anunţa că nu va ieşi la iarbă verde. În rest, totul se învălmăşea în mintea ei. Cu siguranţă că acest om avea un fel al lui de a-i întoarce cu susul în jos chiar şi gîndurile. Ar fi trebuit să fie necăjită că lucrurile au decurs altfel decît plănuise ea, dar acum, nu simţea nici cea mai mică urmă de iritare. Ziua era mult prea frumoasă.

Îşi concentră atenţia asupra peisajului. De ambele părţi ale drumului princial se găseau cîmpuri minunat colorate. Roşul, galbenul şi purpuriul florilor de cîmp te impresionau. I se părea că prin uşa larg deschisă a fermei, ea păşise într-un ţinut din *Oz.*

Fu surprinsă cînd observă că Tom conducea fără să consulte o hartă sau chiar pe ea. Părea să cunoască foarte bine locurile. El nu ezită nici măcar atunci cînd, mai tîrziu, viră spre o pădurice, ce se afla de-a lungul unui rîu şerpuitor.

– De cît timp eşti în oraş? îl întrebă ea cînd îngenunchiară ca să poată întinde mai uşor pătura, pe fîşia de pămînt acoperit cu multă iarbă.

– De opt zile.

Ea clătină din cap cu neîncredere.

– Locuiesc aici de peste douăzeci de ani. Cum se face că tu cunoşti acest loc, iar eu nu l-am văzut niciodată?

– Nu te-ai uitat, îi răspunse el cu simplitate. Ai ocazia să-l cunoşti acum.

Privi rîul cu albia îngustă, a cărui apă se scurgea domol.

– E frumos!

El se întinse pe pătură şi, examinînd peisajul, şopti:

– Da, este frumos. Şi, cu toată stima pentru Joe, nu cred că o mînă omenească ar putea face o asemenea minunăţie. Aici este frumosul natural: ordinea în dezordine.

Inconştient, dar în mod graţios, se întinse, aşezîndu-se pe o parte. Tăcerea îi învălui blînd. Helen privi la pinii din spatele lor, apoi la salciile ce străjuiau malul rîului. Cu coada ochiului, se uită la trupul lui. Blugii şi cămaşa la modă se mulau perfect pe trupul puternic, cu muşchi bine formaţi, ce

ieşeau în relief, pe piept şi pe coapse. Apoi, deodată, Tom şopti:

– Vino mai aproape, Helen! Şi ea tresări parcă vinovată. Apropiindu-se, se ghemui alături de el. Îl privi o clipă interogativ. Constată însă că întreaga lui atenţie era reţinută de altceva; încercă să vadă şi ea acel ceva. O secundă mai tîrziu şopti mirată:

– La ce te uiţi?

– Priveşte mai atentă!

Era într-o stare de spirit bună, aşa că făcu ceea ce o rugă el. Privi pămîntul intens un timp, apoi, exasperată, îi spuse:

– Tom, dar nu văd nimic acolo, în afară de iarbă şi nuiele; şi... o, furnici... O, unul din monştrii ăştia mici mă ciupeşte.

– La ce te aşteptai? Mîna ta se găsea chiar în mijlocul drumului lor de trecere, zise el, fără să ridice privirea. Urmăreşte-le, Helen! Nu vezi! Ele n-au timp să pălăvrăgească sau de bîrfă. Te muşcă de mînă, dar nu de spate, adăugă el. Ele nu fac aici decît ceea ce Dumnezeu le-a cerut să facă. Nici unuia dintre aceşti monştri mici, nu-i pasă de ce gîndesc celelalte furnici despre el.

Ea îl privi neîncrezătoare; aceeaşi privire o aruncă şi furnicilor.

– De unde ştii tu asta? îl întrebă ea sec. Priveşte la cele două furnicuţe ce-şi tot şterg antenele. Probabil că-şi spun: „Ai văzut cît de tare s-a îngrăşat Marian? Te rog să nu mă laşi în spatele ei cînd trecem prin tunel. Cu siguranţă că se va împotmoli acolo."

El rîse apreciativ.

– Nu fii atît de sigură! Furnicile ştiu ce este important încă de la naştere, iar preocuparea de a afla ce cred vecinii lor despre ele, nu este înscrisă în lista destinului lor.

Şi ea începu o discuţie în contradictoriu cu el. Se opri însă deodată.

– O, nu, spuse ea. Priveşte această omidă! Merge doar pe unde este liber. Se apleacă spre pămînt pentru a privi mai atentă.

Tom rîse şi o trase mai aproape de el. Rămaseră astfel, privind la acel obiect pufos, care înainta încet, peste firele de iarbă, aşa cum un acrobat voluminos încerca stîngaci să treacă peste o frînghie bine întinsă, fiecare fir de iarbă aplecîndu-se pentru ca el să poată trece spre celălalt fir.

– Uşor de făcut! exclamă Tom. Ştiind că niciodată nu va ajunge unde doreşte nu merge în

linie dreaptă; va ajunge doar acolo, unde îl duc firele de iarbă.

Ca tine, se gîndi Helen. Înlătură însă gîndul ce o tulbură şi se întoarse sprijinindu-se pe călcîie. Îl pirvi cu gravitate.

– Acum ştiu. Ştiu că ai avut totuşi un motiv de m-ai adus aici. Ai vrut să fiu departe de civilizaţie, departe de toţi cei ce speră în mîntuire şi asta numai ca să observ viaţa insectelor.

El zîmbi. Nu-i chiar aşa de rău! În ultima vreme am fost foarte aproape de natură. Se scutură, ca şi cînd propriile lui motive l-ar fi stînjenit. Am vrut să împart această bucurie cu tine!

Şi chiar a împărţit-o. După ce au mîncat, s-au plimbat prin pădure. Niciodată pînă acum pe Helen n-o interesaseră gîngăniile, dar astăzi cercetă şi păsările, şi plantele, şi animalele micuţe ce-şi duceau viaţa acolo, sub arbuşti.

– Totul este natural, spuse Tom cu voce înceată, de parcă i-ar fi fost teamă să nu tulbure însăşi liniştea. În ultimul an, am întîlnit o mulţime de oameni ce trăiau aidoma acestor animale. Nu aveau nevoie de pastile de dormit sau de alte tranchilizante. Munca fizică le aducea somnul. Privi de-a lungul rîului ce se scurgea domol. Pa-

cea naturii este tranchilizantul dat de Dumnezeu. Aici, în natură, nu ai timp să te plictiseşti. Sînt prea multe de făcut şi mult prea multe de învăţat.

Helen reflectă asupra vorbelor lui, în timp ce coborau pe lîngă rîu, cercetînd vadurile puţin adînci, în care săltau peşti mărunţi. Înţelesese mesajul lui Tom. Ar fi trebuit să fie prea obtuză ca să nu-i înţeleagă tîlcul.

Stăteau pe o moviliţă ce domina o parte a rîului mai îngustă şi urîtă, cînd Helen zări ceva strălucind în apa întunecoasă.

– Tom, priveşte! Văd ceva acolo! Se apleacă şi se uită mai atentă. Cînd înţelese despre ce era vorba, adăugă: Nu, n-are nici o importanţă.

Eşarfa de mătase, cu care-şi înfăşurase gîtul alunecase. Dar înainte ca ea să mai poată spune ceva, Tom se şi repezi în apă. În primul moment, el păru să înoate în aer, apoi, deodată, îngenunche în noroi şi apă; în mîna-i ridicată, apăru eşarfa.

Cîteva clipe Helen îl privi mirată observînd dîrele de apă murdară ce-i şiroiau pe faţă şi pe piept, tremurînd, îi spuse:

– De ce Tom? Mulţumesc. Se înecă. Cu precauţie, întinse mîna după eşarfă. Ai fost atît de

drăguţ. Întocmai ca... ca Sir Walter Raleigh.

– Ce încerci să faci? o întrebă el strîngînd din dinţi.

Pivirea răutăcioasă vorbea de la sine. Ea se încovoie de rîs. Nu-i putea explica că nu dorise decît să-l îmbuneze. Şi chiar dacă ar fi încercat, tot n-ar fi reuşit din cauza rîsului.

– Crezi că-i amuzant, nu? o întrebă el liniştit. Se ridică şi încet începu să urce panta, privind totuşi înapoi, pentru a fi sigur că ea îl urmează. Se aplecă şi-şi umplu o palmă cu noroi.

– N-ai vrea să vezi ceva cu adevărat amuzant?

– Nu, Tom! ţipă ea gîfîind, încă rîzînd şi încercînd să se ferească. Te rog să fii rezonabil. Se feri cu greu de ploaia mîloasă din mîna lui.

– Dacă acum eu aş fi fost în locul tău, ai fi rîs. Sînt sigur că asta ai fi făcut, îi strigă el, rîzînd infernal. Asta nu... dar el nu-şi mai continuă ideea. Ochii i se măriseră, privind undeva în spatele ei.

– Helen, opreşte-te! strigă el poruncitor. Uită-te în spatele tău!

Clătinînd din cap cu încăpăţînare, şi continuînd să se retragă, Helen ripostă:

– A, nu mă păcăleşti...

Picioarele-i alunecară şi Helen se trezi în apa

murdară. Se simţi ciudat cînd apa îi pătrunse în pantofi. Nu mai trăise o asemenea experienţă pînă acum. Îşi pironi privirea asupra lui, de parcă doar el era vinovat de ceea ce se întîmplase.

În tot acest timp el îşi făcea de lucru, îndepărtîndu-şi noroiul de pe faţă şi haine, încercînd astfel, zadarnic, să-şi asucndă faţa după mîna cu care frenetic îşi ştergea bărbia.

Dar nu-i era de nici un folos. Îl trădau ochii ce străluceau de rîs.

– Ştii, se înecă el, ai avut dreptate atunci, cînd mi-ai spus că şi eu voi rîde? Se aşeză pe mal, continuînd să rîdă. O ajută apoi să iasă din apă. Helen rîse fără încetare. De fiecare dată cînd îşi privea pantalonii, ce odată fuseseră albi, fără nici o pată, ori se uita la faţa lui, pe care mai şiroiau încă dîrele mîloase, o lua de la capăt. Mult timp rămaseră pe malul rîului ţinîndu-se de mînă şi chicotind.

Cam după o oră, Helen se linişti. Cu bărbia în palmă şi cu ochii încă strălucind de rîs, îi spuse:

– Tu chiar ştii cum să distrezi o fată!

– De fapt, n-am intenţionat să studiem natura atît de aproape, îi răspunse el zîmbind şi mîngîindu-i o şuviţă de păr. Se ridică apoi şi-i întinse

mîna.

– Hai, hai să ne curăţăm! o îndemnă, trăgînd-o după el. Ea nu ripostă şi se lăsă condusă spre rîu. Nu-şi imaginase însă cum, şi unde îşi vor curăţa hainele şi, de aceea, cînd el o îndemnă să intre în rîu, într-un loc de unde ţîşnea apa curată a unui izvoraş, tresări.

– Ce ai de gînd să faci? îl întrebă speriată, încercînd să-şi elibereze mîna din strînsoarea lui.

– Intrăm în rîu şi ne spălăm noroiul de pe haine! Observîndu-i ezitarea, adăugă: Doar nu-ţi imaginezi că ai să găseşti aici o spălătorie! Dar dacă doreşti să te întorci acasă astfel...

– Nu, îi răspunse ea fără tragere de inimă. Cutremurîndu-se repetă: Nu, cred că nu mi-ar place.

– Atunci, hai să intrăm!

Strîngînd din dinţi, Helen păşi în apă. Scoase un ţipăt. Aici apa era mult mai adîncă şi foarte rece. Înaintă cu greutate. Cînd îi ajunse la genunchi se opri. Îl privi mînioasă, fiindcă considera că totul se întîmplase doar din vina lui, dar şi pentru că temperatura scăzută a apei părea să nu-l deranjeze.

Tom începu să adune apă în căuşul palmelor

şi s-o împrăştie pe noroiul de pe haine. Helen se gîndi să-i spună cam ce gîndea ea despre falsa imagine pe care şi-o concepuse el, atunci cînd intrase în rîul rece şi n-a scos nici măcar un sunet. Dîndu-şi însă seama că el n-ar înţelege la ce se referă reproşul ei, se răzgîndi. Ceva îi spunea că totuşi comportarea lui fusese cît se poate de naturală. Ridică din umeri şi începu să-l imite. Văzînd cît este de neîndemînatică, Tom zîmbi.

– Aici, spuse el chicotind. Lasă-mă să te ajut! Pierzi prea multă apă aşa cum procedezi tu!

Şi, apropiindu-se de ea, începu să-i cureţe petele mîloase.

Deodată, mişcările lui încetară. Respiraţia îi deveni grea. Apa curăţase noroiul de pe haine, dar materialul devenise transparent, reliefîndu-i formele armonioase. Înghiţi cu greu. Nu-i va mai reproşa de acum că poartă haine de culoare albă. Îi zări prin transparenţa pantalonilor pielea trandafirie a feselor şi, irezistibil, mîinile i se îndreptară spre ele. I le mîngîie cu ambele palme şi se bucură de perfecţiunea lor. Bluza galbenă, i se lipise de spate, scotea în evidenţă linia suplă a spatelui. Mîna îi alunecă de-a lungul ei.

Helen, în tot acest timp, rămase tăcută şi li-

niştită. Dar, respiraţia îi devenise tot mai grea, în timp ce un val de căldură îi ardea întregul trup. El, tot atît de tăcut, cu greutate, se apleca şi, adunînd apă în pumni, o împroşcă pe picioare, pe stomac. Ochii îi străluceau ca şi cînd un foc lăuntric s-ar fi reflectat în lumina lor. Mîinile îi tremurară cînd depuseră apă pe pieptul ei. Şi cînd el îşi trecu palmele peste sîni, mîngîindu-le forma prin mătasea bluzei, şi-i atinse sfîrcurile tari, Helen, neajutorată, îşi plecă privirea.

Tăcerea devenise asurzitoare. Îşi aţinti ochii plini de dorinţă asupra lui. Încet, se aplecă şi-şi umplu pumnii cu apă, pe care o lăsă să cadă de-a lungul corpului lui. Îi mîngîie braţele, apoi umerii ascuţiţi. Şi, pe măsură ce mîinile-i alunecau pe pieptu-i lat, simţi cum căldura încălzea imediat apa din palmele ei. Îngenunche în apă. Cu o mînă îi cuprinse coapsa dreaptă, în timp ce cu cealaltă împrăştia apa ce se scurgea încet. Ignorîndu-i respiraţia agitată, procedă la fel şi cu coapsa stîngă.

Respirînd zgomotos, el se aplecă şi o ridică. O privi. Şi, cu o încetineală dureroasă, îşi lipi buzele de ale ei. Cînd corpurile se atinseră, căldura cărnii lor îi uni, de parcă ar fi fost dezbrăcaţi.

Nici unul nu scoase un cuvînt cînd sărutul încetă. Şi, în timp ce se oglindeau unul în ochii celuilalt, un fel de pace îi învălui: acordul mut al îndrăgostiţilor. Mînă în mînă, părăsiră apa.

Înainte de a ajunge la mal, Helen se orpi. Îl privi şi rîse. Zîmbi şi el, neluîndu-şi ochii de pa faţa ei radioasă.

– Rîdeţi de mine, doamnă? o întrebă el serios.

Helen negă mai întîi printr-o mişcare a capului.

– Nu! îi răspunse ea înconjurîndu-i talia şi lăsîndu-şi capul pe spate. Rîd fiindcă... – respiră adînc – fiindcă soarele străluceşte, fiindcă păsările cîntă. Se ridică apoi pe vîrfuri şi îl sărută uşor. Rîd fiindcă sînt fericită!

Tom tăcu. În acel moment nu mai conta decît faptul că erau împreună şi că se simţeau fericiţi. Făcuseră primul pas!

Aşa gîndea Tom atunci. Dar, mai tîrziu, în drum spre casă, se întrebă dacă nu cumva se înşelase. Helen nu mai era aceeaşi. Cu cît se apropiau mai mult de casă, cu atît mai mult creştea distanţa dintre ei. Înstrăinarea venise pe nesimţite, încît, la început, Tom se întrebă dacă nu cumva aceasta nu exista doar în imaginaţia lui. Dar cînd ea se întoarse spe el şi-i zîmbi formal,

atunci el înţelese că nu se înşelase.

– Joe mi-a spus că fiica ta va naşte peste trei luni, spuse el, încercînd să rupă tăcerea. Cum te simţi ca viitoare bunică?

– Aştept cu nerăbdare, îi răspunse ea politicos.

O maşină venind din direcţa oraşului trecu pe lîngă ei. Helen se aplecă să-şi aranjeze ceva la pantofi. El se încruntă, dar nu comentă.

– Şi Audrey cum se simte?

– Este intrigată. Sper... şi nu mai continuă, de parcă ar fi regretat cele afirmate.

– Ce speri? o îndemnă el, încercînd din răsputeri să-şi menţină acelaşi ton. Atitudinea ei îl necăjea. Cu puţin înainte, ei împărtăşiseră ceva minunat, iar ea se purta acum de parcă erau doi străini.

– Nimic serios! răspunse ea, evitînd întrebarea lui. Audrey şi soţul ei au cîteva mici probleme. Sînt sigură însă că lucrurile se vor îndrepta de la sine, cînd va sosi copilul.

– Desigur, murmură el, încleştîndu-şi degetele pe volan. Oare cît timp va mai dura această luptă dintre noi? se întrebă el. O privi. Chiar şi în aceste haine umede şi mototolite, ea părea de neatins.

– Helen! şopti el. Ce s-a întîmplat?

Îl privi uimită.

– Îmi pare rău, dar nu înţeleg ce vrei să spui, îi răspunse ea confuză.

Şi, într-adevăr, nu înţelegea. Privind-o, şi el fu convins de faptul că ea nu înţelesese la ce făcuse el aluzie. Gîndul acesta îl întristă profund. La început, nu simţise decît o dorinţă inexplicabilă de a o readuce pe Helen la viaţă, de a-i sparge acel înveliş elegant. Acum însă era vorba de ceva mult mai mult. Se întreba ce va deveni legătura lor – dacă nu era cumva, încă de pe acum, un sfîrşit. Tot ce ştia era doar faptul că dorea să fie cît mai aproape de ea, cît mai aproape de acea Helen, care intrase în rîu, şi-şi deschisese sufletul faţă de el.

Cinci

– Nu, nu, nu!

Helen privi mirată spre Charlotte cînd Althea Philips păşi pe scenă abuzînd de funcţia de director, ce tocmai i se acordase, pentru a le mustra viguros. Erau la repetiţia finală în vederea serbării anuale, clubul femeilor din Langston urmînd să o prezinte în primăvara aceasta şi, ca de obicei, în această etapă spiritele erau agitate.

Anul acesta aveau de gînd să ofere propria lor versiune a lui Gilbert şi Sullinvan „The Mikado".

Helen chicotea uşor. Nu se afla nici o profesionistă printre ele, aşa că deseori repetiţiile s-au desfăşurat în mod haotic. Dar erau amuzante, iar scopul lor era nobil.

Ca membră a acestui club, Helen se bucura de multă stimă. Îi plăceau concertele muzicale şi balurile pe care le organizau în scop caritabil, dar şi mai mult se bucura de foloasele de care beneficiau locuitorii oraşului ei şi cei din vecinătate, în urma acestor serbări. Contribuiseră în mare măsură la bunăstarea oraşului cu banii cîştigaţi, în urma acestor spectacole. Astfel, acum doi ani, în urma balului organizat de ele cu ocazia sărbătorilor de iarnă, reuşiseră, cu banii obţinuţi, să cumpere noul echipament medical pentru spitalul oraşului. *Helping Hearts,* un azil pentru femeile şi copii abandonaţi, a fost realizat doar cu banii dăruiţi de clubul lor. Printre alte realizări ale lor se mai numărau concertele anuale şi expoziţiile de artă ocazionale care nu s-ar fi ţinut într-un oraş atît de mic.

Tocmai repetaseră pentru a şasea oară numărul patru din program, „Trei micuţe la şcoală". Helen, Charlotte şi Barbara Ludlow, avînd rolurile celor trei micuţe, se aflau acum în centrul scenei. Erau în ţinută de stradă, dar fiecare aveau cîte un

evantai enorm, necesar pentru executarea anumitor mişcări impuse de ritmul cîntecului.

– Charlotte, la ce ţi-e gîndul o apostrofă Althea, privind însă spre tînărul brunet şi bronzat, tolănit într-un scaun din primele rînduri, de parcă ar fi ştiut foarte bine la ce se gîndea Charlotte. Concentrează-te asupra cîntecului! Draga mea, gîndeşte-te la motivaţie, adăugă ea sarcastic. Numai dacă ai putea să-nţelegi acest lucru, bineînţeles, sînt convins că ne-ar ajuta enorm de mult.

Charlotte cu buclele-i de un roşu ţipător, într-o dezordine sălbatică, de parcă ar fi fost cuprinse de aceeaşi indignare ce-o stăpînea pe ea, se aplecă spre Helen, şoptindu-i:

– Pe ce pariez că data viitoare mă va pune la colţ? Apropo, cine a ales-o pe post de dictator?

– „Gîndeşte-te la motivaţie, draga mea!“, o imită Helen pe Althea, ridicîndu-şi evantaiul enorm în dreptul gurii, ferindu-se astfel de mînia dictatorului, ca nu cumva, de data asta să cadă asupra ei. Mă face să mă simt ca o şcolăriţă! Şi cînd Charlotte îşi exprimă sentimentele încrucişîndu-şi ochii, Barbara chicoti fără să vrea, atrăgînd atenţia lui Althea asupra lor.

– Dacă, cumva şi voi, cele trei sînteţi pregătite, li se adresă Althea arogant, ridicîndu-şi una din

sprîncenele-i subţiri, să mai repetăm o dată acest număr! continuă ea şi se întoarse spre orchestra din fosă.

De îndată ce Althea se întoarse, Helen, clătinînd din cap, şopti:

– Încă tot nu m-am dumirit cum de a reuşit să obţină funcţia de director!

– În vechile tradiţii ale *show-bussiness*-ului, Althea se folosea de trup pentru a-şi obţine slujba. De data aceasta, a ameninţat că se va dezbrăca în faţa sponsorilor, dacă nu va fi aleasă director, o informă Charlotte, zîmbind cu răutate.

Barbara scăpă un chicot de rîs care deveni rapid un fel de tuse, cînd Althea o săgetă cu privirea.

Nu este nevoie să mai adăugăm că începutul acestui număr a fost puţin cam nesigur, şi că Helen a trebuit să evite tot timpul privirea lui Charlotte în timp ce vorbea cu noul ei prieten. Treptat însă, gîndurile îi zburară spre Tom. Fusese atît de confuză săptămîna trecută, cînd se întorseseră de la picnic. Se simţise cumplit de stîngace, dar se şi distrase. El nici măcar nu-şi imagina cît de mult o bucurase pe ea această ieşire.

Zîmbi, în timp ce-şi amintea cum se furişase în casă, cu pantofii uzi în mînă, în vîrful picioarelor,

întocmai ca o adolescentă căreia i se interzisese să iasă din casă. Avusese noroc! Nu se întîlnise cu nimeni. N-ar fi găsit nici o explicaţie plauzibilă pentru ţinuta şi starea de spririt în care se afla.

Se încruntă, amintindu-şi modul de comportare a lui Tom la întoarcere. Între ei se ridicase parcă o barieră, iar tăcerea lui o îngrijorase enorm. Dar a doua zi, cînd s-au reîntîlnit, şi-a dat seama că doar imaginăţia ei era de vină. Tom era acelaşi.

Din ziua aceea, Helen ieşea tot mai des în grădină. În definitiv, era primăvară! Era normal s-o preocupe propria-i grădină!

Izbucni în rîs. Pe cine vrea ea să ducă? Un singur lucru o interesa în grădină şi, cu siguranţă, acest lucru nu era stratul de petunii. Mai tot timpul îşi făcea de lucru pe partea unde lucra Tom. Şi fiindcă era lîngă el, lumea strălucea.

– Ei, cum ţi se pare?

Helen clipi confuză, cînd descoperi că Charlotte se află lîngă ea.

– Îmi pare rău, Charlotte. Despre ce vorbeai?

– Te-am întrebat cum îţi place, repetă ea, întorcînd capul spre tînărul ce se apropia de ieşire. Nu-i grozav?

– Da, este foarte atrăgător, şopti Helen. Dar nu

crezi că este puţin cam... prea sportiv?

Era gata să pronunţe cuvîntul prea tînăr şi acesta era ultimul lucru pe care Charlotte ar fi trebuit să-l audă. O îngrijorase foarte mult starea depresivă prin care trecuse Charlotte după ce o părăsise Brand. Dar nu putea să nu se gîndească că nici acest tînăr fără minte, nu era potrivit pentru prietena ei, deşi, astăzi, cînd a întîlnit-o pe Charlotte alături de noul ei prieten, s-a bucurat foarte mult. Cel puţin, în felul acesta, Charlotte nu se mai gîndea la singurătatea ei.

– Sportiv? întrebă Charlotte cu un zîmbet aproape răutăcios. Ei bine, aşa este, dar, să ştii că are loc în pat! Nu ţi-am spus că este doar noul instructor de tenis al clubului? L-am cunoscut cînd am semnat contractul pentru lecţii, spuse ea, agitîndu-şi sprîncenele.

– Cum? Iei lecţii de tenis? întrebă Helen, privind-o neîncrezătoare. Charlotte, după cîte ştia ea, nu fusese niciodată preocupată de sport. Şi, mă rog, de cînd eşti atît de pasionată pentru sport?

– De cînd clubul a angajat noul istructor! răspunse Charlotte vesel, apropiindu-se şi mai mult de Helen. Îl cheamă Rocky. Ce zici? Strîmbîndu-se, continuă: Ridică şi greutăţi! Şi este...

este... cum să-ţi explic? Pare un diamant ce străluceşte în deşert. Este şi binecrescut, aşa că, nu-mi fac nici cea mai mică grijă din pricina halterelor.

Deodată expresia roşcatei se schimbă, devenise aproape gravă.

– Helen, este atît de deosebit! Încă n-am mai întîlnit un alt bărbat care să-i semene. Îmi doresc să fiu cu el în fiecare clipă. Şi mă simt cu adevărat vie, aşa cum n-am fost cu mulţi ani în urmă. Ar vrea ca numai el să-mi poarte de grijă. Nu crezi că lucrul acesta îţi dă încredere? Ştii, Helen, cred că pentru mine, acesta va fi sfîrşitul!

O, Charlotte, o avertiză Helen în gînd, nu te mai amăgi! De ce nu putea trăi ea decît cu iluzii? Oare n-a observat că de fiecare dată nu i-a rămas decît suferinţa? De ce oare, întotdeauna, starea ei emoţională n-a depins decît de un bărbat? reflectă în continuare Helen.

Şi după ce părăsi teatrul, Helen încă se mai gîndea cu îngrijorare la Charlotte. Althea şi repetiţia muzicală se risipiră. Fură înlocuite de o singură imagine: Tom! Şi, cînd figura luminoasă îi apăru în minte, muşchii i se relaxară. Se eliberase parcă de orice constrîngere. Şi pentru această stare de spirit, îşi dădu seama, că nu trebuia să-i

fie recunoscătoare decît lui Tom. Totuşi, această influenţă benefică nu şi-o putea explica, şi o nedumerea. Zîmbi. Ce surprins ar fi, dacă ar şti că dojenile lui au avut un astfel de efect asupra ei. Da, dar nu va afla asta niciodată! Era mult prea sigur pe el, iar ea nu era dispusă să-i mai dea un atu în plus.

Opri în faţa semaforului ce indica culoarea verde. Bătînd cu degetele în volanul de direcţie, în aşteptarea schimbării culorii, gîndurile o purtară spre seara ce urma. O invitase să cineze cu el, în rulotă. Această masă, alături de el, pentru ea, nu era decît o nouă experienţă. Nu era o întîlnire formală, aşa cum nici Tom nu era conformist.

Greu de descifrat acest om! reflectă ea. Inteligent, se exprimă clar şi isteţ. Dar toate aceste calităţi nu se potriveau cu statutul lui de pierde-vară.

Se încruntă. Oare s-ar fi simţit la fel de liberă cu el, dacă n-ar fi fost decît un om de afaceri, întocmai ca ultimii prieteni ai soţului ei? Ar fi fost tot atît de nerăbdătoare să-l întîlnească, dacă ar fi servit masa la ea acasă sau la restaurant, în oraş? Negă dînd din cap. Nu, nu ar mai fi fost acelaşi lucru. Nici nu s-ar mai fi simţit tot aşa de liberă. Era cît se poate de bine că el era aşa şi nu altfel,

concluzionă ea, în timp ce se apropia de casă.

La şapte şi jumătate, chiar în aceeaşi seară, Arnold îi aduse maşina în faţa casei. Cu greu şi-a putut păstra mina obişnuită, cînd şi-a luat rămas-bun de la Arnold şi Patty, ştiind că, de fapt, nu va trebui decît să înconjoare casa pînă la intrarea din spate, unde îşi va parca maşina cu grijă, astfel încît să nu poată fi zărită de nimeni.

Tom apăru ca din pămînt, şi-i deschise uşa.

– Eşti sigură că n-ai fost urmărită? şopti el grav.

Helen privi nervoasă peste umeri, vru să-i răspundă, dar se opri cînd zări licărul din ochii lui.

– A, rîzi de mine, îi aruncă ea.

– Bineînţeles, răspunse el. Nu crezi că este ridicol să conduci doar pînă în spatele casei tale?

Îl privi uimită doar o clipă, apoi izbucni şi ea în rîs.

– Da, cred că ai dreptate, dar n-am găsit altă soluţie de a ajunge aici, fără a răspunde la o mulţime de întrebări. Dacă, pur şi simplu, i-aş fi spus lui Patty că nu cinez în seara asta, ea ar fi insistat să chem un doctor.

El zîmbi.

– Într-adevăr, nu contează cum ai ajuns aici, ci doar faptul că eşti aici, conchise el, indicîndu-i

printr-o mişcare a capului, direcţia spre uşa rulotei.

– Nu vrei să intri în micul meu salonaş?

– Chiar te-ai spilcuit în seara asta! îi spuse ea, neluîndu-şi ochii de la pantalonii şi cămaşa de culoare neagră cu care se îmbrăcase.

– E un mod de a te cuceri, draga mea.

Rîse satisfăcută, în timp ce cu multă atenţie examină interiorul. Nu era o cameră foarte spaţioasă, dar părea destul de confortabilă. Fiecare milimetru era bine exploatat. Pe o parte, în mijloc, se afla bucătăria, reprezentată de o chiuvetă zidită în perete şi de un frigider. De cealaltă parte, cele două uşi duceau una către baie, iar cealaltă spre toaletă. Partea din faţă era rezervată şoferului şi pasagerilor. Urmă apoi un spaţiu pentru masă şi o canapea. Şi Helen îşi continuă inspecţia minuţioasă şi în partea din spate, unde ea nu găsi decît paturi zidite în perete.

La sfîrşitul acestei examinări vizuale Tom, care în tot acest timp o privise, o întrebă:

– Ei ce zici de umilu-mi adăpost?

– Sînt uimită! răspunse ea. Atît de multe lucruri cuprinse într-un spaţiu atît de mic! Şi totuşi, nu pari încercat de claustrofobie.

El aprobă din cap, apoi continuă:

– Este rezultatul ingeniozităţii moderne. Fiecare bucată de spaţiu are un rol bine determinat. Canapeaua şi masa, de exemplu, duc către paturi, foarte la îndemînă pentru orgiile improvizate, îi explică el cu oarecare răutate, în timp ce se aplecase spre ea, şi-şi răsucea o mustaţă imaginară. Îi arătă din cap, canapeaua.

– Ia loc, şi spune-mi ce bei. Presupun că preferi vinul alb. Dacă nu, am şi bere, şi suc de grape-fruit.

Ea rîse.

– Îmi place foarte mult vinul alb. Şi te rog să nu faci comentarii la culoare! Miroase bine. Ce avem la cină?

Tom zîmbi încîntat.

– Ce-ai zice de pui la cuptor?

Ea fluieră admirativ, laudă ce el de mult o aşteptase.

– Sînt foarte impresionată. Întîmplător, puiul la cuptor este mîncarea mea preferată.

– Ştii... de fapt, Patty însăşi a pregătit cina, recunoscu el, prefăcîndu-se necăjit.

Şi fiindcă îi înţelese jocul, Helen nu-i reproşă falsa supărare. N-avea rost.

– Eşti teribil! îi răspunse ea, dînd afirmativ din cap.

El ridică paharul, în semn de acord la afirmaţia ei.

– De fapt, să ştii, că nu m-am dus s-o rog. În timpul unei conversaţii obişnuite, s-a întîmplat să-i povestesc că voi avea musafiri la cină, şi că aş dori să pregătesc, cu această ocazie, ceva deosebit. Şi atunci am întrebat-o ce preferi tu, fiindcă, i-am explicat eu, eram mult mai sigur pentru mine să folosesc etalonul tău, în ceea ce priveşte gentileţea.

– Şi bănuiesc că ai linguşit-o, însăilîndu-i o poveste. Şi mai presupun că ţi-ai compus şi o mină foarte abătută, şi atunci, ea s-a oferit să pregătească cina în locul tău. Devine extrem de impresionabilă cînd aude o poveste tristă. Cred că ar trebui să se considere norocoasă că nu ţi-au trebuit şi bani. În mod sigur ţi-ar fi oferit economiile ei, fără să clipească. Eşti într-adevăr, teribil!

– Ce să fac? Dacă aşa m-am născut eu, cu ceva mai mult şarm decît ceilalţi semeni!? se dezvinovăţi el. Patty mi-a spus că semăn cu primul ei bărbat.

Helen îl privi uimită, dar izbucni imediat în rîs.

– Ce-i atît de amuzant?

Ea clătină din cap rîzînd şi, tot chicotind îi răspunse:

– Mai ştiu eu ceva despre fostul ei soţ. Şi-a petrecut mai mult timp în închisoare decît cu Patty. Cred că familia lui a petrecut grozav atunci cînd a auzit că a fost călcat de un camion, imediat după ce storsese de bani cîteva doamne mai în vîrstă.

Un moment el încercă să pară ofensat, dar nu-şi putu menţine expresia sobră prea mult timp, aşa că zîmbi.

Au rîs şi au vorbit tot timpul cît a durat cina. Pe masă ardeau lumînări, iar în fundal se auzea un cîntec interpretat de Edithe Piaff. Au discutat tot felul de lucruri, le-au adîncit şi fiecare şi-au spus propria părere. Nici un subiect nu li s-a părut trivial.

După ce vesela a fost strînsă, Helen se întinse după sticla de vin, pe jumătate goală şi, în timp ce-şi turnă şampania în pahar, murmură:

– Şi totuşi, nu pot să te înţeleg. Eşti unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care i-am întîlnit! De ce-ţi pierzi vremea muncind cînd la unul, cînd la altul? N-ai vrut, oare, niciodată să faci ceva tu însuţi? N-ai dorit ceva, aşa, cum să-ţi spun, ceva valoros?

El, ridicînd întrebător dintr-o sprînceană şi zîmbindu-i strîmb, îngăimă:

– Valoros? Mă întreb totuşi ce înţelegi tu prin acest cuvînt? Am impresia că-i dăm semnificaţii diferite. Ridică din umeri. Johnny Appleseed a făcut exact ceea ce fac şi eu. Consideri că viaţa lui nu are nici o valoare? Dar ce spui despre Thoreau?

Ea rîse uşor şi nu-şi dădu seama că atmosfera dintre ei se răcise.

– Te crezi din aceeaşi categorie cu Thoreau? îl întrebă, sprijinindu-şi bărbia în palme.

El privi mai întîi la paharul din mîna ei, apoi către ea. Încet, şi cu o expresie ciudată în ochi, răspunse:

– Poate că nu. Tu însă nu ai mai fi aici cu mine, dacă eu nu aş fi ceea ce sînt. Şi zîmbind trist, continuă: Eu sînt ceva ce nu reprezintă mărul interzis, nu-i aşa?

Ea puse paharul jos, confuză.

– Nu, nu asta am vrut să spun. Dar tu, răstălmăceşti cuvintele. Îşi frecă tîmplele. Într-adevăr, nu este ceea ce afirmi tu, deşi trebuie să recunosc că lîngă tine mă simt mult mai liberă.

El se sprijini de spătarul scaunului. Respiră adînc.

– Nu afirm decît ceea ce am constatat! Refuzi să ai de-a face cu semeni din propria-ţi sferă so-

cială.

Şi fiindcă ea îl privi cu asprime, el adăugă:

– Ba, da! Te-am urmărit. În noaptea cînd ai dat petrecerea, se afla cu tine, în grădină, un individ drăguţ. La început i-ai vorbit mai puţin oficial, dar cînd te-ai oprit şi te-ai sprijinit de un copac, şi el a considerat gestul ca o pură invitaţie, tu l-ai privit cu atîta răceală, încît sărmanul mai c-a îngheţat. Era complet derutat. Îşi clătină capul, ca şi cînd ar fi regretat cele spuse. Totuşi, după un timp, continuă: Te-am urmărit toată noaptea cum le zîmbeai invitaţilor tăi cu acea grimasă politicoasă şi sterilă, care în mentalitatea ta, înseamnă a rîde. Şi atunci, ca să-ţi spun drept, mi s-a făcut greaţă.

Cum de-a îndrăznit? se mînie Helen. A îndrăznit să mă spioneze! Pe deasupra, mai şi recunoaşte, de parcă n-ar fi un act vrednic de dispreţ! Era furioasă pe el şi nu încerca să-şi ascundă mînia.

– Deci m-ai urmărit! M-ai spionat! ţipă ea. Să ştii că niciodată nu-i voi permite cuiva să mă atingă în propria-mi grădină! Ce vrei să dovedeşti prin această comportare?

El se aplecă spre masă sprijinindu-şi braţele de ea.

– Pe mine m-ai lăsat „să te ating" de cîteva ori!

De ce?

– Pentru că nu te-am putut opri! scrîşni ea. Pentru că ai manierele unui măgar!

– S-ar putea să ai dreptate, în ceea ce priveşte manierele mele, dar nu cred că acesta este motivul. Mi-ai permis acest lucru, fiindcă ştii că eu nu voi fi aici decît pentru foarte puţin timp. Şi cînd ea încercă să se ridice, el o prinse de mînă. Te rog să asculţi adevărul! Cred că mi-ai permis acest lucru, pentru că erai sigură că într-o zi voi pleca. Apoi vei putea să-ţi continui minunata ta viaţă confortabilă şi sterilă. Îi privi braţul şi, în mod deliberat, îl lăsă să cadă. Se lăsă apoi pe spate şi, critic, începu s-o examineze din cap pînă în picioare. Apoi continuă: Mă cauţi pe afară şi mă laşi să te ating aşa cum doresc întotdeauna, fiindcă eşti sigură că patul tău va rămîne la fel de imaculat ca hainele pe care le porţi. Rîse cu asprime. Nimănui nu-i este permis să mototolească cearşafurile Albei-ca-Zăpada!

Icnind, ea se ridică brusc.

– Destul. N-ai dreptul să-mi vorbeşti astfel!

– Poate că nu, dar ceea ce ţi-am spus este adevărat. Se ridică şi el pentru a o aşeza pe canapea. Se aplecă spre ea şi, cercetîndu-i faţa, o întrebă: Îţi mai aminteşti cum arată un pat după

ce doi oameni au făcut dragoste? Îţi mai aminteşti cum arăţi după ce ai făcut dragoste? Nu mai pari scoasă din cutie, Helen! Nu mai eşti în ordine. Părul îţi este încîlcit şi umed. Şi pe măsură ce vorbele se înteţeau, respiraţia lui, în obrazul lui Helen devenea tot mai fierbinte. Corpul îţi străluceşte de transpiraţie. Buzele îţi sînt umflate... iar sînii...

Se opri cu greu, cînd îi auzi protestele înăbuşite. Dar fără cruţare, neluîndu-şi ochii de la faţa ei îmbujorată, el adăugă:

– Pieptul îţi este, de asemenea, umflat. Sînii îţi sînt tari şi palpită. Sfîrcurile sînt inflamate din cauza degetelor şi a dinţilor mei. Urmele parfumului meu vor rămîne pe pielea ta, iar mai jos, între coapse...

– Nu! de-abia putu ea să rostească. Înspăimîntată, Helen se ridică şi se îndreptă spre uşă, disperată că el ar putea încerca s-o oprească, şi îngrozită de ceea ce s-ar putea întîmpla, dacă el ar face-o.

Dar el nu se mişcă. Din uşă, Helen ţipă:

– *Să nu te apropii de mine!* Şi nu vreau să te mai văd decît plecînd!

Şi fără să mai aştepte răspunsul, se năpusti afară, împleticindu-se. Nu-i mai păsa dacă s-ar fi

întîlnit cu cineva. Nu dorea decît să fie cît mai departe de el. Mişcările ei deveniseră necontrolate. Alergă prin camerele goale, de parcă toţi demonii iadului ar fi urmărit-o.

Fără să aprindă lumina, intră în dormitor şi încuie uşa. Fără vlagă se prăbuşi acolo. Dar uşa nu era decît o foarte slabă barieră. Nu putea îndepărta ceea ce era şi în sufletul ei. Rămase mult timp acolo, aşteptînd ca bătăile iminii să înceteze. Cînd, în sfîrşit, reuşi să se mişte, păşi cu multă greutate spre baie. Fiecare pas îi pricinuia o durere cumplită.

În baia cu multiple oglinzi, Helen îşi zări umbra fantomatică reflectîndu-se în ele. Se spălă pe întuneric, zgîriindu-şi carnea, pedepsindu-se.

Ce se întîmplase? Cum de ajunseseră aici? Seara începuse atît de frumos. Şi, pe neaşteptate, s-au trezit duşmani.

Simţi că se înăbuşă. Traversă camera şi deschise uşa balconului. Avu senzaţia că şi razele lunii o lovesc. Cruzimea părea să stăpînească această noapte, se gîndi ea.

Fără să vrea, privi spre rulotă suspinînd. În lumina lunii îl zări stînd acolo neclintit, cu ochii aţintiţi asupra ei. O clipă, cît o veşnicie, rămase nemişcată. Focul din interiorul ei deveni de ne-

suportat. El dispăruse.

Se sprijini de perete. De ce se purta el astfel? Dar cum de-i permisese ea o astfel de comportare? se întrebă ea disperată. Nu era altceva decît grădinarul ei. Nu însemna nimic mai mult pentru ea, şi niciodată nu va însemna ceva. Nici măcar nu dorea să-l mai vadă.

Dar, cu un suspin dureros, Helen trebui să recunoască adevărul: dacă el ar fi urcat balconul în noaptea asta, în mod sigur că i s-ar fi dăruit. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Se doreau prea mult, ca să fie altfel.

Dar el nu urcă. Îi privise ochii atunci cînd îi vorbise, zărise dorinţa acolo, dar şi dispreţul. O pedepsise pentru ceea ce era.

Îşi cuprinse trupul cu braţele. Se mîngîie uşor, încercînd să aline dorinţa teribilă ce-o stăpînea. Lacrimi de frustrare îi umplură ochii, dar şi le şterse mecanic. Cu mîna îşi acoperi gura, încercînd să oprească ceva; un ţipăt, un geamăt; nu ştia. Trebuia însă oprit. Trebuia să rămînă calmă. Numai aşa, încet, durerea va trece. Nimeni nu poate suporta o astfel de tortură prea mult timp. Se întoarse şi se îndreptă spre uşa balconului. Deodată frunzele foşniră. I se opri respiraţia. Se întorsese.

Tom era foarte aproape de ea. În lumina lunii, ochii îi erau tăciuni aprinşi. Părul, în dezordine. În tăcerea stranie, Helen îl privi uimită, cu toată suferinţa prin care trecuse întipărită pe faţă.

– Am fost mult prea aspru, nu? rosti el încet, apropiindu-se de ea. Nu aveam nici un drept. Dar nu am vrut să-mi critici modul meu de viaţă, aşa cum nici eu nu am dreptul să-l critic pe al tău. Apoi, cu amărăciune adăugă: pur şi simplu, n-am vrut să ascund decît ceea ce mă preocupă cu adevărat: Te doream Helen! Şi fiindcă nu-şi mai găsea cuvintele, îşi trecu mîna prin păr. Dacă noi doi, atît de diferiţi cum sîntem ne înţelegem totuşi, atunci de ce trebuie să stricăm totul, prin întrebări?

Ea negă din cap. Nu pentru că n-ar fi fost de acord cu el, dar din cauza emoţiei, nu-l auzea. Nu-şi dădea seama cum şi cînd ajunsese el acolo. Totuşi, cel ce-i vorbea, era chiar Tom.

El se apropie de ea şi, în acelaşi timp, Helen, mînată parcă de o altă voinţă, cu ochii închişi, şi de-abia ţinîndu-se pe picioare, se înclină spre el. Cu o mişcare uşoară, el îi cuprinse umărul. N-a fost decît o mîngîiere, dar Helen îşi muşcă buzele ca să-şi ascundă geamătul.

Aproape de urechea ei, cu vocea răguşită,

Tom îi şopti:

– Halatul ăsta este foarte frumos, Helen, dar eu nu vreau să simt mătasea, ci *pe tine.*

Cu o mişcare la fel de uşoară ca şi prima, Tom îi cuprinse şi celălalt umăr. Foşnind uşor, halatul alunecă. Razele lunii se reflectară pe trupul gol.

– Te doresc, Helen!

Geamătul unui animal rănit a fost singurul ei răspuns. Se simţea slăbită, şi avu impresia că nu va mai fi în stare să se ţină pe picioare. Dar ştia că trebuie să ia o decizie conştientă.

Îi mîngîie faţa şi se sprijini de el.

– Iubeşte-mă, Tom.

Tom simţi că se înăbuşă. Strîngînd-o de mînă, păşiră în dormitor. Ezitînd doar o clipă, începu să-şi desfacă cămaşa.

Helen, în picioare, lîngă pat, îl privea. Îl dorea atît de mult, încît, dispăruse şi timiditatea, şi jena. Singura emoţie ce-o stăpînea era doar dorinţa.

Cu o mişcare înceată, îi atinse pieptul. Şi cînd îl simţi tremurînd, îşi dădu seama că şi el era era la fel de vulnerabil ca şi ea. Se aplecă şi-l ajută să-şi descheie pantalonii.

Gol, în faţa ei, Tom se strădui să-şi controleze emoţiile. Ar fi vrut s-o arunce pe pat şi să-i arate cît de sălbatică îi devenise dorinţa în ultimele do-

uă săptămîni. Dar mai dorea ca noaptea aceasta să fie deosebită pentru amîndoi. Aşteptase prea mult timp pentru a face o greşeală acum.

Îi cuprinse talia şi rămase astfel cîteva clipe. Apoi, încet, mîinile-i alunecară în jos, tot mai jos. Lumina difuză a lunii îi evidenţia trupul frumos şi, toată această frumuseţe a corpului ei îi tăie respiraţia.

– Eşti chiar mai frumoasă decît mi-am imaginat, îi şopti el.

Şi fiindcă ea gemu, şi-şi lipi trupul de al lui, el tremurînd o rugă:

– Helen, ajută-mă! Aş vrea s-o fac încet, dar – o cuprinse de umeri, îndepărtînd-o puţin – dar nu pot, dacă tu îţi mişti şoldurile astfel.

Auzindu-l, Helen chicoti. Ridicîndu-se pe vîrfuri, şi căutîndu-i cu buzele lobul urechii, ea, tremurînd, murmură:

– Nu vreau încet, Tom! Nu, de data asta! Te doresc atît de mult! Intens şi cu nerăbdare! Vreau să fiu a ta oricum!

– Dumnezeule! scrîşni el, trăgînd-o spre pat.

Mîinile îi căutau cu frenezie corpul, pipăind unghiurile şi curbele, vîrfurile şi adîncimile, ca şi cînd ar fi simţit nevoia să se asigure că ea se afla acolo, pe pat, sub el. De data aceasta nu-i mai

opri frămîntarea şi gemu de plăcere cînd căldura trupului ei îl învălui.

Cînd atinse acel punct fierbinte dintre coapse, ea, îl îndemnă, desfăcîndu-şi picioarele. Suspină uşurată cînd el pătrunse acel adînc.

Ea primi ceea ce aşteptase şi dorise atît, şi chiar mai mult. Iar el o iubi cu o asemenea patimă, ce cu greu a fost domolită.

Mult timp după ce respiraţia-i deveni normală, Helen rămase lungită, savurîndu-şi fericirea. Fu cuprinsă de o senzaţie ciudată: ca şi cînd şi-ar fi părăsit trupul, cu ochii minţii, începu să privească la cei doi din pat.

Era exact aşa cum îi spusese el, nimic nu mai era în ordine. Cearşafurile de satin, răsucite sub ei, atîrnau dezordonat pe marginea patului; în jurul feţei îşi simţi părul ciufulit şi umed. Aplecîndu-şi capul pe o parte, îşi lipi faţa de propriul ei umăr. Descoperi parfumul lui; îşi pipăi sînii dureroşi; corpul era transpirat.

Într-adevăr, reflectă Helen, nimic nu mai era imaculat, dar i se întîmplase cel mai emoţionant lucru din viaţă. Cum de reuşise el s-o facă să se simtă atît de minunat. Acum se simţea cu adevărat femeie. Această stare i se datora doar lui.

Binecuvîntă toate emoţiile prin care trecuse în

această noapte. Chiar şi durerea pe care o simţise înainte de venirea lui. Toate acestea nu dovedeau decît un singur lucru: că trăia! Şi acest sentiment nu-l mai avusese de ani.

Se întinse spre el şi-i mîngîie pieptul. Apoi mîna îi căutară muşchii, oasele, tendoanele. Îi simţi bătăile inimii. De acolo, alunecă încet spre băbrăţia lui. O dezmierdă ca şi cînd acolo, s-ar fi aflat esenţa lui.

– Helen, Helen, murmură el, sărutîndu-i înfocat gîtul. Nu eşti tu, cumva, doar o vrăjitoare? Cu cinci minute în urmă mi-ai secătuit puterea. Acum mi-o redai! Se întoarse şi-i privi ochii. Vrăjitoareo! mai şopti el. Frumoasă, frumoasă vrăjitoare! O cuprinse şi o iubi din nou.

În toiul nopţii Helen se trezi. Aplecat deasupra ei, Tom, cu blîndeţe, îi şopti:

– Trebuie să plec, iubito! Curînd va fi ziuă.

Somnoroasă, ea îi înconjură gîtul cu braţele.

– Nu vreau să pleci, îl rugă ea. Patul va fi atît de gol!

– Şi braţele mele! Dar soarele nu ne aşteaptă. O sărută în timp ce-i desfăcea braţele din jurul

gîtului. Se îndreptă spre uşa balconului.

– Aşteaptă! îi strigă ea, ridicîndu-se în capul oaselor. Nu trebuie să mai cobori tot pe acolo. Poţi să ieşi pe uşă.

El rîse încetişor şi spuse:

– Ar fi prea lumesc pentru sfîrşitul unei nopţi fantastice. Negă din cap. Să păstrăm magia acestei nopţi! Trimiţîndu-i un sărut prin aer, dispăru.

Şase

Sosise şi ziua petrecerii! Ca în fiecare an, primăvara, personalităţile Texas-ului se adunau în grădina lui Helen pentru a sărbători anotimpul cald. Petrecerea din seara aceasta avea un motiv în plus: succesul concertului muzical.

Pajiştea din spatele casei fusese minuţios pregătită. Chelnerii îmbrăcaţi în haine albe, roiau în jurul musafirilor. Mica orchestră, amplasată pe una din părţile laterale ale terasei, amplifica atmosfera de sărbătoare, printr-un fundal muzical din operele lui Strauss şi Vivaldi. Era alcătuită din

oameni bine instruiţi, aleşi din fiecare an. Erau înveşmîntaţi în smokinguri. Mai tîrziu la cerere, după servirea băuturilor, oaspeţii puteau schimba fondul muzical. Instrumentiştii puteau interpreta orice: de la Glenn Miller la Bob Wills pînă la Stevie Wonder.

Politicoasă şi calmă, îmbrăcată din cap pînă-n picioare în culoarea mentei, Helen îşi făcea datoria de gazdă, atît faţă de prieteni, cît şi faţă de vecini. Numai aceia care o cunoşteau foarte bine îşi puteau da seama că, de fapt, gîndurile ei nu erau la musafiri. În ultima vreme nu se gîndise decît la o singură perosană. Un singur om.

În săptămînile din urmă, ea şi Tom se văzuseră destul de des. Helen nu-şi neglijase îndatoririle de la club sau alte activităţi, dar, întotdeauna, se grăbea să se întoarcă la el. Se simţea întreagă doar atunci cînd era cu el. El nu-i mai reproşa albul hainelor ei. Din cînd în cînd însă o mai necăjea, numind-o Albă ca Zăpada.

Printr-un acord tacit îşi păstraseră legătura secretă, fiecare avînd motivul său. Şi, într-un fel, acest secret al lor, îi unea şi mai mult. Ziua îi era patroană, iar noaptea amantă.

Privi spre terasă şi zîmbi mulţumită. Îi salută cu mîna pe Chad şi Audrey, ce tocmai sosiseră şi se

opriseră lîngă un bar. Văzîndu-le însă chipurile, pe faţa ei apăru îngrijorarea. Se certau. Helen sperase, ca în urma discuţiei pe care o avusese cu Chad, relaţiile dintre ei să se îmbunătăţească. Nu le era de nici un folos înstrăinarea în care trăiau de la o vreme. Se îndreptă cu repeziciune spre ei. Îi îmbrăţişă pe rînd.

– Mă bucur că aţi putut veni! spuse ea, învăluindu-i într-un zîmbet cald.

– Şi nouă ne pare bine că sîntem aici, alături de tine, Helen, răspunse Chaud, zîmbindu-i la rîndul lui.

– O, doar nu voiai să pierdem o asemenea ocazie, nu, iubitule? interveni Audrey cu sarcasm. Chad poate cunoaşte oameni influenţi de care se poate folosi la nevoie, în afacerile lui mai adăugă ea, privindu-şi soţul ironic. Dar acesta nu părea să fi sesizat cinismul ei. Privea mulţimea din grădină.

– Iată-l pe domnul Nicholson! rosti el. Mă grăbesc să-l salut! Nu uita să te întreţii puţin şi cu soţia lui! adăugă el către Audrey, în timp ce se îndepărtă.

– Poţi să-i transmiţi soţiei lui că poate să plece!

Dar Chad n-o mai auzi. Audrey se întoarse spre Helen.

– Poate că acum înţelegi ce am vrut să-ţi spun. Eu nu mai însemn nimic pentru el. Nici măcar nu este atent la ceea ce-i spun.

Helen privi lung în urma ginerelui.

– Nu-l înţeleg pe Chad; de obicei este atît de sensibil şi de manierat. De ce nu încearcă să pună capăt acestei situaţii, cînd ştie foarte bine că doctorul ţi-a indicat să eviţi stress-ul?

Şi fiindcă fiica îi evită privirea, Helen o întrebă cu asprime:

– Audrey, ce se întîmplă cu voi? Tu i-ai spus ce ţi-a recomandat doctorul?

Tînăra oftă.

– Nu vreau să creadă că-l şantajez! Nu vreau ca el să rămînă acasă cu mine, din cauza situaţiei în care mă aflu. Doresc să fie acolo, unde el doreşte să fie!

Helen clătină îngrijorată din cap.

– Îţi reduci singură şansele, Audrey. Ar trebui să te gîndeşti mai mult la sănătatea ta şi a copilului. Observînd însă expresia încăpăţînată a chipului fiicei ei, Helen adaugă: M-am tot gîndit la ceea ce mi-a spus în noaptea petrecerii mele; de-abia acum înţeleg ce se întîmplă cu Chad.

Audrey îşi scoase pălăria şi şi-o sprijini de talia îngroşată. Părul, cu o nuanţă puţin mai închisă

decît al mamei ei, părea însăşi mierea ce strălucea la lumina soarelui.

– De abia aştept să aflu şi eu! spuse ea iritată. Mai cred încă că acela cu care-mi împart patul este totuşi bărbatul ce pretinde că-mi este soţ.

– Bănuiesc că lui Chad îi este teamă.

– Teamă de ce? Că nu va fi ales anul acesta? întrebă Audrey sec.

– Vrei să afli părerea mea, ori nu? o întrebă Helen avertizînd-o.

– Îmi pare rău, mamă! răspunse Audrey cînd citi dezaprobarea de pe faţa lui Helen. Dar situaţia asta mă înnebuneşte. De ce se teme Chad?

Privind-o, Helen rosti încet:

– Se teme să nu te piardă.

Audrey mirată îşi căută din ochi soţul prin mulţime. Cinismul îi dispăruse din privire. Iar Helen nu citi în ochii ei decît durere. Negă din cap.

– Dacă s-ar teme atît de mult să nu mă piardă, nu m-ar ignora! Îşi privi mama. De ce crezi asta? Doar nu sînt genul de femeie care să-şi petreacă mai tot timpul în afara casei!

Helen îşi ascunse un zîmbet.

– Poate că ţi-am mai spus, draga mea, dar tu eşti un pic cam răsfăţată.

– Ai mai spus-o! răspunse Audrey, rotindu-şi

ochii. Este adevărat că nu sînt destul de tolerabilă. Dar, privind problema din punctul tău de vedere, şi presupunînd că tu ai dreptate, ce legătură are faptul că eu sînt răsfăţată cu ceea ce se întîmplă între mine şi Chad?

Îndepărtîndu-i o şuviţă de păr de pe ochi, Helen continuă:

– Chad mi-a spus că ar dori să-ţi ofere anumite lucruri, pe care tu le aştepţi din partea lui, mai ales, atunci, cînd dragostea va dispare, cînd entuziasmul de a fi căsătorită va trece.

– Entuziasmul? se miră ea. Dar entuziasmul m-a părăsit încă din momentul în care am început să semăn cu un tanc de petrol!

– Nu, lasă asta, chicoti Helen. Ai înţeles prea bine, ce am vrut să spun!

– Bine, şi ce doreşte el atît de mult să-mi ofere?

– Ceea ce ai avut întotdeauna; Vacanţe în Europa, excursii în New York, haine frumoase şi scumpe, o casă mare, costisitoare, în care să poţi petrece cu prietenii. Servitori.

Audrey îşi închise ochii, dar nu pentru că s-ar fi simţit vinovată. Încet, ea rosti:

– Mamă, nu-l doresc decît pe el. Oftă. Ceea ce tu mi-ai spus, nu-l poate scuza pentru faptul că

mă neglijează. Eu nu cred că asta îl frămîntă.

Helen se întristă. Ar fi vrut s-o poată ajuta şi acum, exact ca în zilele cînd Audrey era doar o copilă, şi cînd, cu un sărut sau o cacao, totul se rezolva. Insistă totuşi:

– N-ai vrea, totuşi, să discuţi şi această problemă cu el?

– Nici nu facem altceva, decît să discutăm! spuse ea scurt. Zîmbi obosită. Am să discut totuşi cu el, adăugă ea, privindu-şi mama. Hai, să mîncăm ceva! Sînt moartă de foame... ca de obicei! Dar se încruntă. Philips şi Charlotte vin spre noi! Îmi pare rău că trebuie să te las singură, dar Althea îmi dă dureri! Salut-o pe Charlotte din partea mea!

Helen o urmări cu privirea, în timp ce se îndepărta şi se apropia de un grupuleţ, dorindu-şi din tot sufletul să poată fugi şi ea din calea celor două. Althea era însă lîngă ea.

– O, Helen, dragă, de data asta, chiar te-ai întrecut pe tine însăţi! Este cea mai grozavă petrecere pe care ai dat-o pînă acum!

– La fel mi-ai spus şi anul trecut! îi răspunse Helen zîmbind. Între timp, Charlotte se apropiase.

– Sper că n-a observat nimeni că somonul a fost un pic cam prea ars! continuă bruna subţire,

ignorînd-o pe Charlotte.

– Şi remarca asta ai făcut-o anul trecut, murmură Charlotte, încît atrase atenţia Althei asupra sa.

– Vai, Charlotte dragă, dar ce drăguţ te-ai îmbrăcat! Şi îşi lăsă privirea să cadă pe ţesătura viu colorată a costumului ei, în timp ce aceasta, tăcută, îşi netezea poalele fustei, de culoarea levănţicăi. Dar ce curaj ai, dragă, să asortezi acest verde cu părul tău!

– Arăţi chiar minunat, Charlotte! Îmi place noua ta coafură! interveni Helen înainte ca Charlotte să-i poată spună lui Althea ce-i stătea pe limbă.

– Mulţumesc, Helen. Am descoperit un individ care coafează foarte bine. Ai putea să încerci, Althea. Face minuni chiar şi atunci cînd are de-a face cu un păr dificil!

– Dar nu l-am zărit pe Rocky!? interveni din nou Helen. Este aici, nu?

Charlotte aprobă din cap.

– Caută o canapea, zîmbi ea indulgent. Ştii, este atît de drăguţ! Noaptea trecută am sărbătorit, în oraş, la restaurant, succesul pe care l-am avut în „The Mikado“. M-am îmbrăcat cu noul meu costum bleu, pe care l-am cumpărat

săptămîna trecută, cînd am făcut cumpărăturile.

Althea zîmbi malițios.

– Bănuiesc că ai făcut o alegere bună!? Că sosurile secrete pe care le pregătești nu se văd prin mătase.

– Ai fost tare subtilă, Althea, îi zîmbi Charlotte apreciativ, în timp ce cu o mînă își trase pălăria mai spre spate, ca și cînd s-ar fi pregătit de luptă. Eu, de obicei, sînt mai necioplită.

– Ai observat, Charlotte, ce frumos s-au dezvoltat trandafirii mei, anul acesta? se repezi Helen, pentru a evita o situație dificilă.

– N-am dat prea multă atenție florilor, din păcate, dar am observat ce grădinar ai! zîmbi Charlotte, privind de jur împrejurul grădinii. E teribil! Unde l-ai găsit?

– L-ai cunoscut pe Tom?

– Nu, dar l-am zărit în oraș, și l-am întrebat pe domnul Evans, de la grădiniță, cine este. Mai-mai c-am leșinat cînd am aflat că este în slujba ta. Nu ți se pare foarte sexy? Dacă n-aș fi așa de nebună după Rocky, cred că i-aș fi sărit de gît.

Helen înghiți cu greu. Atît Charlotte, cît și Althea o privieau stăruitor, așteptînd răspunsul ei. Helen zîmbi.

– Nu-mi pot permite să fac ochi dulci grădi-

narilor, Charlotte!

– Dar, Helen – insistă Althea cu un zîmbet perfid – nu pot să cred că nici măcar nu l-ai privit. De data aceasta sînt de acord cu Charlotte. Este un tip foarte bine!

– Crezi? întrebă Helen, simţind că este gata să leşine. Şi ochii începură să caute frenetic spre terasă, încercînd să se agaţe de un alt subiect.

– Oh, ia priviţi la Babs! De mult n-am mai văzut-o!

– Arată foarte bine acum, după ce a slăbit, nu?

Althea şi Charlotte priviră spre terasă. Charlotte zîmbi, perfid.

– Cred că soţul tău este de aceeaşi părere, nu, Althea?

– I-a comunicat bărbatului ei că este foarte ocupată astăzi. Mă întreb însă dacă el ştie cum flitrează ea cu alţii. Nu m-ar deranja să i-o spun într-o zi, ocoli Althea întrebarea cu subînţeles a lui Charlotte, încruntîndu-se.

– Minunat, se entuziasmă Charlotte. De ce n-o faci chiar acum? N-are nici un sens să mai pierzi vremea. Privi undeva peste umeri. Patty, doamna Philips, te roagă să-i aduci pardesiul!

– Îţi place aşa de mult să fii ridicolă, Charlotte? întrebă Althea cu o privire ucigătoare.

– Trebuie, îi răspunse Charlotte cu nepăsare. Poate că aşa s-ar risipi plictiseala ce bîntuie pe aici.

În ciuda figurii ameninţătoare a lui Althea, Helen nu-şi putu stăpîni rîsul. Charlotte întotdeauna exprima exact ceea ce ea însăşi ar fi vrut să spună. Dar, cînd Charlotte continuă, rîsul i se transformă în tuse.

– Helen, nu-i acela grădinarul tău?

– Unde? tresări Helen.

– Acolo, discută cu Patty. Şi înainte ca Helen să-l poată localiza, Charlotte îi şopti: Se-ndreaptă spre noi. Te rog să mi-l prezinţi.

Apropiindu-se, Tom le salută printr-o mişcare a capului. În dreptul lui Helen se opri şi accentuă salutul gestual pronunţîndu-i şi numele: „Doamnă Gallagher" după care îşi continuă drumul. Unghiile lui Charlotte se înfipseră adînc în braţul lui Helen, care oftă şi într-o doară îl strigă:

– Tom.

El se întoarse imediat, deprins parcă cu un asemenea obicei.

– Da, doamnă!

Oare sesizaseră şi ceilalţi licărirea din privirea lui?

– Da, ce faci aici? întrebă ea stînjenită.

– S-a cam terminat gheaţa şi mi s-a spus să mai aduc din oraş.

– Dar asta nu-i treaba ta, obiectă Helen.

– Nu mă deranjează să-i dau o mînă de ajutor lui Patty. Zîmbi el şi ridică nepăsător din umeri. De altfel, Patty ne-a recomandat tuturor să participăm la reuşita acestei petreceri.

Unghiile lui Charlotte n-o slăbeau pe Helen.

– Tom, aş dori să cunoşti două dintre prietenele mele: Charlotte Black şi Althea Philips.

– Încîntat, doamnă Black! La fel de încîntat, doamnă Philips! Dacă-mi îngăduiţi să mă retrag, înainte ca Patty să facă o criză de nervi. Salută încă o dată politicos, aplecîndu-şi capul, şi se îndreptă spre locul de parcare.

– Am crezut că o să mor, cînd m-a privit cu ochii aceia trişti, spuse Charlotte, făcîndu-şi vînt cu şerveţelul. Mare noroc au unii! Grădinarul meu trebuie să fi depăşit cu mult de şaptezeci de ani.

Cînd Tom dispăru din vedere, Helen se întoarse spre prietenele ei şi, evitîndu-le privirea rosti:

– Cred că ar trebui să-mi fac datoria de gazdă. Apoi se îndepărtă. Dar, în timp ce se întreţinea

cînd cu un grup, cînd cu altul, simţi cum ochii lui Althea n-o slăbeau o clipă.

Şi fiindcă atmosfera devenise plictisitoare, dar şi pentru că simţea nevoia să rămînă singură, mai tîrziu Helen părăsi şi grupul ce se formase în apropierea bazinului de înot şi se îndreptă spre un parc mai micuţ şi izolat, acoperit în întregime cu flori ce nu mai erau la modă.

Cîndva, toate aceste discuţii o entuziasmaseră. Acum erau perimate. Petrecerea din seara asta nu era decît o copie a celor din anii trecuţi.

Deodată, braţul îi fu prins, iar ea pluti pe lîngă un tufiş mai înalt.

– Ce... dar nu mai continuă. Lîngă ea se afla Tom, rîzînd. El îi făcu semn să tacă, îndemînînd-o să meargă spre livadă

– Pe aici, mica mea petunie! şopti el rîzînd.

Ea dezaprobă această nebunie, clătinînd din cap şi încercînd să se desprindă din strînsoare.

– Tom, nebun ce eşti! Ştii doar că nu pot să vin. Sînt gazda acestei petreceri! ripostă ea rîzînd.

– Tocmai de aceea. Te bucuri de anumite privilegii. Cine, mai mult decît tine, n-ar merita o micuţă pauză?

– Nu neg acest lucru, dar tocmai acum n-o pot

face! declară ea cu hotărîre.

– Doar cinci minute, Helen! o rugă el săru-tînd-o. Poţi pierde cinci minute pentru asta! murmură el căutîndu-i gîtul cu buzele-i fierbinţi. Nu-i aşa că poţi? mai rosti el.

– Ce ai spus? Îmi pare rău, dar n-am înţeles. Îl privi confuză. Nu putea să gîndească logic, atunci cînd se afla atît de aproape de el.

El îi mîngîie chipul şi rîse uşor.

Şi dintr-o dată se treziră alergînd. Cu pălăria în mînă, Helen se întrebă dacă nu cumva, în această goană nebună, îi vor ceda tocurile pantofilor. Se opriră în livadă. Helen se sprijini de un copac, rîsul şi exerciţiul fizic impus de Tom o obosiseră.

– Eşti chiar nebun! îi spuse ea amuzată, cu vocea încă nesigură. Ce naiba înseamnă asta?

– Că te-am răpit! îi răspunse el căutînd ceva prin iarbă. Iată. Este de cea mai bună calitate! zise el, arătîndu-i o sticlă de şampanie. Cu cealaltă mînă, tot din iarbă, scoase două pahare. Este autentică! Este din acea marfă pe care Patty, la rugămintea ta, a ascuns-o.

– Nu i-am poruncit aşa ceva! Luă un pahar şi aşteptă ca Tom să i-l umple. Cred că eşti un zurbagiu înnăscut, mai adăugă ea cu regret, sorbind

o înghiţitură.

Tom o privi cu atenţie. Se apleca şi sorbi picăturile de şampanie de pe buzele ei.

– Depinde ce înţelegi tu prin asta, şopti el.

– Dumnezeule! Dar tu nu ai scrupule!

Tom chicoti mulţumit de răspunsul ei. Cuprinzînd-o cu braţul, se aşeză pe un trunchi de copac. Şi rămaseră mult timp acolo, sub copacul înflorit, gustînd şampania. Timpul se scurgea pe nesimţite, iar ei vorbeau şi rîdeau într-una, aşa cum fac deseori copiii cînd chiulesc de la ore.

– Ia, spune-mi, Helen, ai ascultat vreodată cu atenţie modul în care vorbesc prietenii tăi? o întrebă el întinzîndu-se pe iarbă şi aşezîndu-şi capul în poala ei. Iată cum ar trebui să vorbească cei din Texas: „y' all" and „good all' boy". Dar ei o fac cam în genul lui Thurston Howell al treilea.

Graţie şampaniei, comparaţia o amuză. Dar fiindcă se simţea obligată să-şi apere prietenii, ea îl privi totuşi cu severiate.

– Cred că generalizezi! Nu toţi vorbesc astfel.

El o privi cu scepticism.

– Bănuiesc că trebuie să existe o şcoală, unde ei învaţă să vorbească aruncînd cuvintele printre dinţi. Clătină din cap dezaprobator. Şi cred că

acest lucru este valabil pentru toţi. Nu contează faptul că locuiesc la periferie sau în centrul oraşului, dacă sînt din Langston ori din alte ţinuturi ale Texas-ului. Toţi vorbesc la fel. Nu pot să înţeleg, totuşi, acest fenomen! Trebuie să respectaţi o mulţime de reguli; tu trebuie să faci asta, tu nu trebuie să faci asta... cum de-i suporţi? N-ai simţit niciodată îndemnul să te rupi de ei? Să ieşi din şablon?

– Nu asta fac acum? îl întrebă ea, lipindu-şi nasul de al lui.

El rîse şi-i aranjă o şuviţă de păr ce-i alunecase din coc.

– Am impresia că te-ai îmbătat.

Negînd din cap, ea întinse mîna după sticla de şampanie. Oftă adînc cînd constată că sticla era goală.

– Nu m-am îmbătat. Sînt doar fericită!

– Şi acest lucru ţi se întîmplă fiindcă te-am răpit eu. Dar, ia spune-mi, ai făcut tu ceva vreodată, din propria-ţi iniţiativă?

– Ei, bine... începu ea şoptit. Aruncă o privire peste umeri asigurîndu-se că n-o auzea nimeni, în afară de el; tot în şoaptă şi cît mai aproape de el, continuă: odată, cînd toţi ai mei plecaseră de

acasă, eu... şi izbucni în rîs.

– Ei, hai, dăi drumul! o îndemnă el rîzînd. Odată, cînd ai rămas singură, ce s-a întîmplat ?

– Mi-am dat drumul pe balustradă, continuă ea şoptit, apropriindu-se de urechea lui.

– Nu mai spune! Chiar aşa? o încurajă el.

Ea afirmă printr-o mişcare a capului. Şi ţinîndu-şi cu o mînă pălăria, ce-i alunecase pe frunte, continuă cu mîndrie:

– Da, chiar aşa am făcut! Îşi scoase pălăria şi o aşeză alături de ea, în iarbă. Şi fiindcă era atît de bine lustruită de Patty, nu m-am mai putut opri şi m-am rănit... pe...

– Fund?

– Da, mi-am rănit, posteriorul, îl corectă ea rîzînd, şi încercînd să înlăture imaginea. O săptămînă sau două după aceea am avut o vînătaie teribilă.

– Eşti tare drăguţă, ştii? îi şopti el cuprinzîn-o.

– Şi mi s-a părut că sînt drăguţă de foarte multe ori, adăugă ea cu modestie, rîzînd. Dar cînd mi-o spun alţii, chiar mă bucur, recunoscu ea ridicîndu-se.

El îşi apropie faţa de a ei. Pleoapele ei se coborîră. Dar se ridicară imediat, cînd, foarte

aproape de ei se auzi un fluierat. Încă îmbrăţişaţi, se întoarseră şi priviră în direcţia de unde se auzea melodia. Era Joe.

Cînd se apropie de ei, cu acea mină pe care nu se putea citi nimic, politicos, îi salută atît gestual, printr-un semn al capului, cît şi verbal:

– Bună ziua, doamnă Gallagher; Bună ziua, Tom!

– Bună ziua Joe, îi răspunse Helen.

– Bună ziua Joe, spuse Tom amuzat. Ai nevoie de mine?

– Nu, mergeam spre şopron. Şi deodată, ochii îi străluciră de mînie. Am zărit nişte cuiburi de gîndaci pe trandafirii din spatele grădinii.

– O, dar nu se poate, exclamă Helen îngrozită, motiv pentru care Tom o pedepsi ciupind-o.

– Nu vă faceţi griji, doamnă Gallagher, Joe e naşul gîngăniilor.

Fixă cu privirea un spaţiu dincolo de ei, ca şi cînd ar fi asistat la execuţia invadatorilor. Salută politicos, dînd din cap, şi se îndepărtă.

Tom izbucni în rîs.

– Ai observat cît de natural s-a comportat? A vedea doi oameni giugiulindu-se şi bînd şampanie sub un piersic, lui i s-a părut cît se poate de

firesc.

Helen îl aprobă din cap.

– Dar nu mi-aş dori să fiu acum o gînganie. N-am văzut niciodată un om care să aibă o asemenea aversiune faţă de gîndaci.

În iarbă, Helen zări ceva licărind. Privi mai atentă. Nu era nimic. Poate doar imaginaţia era de vină.

Tom se întinse alături de ea.

– Şi unde rămăsesem, iubito? o întrebă el şoptit.

– Cred că buzele mele se aflau aici. Se lipi de el. Iar mîinile tale, aici. Îi luă braţul şi i-l aşeză pe talie. Următoarea mişcare însă, trebuie s-o faci tu, îi mai spuse ea zîmbind. Tom nu se lăsă rugat. Şi cînd buzele lui i le atinseră pe ale ei, avu impresia că se întorsese acasă, după o lungă şi foarte obositoare călătorie. Spaţiul şi timpul îşi pierdeau orice semnificaţie, cînd se afla în braţele lui.

Ea ar fi rămas acolo, sub copacul înflorit, alături de el, la nesfîrşit. Dar Tom, curînd, o aduse la realitate.

– Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, iubito, dar cred că ar fi bine să te întorci. Ai lipsit mult timp.

– Nu vreau să mă întorc, se înverşuna ea. Petrecerile mele întotdeauna au ţinut tare mult. Şi cît timp va fi mîncare şi băutură din belşug, nimeni nu-mi va observa absenţa.

– Şi, totuşi trebuie să te întorci, insistă el. Eşti gazdă! Îţi imaginezi cumva că Audrey nu-ţi va simţi lipsa?

– Ai dreptate! oftă ea. Se ridică şi-i întinse mîna. Mă conduci?

– Plăcerea-i de partea mea, doamnă Gallagher! îi zîmbi el în timp ce se ridica.

Cînd se apropiară de terasă, Tom îi aranjă şuviţele-i rebele sub cocul auriu. Dar nu reuşi s-o convingă să-şi pună pălăria pe cap. Şi cu ea în mînă, zîmbind, Helen, pătrunse în mulţimea de oameni din grădina ei.

– Althea! strigă Helen, fluturîndu-şi mîna prietenos. Draga mea, constat că ai paharul gol! Să îndreptăm această greşeală! continuă ea, îndreptîndu-se spre Althea.

– Ne-ai lipsit, Helen! Sper că nu ai avut necazuri.

– Necazuri? Cine poate avea necazuri, într-o astfel de zi? întrebă ea rîzînd, deşi sesizase nuanţa ciudată a tonului brunetei. Era prea fericită ca

să-şi pună anumite întrebări acum.

– M-am gîndit că poate... unul din angajaţi să-şi fi ieşit din mînă şi... e foarte greu să găseşti alt om în loc.

– Serios? îi zîmbi Helen vag. Apoi privi în jur căutînd parcă pe cineva. Da, sînt sigură că ai avut dreptate. Dar, iat-o pe Charlotte!

Şi nu se îndepărtă prea mult de Helen, că Althea începu să le şoptească ceva, cîtorva doamne din jurul ei, neslăbind-o din ochi pe Helen.

Tot restul după-amiezii Helen şi-l petrecu cînd lîngă un grup, cînd lîngă altul. Constatase cu uimire că petrecerea de astăzi nu mai era tot atît de plictisitoare ca celelalte. Nici măcar nu-şi mai amintea de cînd nu mai rîsese atît.

Seara, după ce efectul şampaniei se risipise, în faţa oglinzii, în timp ce se dezbrăca şi-şi peria părul, Helen se întristă. Prietenele ei probabil că-i judecară comportarea şi exaltarea, găsindu-le total nepotrivite. Oare chiar o îmbrăţişase pe Althea la plecare? Se îngrozea la gîndul că mîine, tot oraşul va comenta comportarea ei necuviincioasă.

Continuă să-şi perie părul. Se opri însă brusc. Nu mai era singură în oglindă. Rîzînd, se întoarse

şi-şi afundă faţa în pieptul lui Tom.

– Credeam că n-ai să mai vii, îi şopti ea.

– Am ajutat puţin la curăţenie.

Îi descheie cămaşa şi-l sărută pe stomac.

– Îmi place buricul tău.

– Cred şi eu că-ţi place. Doar e unul dintre cele mai frumoase din lume! îi răspunse el răguşit.

– Mă îngrijorează totuşi faptul că trebuie să escaladezi mereu balconul, murmură ea cu faţa lipită de pielea lui. Nu vrei să-ţi dau o cheie?

– Şi dacă mă vede cineva? Dacă mă prinde cineva în casă? o întrebă el zîmbind ciudat şi fixînd un punct undeva, departe de ea. Apoi o mîngîie şi-i privi ochii. Ei, ce se va întîmpla atunci, doamnă Gallagher?

Da, oare ce se va întîmpla atunci, se întrebă ea, privind în jos. Se înfioră.

– Nu-ţi mai face griji. Accept. Şi tu va trebui să accepţi acest risc, şopti el, mîngîindu-i bărbia şi cercetîndu-i ochii.

– Îmi pare rău, răspunse ea, simţindu-se mizerabil. Trebuie să fii supărat pe mine, nu?

– Cum să mă supăr pe un vis? îi şopti el, în timp ce o cuprinse. Şi cu ea în braţe se îndreptă

spre pat.

Tom o privi în timp ce dormea. Trebuia să fie tare obosită, îşi spuse el. Se iubiseră. Şi acum, chiar şi el, se simţea vlăguit. Această femeie încîntătoare nu putea fi comparată cu nici una din amintirile lui. Întîmplarea l-a adus oare în Langston? Sau altceva, ce-i depăşea înţelegerea? se întrebă el. Avu sentimentul că ceva sau cineva îl îndreptase totuşi spre ea. În ea se afla cheia pe care el o tot căutase. Va trebui să rămînă pînă cînd va dezlega toate enigmele.

Pare atît de desăvîrşită! îşi spuse el, în timp ce-i examina faţa frumoasă. Îl durea gîndul despărţirii. Acum optsprezece luni, jurase să ajungă pînă la capătul pămîntului şi să descopere care era adevăratul sens al vieţii. Îi mîngîie uşor obrajii. Probabil că ea, pentru el, devenise capătul pămîntului.

Şapte

A doua zi, cînd se trezi, Helen se simţea minunat. Îi compătimi un moment pe aceia ce se trezeau abătuţi dimineaţa. Nu mai iubeau şi probabil că nici înainte de culcare nu se gîndeau la dragoste. De aceea nopţile lor păreau pustii, iar dimineţile reci.

Alungă însă repede aceste gînduri. Imaginea lui Tom pluti prin faţa ochilor. Coborî iute din pat şi zîmbi cînd îşi zări halatul împachetat cu grijă pe un scaun alb. Cu siguranţă că nu ea îl lăsase acolo. Îşi aminti că, înainte de a adormi, îl văzuse

atîrnînd de colţul noptierei.

Simţi că-i este foarte dor de el şi hotărî să-l vadă... chiar acum.

Coborî în goană treptele, cîntînd. Cînd ajunse însă la ultima treaptă, uşa din faţă se izibi de perete. În cadrul ei apăru chipul palid al fiicei ei. Helen păşi cu precauţie. Dacă ar mai fi avut cincisprezece ani, şi-ar fi pierdut sigur cumpătul.

– Mamă, doresc să-ţi vorbesc! îi spuse ea, lăsînd pauze mari între cuvinte. Şi fiindcă Patty tocmai intrase, Audrey adăugă: Între patru ochi!

Helen era gata să izbucnească în rîs. De cîte ori fiica ei încerca să-şi exprime supărarea, efectul era comic. Arăta că o veveriţă dolofană ce tocmai descoperise că i se furase ghinda.

– Bine, Audrey, fu de acord Helen, încercînd să-şi ascundă zîmbetul. O urmă în sufragerie. Se opri însă cînd Audrey se întoarse spre ea.

– Văd că rîzi! îi reproşă Audrey.

– Eu?

– Nu nega. Tu chiar rîzi! Dar începu chiar şi ea să rîdă. Bănuiesc că sînt comică. Nu vreau să-ţi spun decît că... decît că nu mă deranjează legătura ta cu grădinarul.

Dar cuvintele aspre ale fiicei o înmărmuriră. Zîmbetul se şterse. Închise ochii şi, dintr-o dată,

se simţi foarte istovită. Era exact lucrul de care se temuse încă de la începutul relaţiei cu Tom. Nu se gîndise niciodată prea serios la modul cum vor reacţiona ceilalţi, cînd se va descoperi legătura ei, şi nici la atitudinea pe care va terbui să o ia ea. Cu toate acestea, gîndul acesta, în subconştient, o îngrozise de multe ori.

– Cum de-ai aflat? întrebă ea cu multă greutate.

Audrey îşi flutură mîna ca şi cînd în gestul ei se citea şi răspunsul.

– De la Althea, bineînţeles. În ciuda vîrstei a reuşit să împartă zvonul într-un timp record. Şi cred că, cu multă satisfacţie. Ar fi trebuit să mă simt chiar geloasă. Dar, spune-mi, totuşi, de ce trebuie să aflu aceste lucruri din bîrfa altora? o întrebă Audrey încruntîndu-se.

Helen se aşeză pe canapea, simţind că puterile o părăsesc. Tăcu un moment, încercînd să-şi adune gîndurile răvăşite.

– Ca să-ţi spun drept, am considerat că lucrul acesta nu te priveşte pe tine. Şi privind pe lîngă ea, adăugă încet: Şi mai cred că nici acum nu te priveşte!

– Asta-i culmea! exclamă Audrey, aşezîndu-se cu stîngăcie pe canapea, alături de Helen. Dacă

pe toată lumea interesează, de ce ar fi tocmai fiica ta o excepţie? Tăcu. Îşi privi mama cu o curiozitate puţin răutăcioasă. Ei, şi cum este?

Helen o privi confuză. Şi, după ce înţelese sensul întrebării, emoţii diferite îi chinuia sufletul. Într-un fel se simţea vinovată. Nu putea nega acest lucru. Dar, dincolo de vină, îşi simţi orgoliul rănit. Fu cuprinsă de mînie. Mai simţi că, dacă ar încerca să-i dea explicaţii fiicei ei, n-ar face altceva decît să banalizeze un simţămînt care pentru ea fusese atît de minunat.

– Nu cred că este necesar să fii atît de crudă! îi răspunse ea rece, după un foarte lung moment de tăcere.

Tonul lui Helen o împietri.

Ea nu încercase, punîndu-i întrebarea, decît să-şi explice acel ceva din privirea mamei ei, ce-i stîrnise îngrijorarea. Şi, ca şi cînd ar fi găsit răspunsul, singurul răspuns logic considerat de ea, Audrey, ridicînd din umeri, o îndemnă:

– Mamă, nu te simţi stînjenită! Trăim doar în secolul XX. Toţi ştiu astăzi că şi femeile au nevoi.

– Poate, răspunse Helen sec, în timp ce obrajii îşi recăpătau culoarea. Dar nu mi-am imaginat că pot discuta acest subiect cu propria-mi fiică.

– M-ai subapreciat! îi răspunse Audrey, strîn-

gîndu-i mîna, în semn de încurajare. Nu-ţi strică puţină distracţie. Zîmbi. Tom este tocmai omul potrivit!

Helen nu-i răspunse. Nu era în stare. Toate puterile şi le risipise în timpul acestei conversaţii, pe care, din răsputeri, încercase s-o facă cît mai puţin dureroasă. Din fericire, a reuşit, ca în cele din urmă, s-o determine pe Audrey să vorbească despre viitorul copilaş al ei, despre planurile ce şi le propusese în viitorul apropiat. Şi-au petrecut astfel restul timpului examinînd hăinuţele cumpărate de Helen recent.

După ce Audrey plecă, Helen se retrase în birou şi rămase acolo mult timp. Conversaţia cu Audrey o rănise. Era şocată de modul cum era judecată situaţia ei, de ceilalţi. De data aceasta nu discutase decît cu propria-i fiică, care ţinea la ea. Cu toate acestea, cuvintele ei au rănit-o. Atunci, la ce se putea aştepta din partea celorlalţi care nu erau decît străini? Oare cum vor privi ei legătura ei?

Închise ochii şi-şi căută o poziţie mai comodă pe scaun. Ce minunat se simţise de dimineaţă, cînd s-a trezit! De ce trebuia ca ceilalţi să intervină în viaţa ei? O clipă simţi că-şi urăşte propria-i fiică.

Dar cît timp va mai dura povestea lor? Reali-

tatea era necruţătoare. Se temea că ceea ce era între ea şi Tom va dispărea. Va mai putea trăi fără el?

Şi tot punîndu-şi astfel de întrebări, nu-i sesiză prezenţa în cameră, decît atunci cînd îi simţi buzele căutîndu-le pe ale ei, şi cînd, ea însăşi îmbrăţişîndu-l, încercă să uite tot ce-o frămîntase acolo, în braţele lui şi în sărutu-i pătimaş.

Mai tîrziu, alături de ea, pe scaun, Tom o privea drăgăstos, uimit şi amuzat. Şi mîngîindu-i tîmplele îi şopti:

– Aminteşte-mi din cînd în cînd să mă furişez mai des în biroul tău. Şi cu multă blîndeţe o întrebă: Ce s-a întîmplat? Te-ai comportat de parcă erai gata să te îneci, iar eu eram singura plută de salvare.

– Chiar aşa m-am şi simţit! încercă ea să zîmbească, şi nu mai continuă, fiindcă nu mai ştia ce voia să-i spună. N-a fost nimic serios. N-a fost decît acea tristeţe de care eşti cuprins uneori. Exact ca atunci cînd trebuie să te muţi într-o altă localitate şi nu-ţi este îngăduit să-ţi spui noua adresă.

– Îmi pare rău, dragostea mea, asta sună a singurătate! îi spuse el, mîngîindu-i faţa şi privind-o îngrijorat.

– Nu, te rog, nu! Nu încerca să mă compătimeşti! Urăsc acest lucru. Zîmbi. Toţi ne simţim singuri cîteodată. Nici eu nu pot face o excepţie. Îşi privi mîinile. Dacă stau bine şi mă gîndesc, sînt chiar mulţumită de viaţa mea.

– Într-una din aceste zile va trebui să discutăm serios, Helen. Am fost mult prea apropiaţi în ultimul timp. Mai curînd sau mai tîrziu se va afla.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea neliniştită.

– Nu, nu acum! Nu eşti pregătită pentru asta, îi răspunse el clătinînd îngîndurat din cap. O sărută. Şi pe deasupra, pauza mea de cafea s-a isprăvit. Nu vreau să-l las pe Joe singur. Şi, parcă în silă, îi îndepărtă mîinile de pe grumaz. Se întoarse şi se îndepărtă. Se opri însă brusc.

– O, am uitat! Ţi-am adus un cadou! Şi din buzunarul cămăşii scoase ceva pe care îl aruncă lui Helen. Ea prinse micuţul proiectil instinctiv. Îşi desfăcu mîna. Era un pacheţel de bomboane. Simţi un nod în gît. O, Doamne, şopti ea, am început să mă emoţionez chiar şi în faţa unui pachet de bomboane! Îl privi rîzînd.

– Mulţumesc, Tom. Îl voi păstra ca pe-o comoară!

– Mănîncă-le! o îndemnă el, continuîndu-şi drumul. Se întoarse şi, făcîndu-i cu ochiul, a-

dăugă:

– Te rog să păstrezi una verde pentru diseară.

– De ce?

– Cum, chiar nu ştii? În verde eşti mai sexy! îi şopti el rîzînd.

Plecase. Helen mai rîdea încă. Acesta era adevăratul lui dar: întotdeauna o făcea să rîdă. Alături de el, toate problemele îşi pierdeau din importanţă.

Şi astfel, încet, Helen se linişti. Uită neliniştile pricinuite de discuţia cu fiica ei. Pretinse chiar, în următoarele zile, că, de fapt, nu se întîmplase nimic. Nu-şi imaginase niciodată că ea ştia atît de bine să se prefacă. Descoperi cu surprindere, că ea însăşi era convinsă de acest lucru. Îşi petrecu zilele preocupată de îndeletnicirile-i obişnuite şi gîndindu-se la nopţile frumoase ce-o aşteptau.

Dar, după o săptămînă de la vizita lui Audrey, cursul liniştit al vieţii ei, fu brusc curmat. Gary sosi acasă pe neaşteptate. Îi scrisese că îşi va petrece vacanţa de primăvară în Florida, cu prietenii. Fu foarte surprinsă cînd, într-o dimineaţă, ridicîndu-şi ochii de la pîinea prăjită, îl văzu intrînd.

– Ei, spuse ea rîzînd, pe cînd îl îmbrăţişă, deci, fiul mai mare s-a hotărît să-şi petreacă vacanţa în casa părintească. Te credeam în Florida!?

– După cum vezi, nu mă aflu în Florida, îi răspunse el aşezîndu-se şi luînd o felie de pîine prăjită. M-am hotărît să vin şi să aduc puţină bucurie în viaţa bietei mele mame cu şuviţe argintii.

– Drăguţ din partea ta, dragul meu! Acum însă, spune-mi adevărul! S-a cufundat cumva Florida sub greutatea unui proaspăt absolvent?

– Familia Dobson va mai rămîne ceva timp în New York. Se vor întoarce peste cîteva zile, o informă el zîmbind.

– Ei, iată cum iese la iveală crudul adevăr! rosti ea, clătinînd din cap. Şi te-ai gîndit atunci că este mult mai bine să vii acasă, decît să moţăi pe plajă.

– Ceva de genul ăsta.

Helen îşi examină fiul, în timp ce acesta vorbea şi mînca. Constată că aducea mult cu tatăl lui, şi că deşi încerca să se poarte ca un matur, el nu era încă decît un copil. Era fericit că este acasă, dar, fiindcă asemenea reacţie nu-i stătea bine unui bărbat, ce tocmai absolvise colegiul, el afişa o mină blazată.

– Cred că ţi-ai vărsat toate rufele murdare la

Patty! îl chestionă Helen, cînd se aşezară în sufragerie. Gary zîmbi şi, o clipă, intelectualismul de pe faţă dispăru.

– Nu s-a supărat. A fost o şansă pentru ea de a-şi satisface curiozitatea. A ţinut neapărat să se asigure că n-am fost corupt de decadenţa Dallas-ului. Şi a insistat să mă îndoape pentru a rezista pînă la micul dejun.

– Bănuiesc că ai rezistat, zîmbi Helen.

– Ai ghicit! Ştii, de fapt, aici toate au rămas neschimbate, îi spuse el gînditor. Cum de nu te plictiseşti? Eu cred că n-aş mai rezista.

– Cred că Langston-ul nu se poate compara cu desfrînatul Dallas.

– N-am avut încă prilejul să descopăr toată corupţia de acolo, deşi am încercat, spuse el rîzînd perfid. Da, chiar am căutat-o! şi se ridică, ca şi cînd n-ar mai fi suportat inactivitatea. Trebuie să plec, mamă. L-am sunat pe Mike şi am hotărît să ne vedem în oraş.

– Bine, dar, de-abia ai sosit! protestă Helen. Nici măcar nu am discutat despre notele tale!

Gary era deja în pragul uşii.

– Promit să vorbim despre ele mîine. Şi, pînă să iasă, îi strigă peste umăr: L-am întîlnit pe noul grădinar. E ceva de capul lui! Şi din tonul lui, se

putea observa că, într-adevăr, Tom îi făcuse o impresie foarte bună. Ar trebui să stai de vorbă cu el din cînd în cînd. Pare să cunoască multe lucruri şi cred că multe din sfaturile lui ţi-ar putea fi de folos. Încruntîndu-se, adăugă: E un tip bine informat.

După plecarea lui, Helen rămase îngîndurată.

Lîngă şopron, gol pînă la brîu şi cu spatele strălucind de transpiraţie, Tom încerca să repare maşina de tuns iarbă. Aplecat deasupra ei, strînse şurubul ce părea să fie pricina defecţiunii. Încercă să-şi concentreze toată atenţia asupra piesei stricate, dar chipul încîntător al lui Helenei îi plutea pe dinaintea ochilor. Zîmbi. Toate gîndurile lui zburau spre ea.

Ridică ochii şi, surprins, constată că ea se afla lîgă el.

– Ce coincidenţă! rosti el, întorcîndu-se pe călcîie. Tocmai mă gîndeam la tine! E adevărat că tu poţi veni oricînd.

– Ce faci? Pare destul de complicat!? îl întrebă ea rîzînd, în timp ce cu degetele îşi adună părul spre spate.

– Încerc să repar această piesă, şi îi arătă secerătoarea. Oricum, cred că-i terminată.

– Terminată?

– E un fel de a vorbi ca Joe.

Helen tăcu, iar Tom îşi continuă munca. O simţi privindu-l. Dar nu comentă. Helen se înhibă mai puţin decît înainte, dar de foarte multe ori se închidea în ea, şi el nu ştia cum să pătrundă acolo. Şi de cîte ori ea era cuprinsă de această stare, el se necăjea. În acele momente se simţea cu adevărat singur. Cu toate acestea, niciodată n-a insistat să afle ce se petrece în sufletul ei. Era convins că într-o zi, cînd va putea, ea îi va spune singură despre ce era vorba.

În cele din urmă, ea îi spuse:

– Ştii, i-ai făcut o impresie foarte bună lui Gary!

El zîmbi şi-şi şterse mîinile de un ştergar ce mirosea puternic a benzină.

– Şi el mi-a făcut o impresie foarte bună. Îmi place! Pare să fie un copil drăguţ.

– Cred că... cred că şi el te place, şopti Helen.

Probabil că ceva nu-i în ordine, îşi spuse Tom, gîndindu-se la modul cum ea îi spusese aceste cuvinte. Se ridică şi-i privi chipul, încercînd să afle adevărul de acolo.

– Ia, spune-mi, de ce ai ţinut să-mi spui asta?

N-ai fost sigură că îi voi fi simpatic lui Gary?

Helen se încruntă şi rămase pe gînduri. Ce-ar putea să-i răspundă? se întrebă ea.

– Nu ştiu, răspunse ea stînjenită.

– Sper să fie insulta din urmă, murmură el, zîmbindu-i răutăcios şi sfredelind-o cu privirea. Îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

În birou, singură, multă vreme, Helen medită la cele întîmplate. Îl jignise. Nu avusese această intenţie, dar îl rănise. Cum de n-a fost atentă? Va trebui să găsească neapărat o cale de împăcare.

Privi pe fereastră. Totul părea atît de trist. Cum de era posibil ca un om să-i influenţeze atît de mult viaţa?

Uşa de la intrare se trînti. Helen se năpusti să vadă despre ce este vorba. Rămase încremenită. În hol îl zări pe Gary cu faţa răvăşită de emoţie. Faţa lui Helen deveni albă ca varul. Înţelesese. Se întrebă dacă va mai putea face faţă şi acestei confruntări pe aceeaşi temă.

– Cum ai putut să faci asta? strigă Gary. N-o lăsă să-i răspundă. Îşi trecu degetele tremurînde prin părul răvăşit şi continuă: Îţi dai seama că tot oraşul nu vorbeşte decît despre mama mea şi... şi de un *vagabond*?

Ce se întîmplă cu tine? Te crezi cumva doam-

na Chatterley sau cineva de genul ăsta?

Helen îl privi tăcută. Explicaţiile erau de prisos acum. Ar fi vrut să-şi domolească fiul, dar, pe de altă parte, nu dorea să-i permită lui s-o pună pe ea la colţ. Şi refuză postura hoţului prins asupra faptului.

– Te faci de rîs, înţelegi? continuă Gary cu vocea nesigură de emoţie. Jumătate din oraş presupune că individul umblă după averea ta. Cealaltă jumătate, e convinsă că tu eşti cea care alergi după trupul lui. Izbi cu pumnul în perete. Fir-ar să fie! Propria-mi mamă alergînd după un *grădinar!*

Helen îl plesni. N-o făcuse niciodată pînă acum. Îl lovi cu putere. Se retrase din faţa mîniei ei îngrozit de parcă ar fi văzut un peştişor de aur înghiţit de un rechin.

Helen îşi privi mîna cu care lovise şi i se păru că aparţinuse altcuiva. Respirînd cu greutate, în cele din urmă îi vorbi:

– Ştiu... eşti supărat şi rănit. Pot să înţeleg acest lucru. Dar cum nu ţi-am permis niciodată să-mi vorbeşti astfel, nu-ţi voi pemite nici de acum încolo! Dacă te simţi în stare să te comporţi ca un adult, atunci putem discuta şi acest subiect!

O, Doamne, se rugă ea în tăcere, *dă-mi putere*

să trec şi prin asta! şi-şi ridică mîna ce-i tremura, de parcă prin acest gest, rugămintea îi era adresată lui Gary. Dar pe Gary acea mînă îl îngrozea, n-o recunoştea.

Helen îşi lăsă mîna să cadă, simţind că toată durerea se scurgea prin ea.

– Dar, dacă vei continua să te porţi ca un copil, i se adresă ea rece, să ştii că atunci nu te voi trata decît astfel. Uşa se închise cu zgomot cînd Gary ieşi, iar Helen îşi închise ochii înfrîntă. Îi deschise cu greutate şi rămase astfel mult timp privind prin uşa închisă. Cu mişcări obosite se îndreptă spre birou.

Cît de ciudate păreau toate, se gîndi ea. Nu mai era stăpînă pe viaţa ei şi nici măcar nu ştia ce are de făcut. O durea cumplit capul. Curînd durerea se împrăştie prin tot corpul.

Rămase trează toată noaptea. Se bucură că Tom nu urcase la ea, deşi îl aşteptase. Avea însă nevoie de timp pentru a se gîndi şi a găsi răspunsurile la frămîntările ei.

Fixă tavanul întunecat şi-şi reaminti scena dintre ea şi Gary. Izbucni într-un rîs dureros. „Lady Chatterley"? şopti ea în întuneric. Asta studia el la colegiu?

Îşi roti neîncetat ochii prin cameră, căutînd so-

luţii. Cum trebuia să acţioneze? Gary, în cele din urmă, probabil, că se va linişti. Destul ca să fie rezonabil. Dar îşi dădu seama că izbucnirea lui Garry nu era decît începutul necazurilor ce vor urma. Nu se gîndea cîtuşi de puţin la urmările legăturii ei cu Tom, dar nici la ce va deveni această legătură. Trebuia s-o facă însă acum. Tom, cu siguranţă, că nu va rămîne aici pentru totdeauna, Howie, în curînd, se va întoarce. Tom va rămîne fără slujbă. Va mai putea trăi ea fără el? se întrebă disperată.

Şi toate aceste gînduri o chinuiră atît de mult, încît adormi. Un somn scurt şi agitat.

Nu se crăpă bine de ziuă cînd părăsi casa şi rătăci spre livadă. O ceaţă groasă acoperea totul, dar ea nu simţi nici măcar umezeala ce-i pătrundea prin haine. Trecu pe lîngă piersicul înflorit sub care băuse şampanie cu Tom. Amintirea o făcu să zîmbească melancolic. Se comportase prosteşte în ziua aceea. De vină nu fusese doar şampania. Cu Tom alături îşi permitea să fie şi prostuţă, şi tristă, şi mînioasă. El îi accepta toate aceste stări, fiindcă toate la un loc alcătuiau personalitatea ei.

Îi va accepta la fel şi uşurinţa? se întrebă ea cu tristeţe. Ridicînd privirea din pămînt îl zări pe Tom

chiar în faţa ei.

– S-ar părea că viaţa nu-i chiar aşa de simplă, nu, Albă ca Zăpada? îi spuse el, încercînd să zîmbească.

– Ai dreptate, îi răspunse ea, rîzînd nervos.

Sprijinit de un copac şi cu ochii la firele de iarbă ce le ţinea în mînă, Tom îi şopti:

– Mi-ai lipsit mult azi-noapte, Helen.

Ea închise ochii şi se gîndi la cîtă nevoie avusese de el, cît de mult îi lipsise el.

– Îmi pare tare rău, Helen. Ieri m-am purtat ca un idiot. Am fost de-a dreptul stupid.

– Nu, ai avut dreptate. Te-am jignit. Şi privindu-l în ochi murmură: Să ştii că n-am vrut.

– Ştiu, ar fi trebuit să fiu mai înţelegător, îi răspunse el, cuprinzînd-o în braţe. Îi ridică bărbia. Zîmbeşte-mi Helen, te rog!

Încercă s-o facă, dar buzele îi tremurau. Îşi ascunse capul pe umărul lui şi se lipi de el.

– Ceva nu-i în ordine, nu? o întrebă el cu îngrijorare.

– Nimic nu-i în ordine, îi răspunse ea, încercînd să zîmbească.

– Hai, atunci! Să ne întoarcem la Winnebago şi să-mi explici ce s-a întîmplat! o îndemnă el, înconjurîndu-i talia.

Cinci minute mai tîrziu, se aflau la masă, cu o ceaşcă fierbinte de cafea în faţă.

– N-a fost decît furtună într-un pahar cu apă, concluzionă ea, după ce-i relată conflictul dintre ea şi Gary. Iar în ceea ce o priveşte pe Audrey, ea nu vede în legătura noastră decît o distracţie. Ce mult urăsc acest cuvînt. Şi Gary se poartă de parcă aş fi vîndut secrete militare ruşilor!

– Şi acum, după ce ei au aflat, tu cum te simţi? o întrebă el, examinînd-o atent.

– Prima reacţie a fost ura ce am simţit-o faţă de oameni, fiindcă, prin copiii mei, mi-am dat seama că ei intervin în relaţia noastră.

– Deci eu, ca un laş ce sînt, nu trebuie decît să-mi fac griji că lumea discută despre mine, adăugă el strîmbîndu-se.

– Toată lumea? întrebă ea cu neîncredere.

– Ai înţeles foarte bine ce am vrut să spun!

– Totul este atît de ciudat, rosti ea confuză. Le-am compătimit întotdeauna pe acele femei ce se fac de rîs. Acum mă simt mai nebună decît toate.

El se ridică şi-şi mai turnă puţină cafea în ceaşcă.

– Chiar crezi că te-ai făcut de rîs? întrebă el cu voce neutră. Dar ei i se păru că vocea lui fusese

rece. Apropiindu-se de el şi mîngîindu-i braţul încet, îl întoarse cu faţa spre ea.

– Nu pentru că am fost a ta. Te rog să mă crezi! rosti ea încet.

Tom o privi adînc în ochi, de parcă acolo sta scris ce se petrece în sufletul ei.

– Te cred.

Helen se aşeză pe canapea şi oftă.

– Ştiu că n-ar trebui să-mi pese atît de mult, dar mă necăjeşte faptul că am fost destul de prudentă şi astfel le-am dat prilej de rîs şi de bîrfă.

– Cred că ar fi timpul să discutăm, îi spuse el, aşezîndu-se alături de ea, şi prinzîndu-i mîna într-a lui. Ai dus o viaţă limitată şi nu vezi în jurul tău decît bariere. Langston nu-i decît un oraş. La fel ca multe altele. Suprafeţele lor sînt diferite, dar oamenii sînt peste tot aceiaşi. În Langston, de exemplu, unul se culcă cu nevasta altuia, altul îşi urăşte şeful şi pe cei de la *IRS* şi pe toţi homosexualii; unul sub haină poartă fotografia iubitei. Şi pretutindeni, în lume oamenii fac aceleaşi lucruri. Dar dacă-ţi închipui cumva că aceasta-i lumea, să ştii că te înşeli.

Ea zîmbi gîndindu-se la concetăţenii ei că se potriveau descrierii lui.

– Dar eu trebuie să fiu în acord cu Lang-

stonu-ul. El reprezintă lumea în care trăiesc eu, îi spuse ea cu sinceritate.

– Nu-i neapărat necesar, îi răspunse el, luîndu-i ambele mîini între ale lui, vrînd parcă să-i dea din forţa lui. Ai vrut să ştii cîte ceva despre viaţa mea şi de ce trăiesc astfel. Aş vrea să-ţi explic totul acum. Vrei?

O clipă, ea îl privi uimită. Părea că ceea ce voia să-i destăinuie era foarte important. Avu doar o uşoară ezitare.

– Da, te ascult.

– Dacă m-ai fi cunoscut acum trei ani, nu m-ai fi recunoscut. Da, acum trei ani, din punct de vedere emoţional eram epuizat. Dăruisem totul – dragoste, devotament, loialitate – muncii mele. Eram în culmea succesului ca proprietar al unei micuţe firme de relaţii publice de pe Coasta de Est. Unii spuneau că nu-mi lipsea nimic. Eram în plină ascensiune. Nimic şi nimeni nu m-ar fi putut opri. Nici măcar soţia. Zîmbi. M-am căsătorit tîrziu şi am divorţat repede. Ea n-a putut concura cu afacerile mele, o lămuri el, cînd îi citi mirarea pe faţă. Apoi continuă: Nu m-a necăjit acest lucru. Căsătoria mă plictisea. Nu mi se părea a fi ceva cu adevărat important. Ştiu, este îngrozitor ceea ce-ţi spun acum, dar vreau să-ţi relatez lucrurile

exact aşa cum au fost, îi mărturisi el, strîngîndu-i cu putere mîinile.

– Da, înţeleg, murmură ea.

– Dar acum doi ani s-a întîmplat ceva. Un lucru obişnuit în lumea afacerilor. Un adversar mi-a jucat un renghi. Cei din serviciul meu au acţionat prea încet şi, între timp, am descoperit că firma mea era falimentară. Cunoşteam regulile jocului, aşa că am acţionat conform acestora. Am încercat să-l desfiinţez, dar în această luptă mi-am distrus sănătatea.

Abuzul de ţigări, de alcool, şi de multe nopţi pierdute la care s-a adăugat tensiunea nervoasă, mi-au pricinuit o criză puternică. Împotriva voinţei mele am fost internat. Doctorul mi-a spus că acest atac n-a fost decît un avertisment şi că dacă voi continua acelaşi mod de existenţă va fi mult mai grav.

Şi Tom se pierdu în trecut. Privea undeva pe fereastră ca şi cînd acolo s-ar fi derulat viaţa lui de atunci.

– Şi pentru prima oară în viaţă am avut destul timp pentru a medita. Poate că nu era decît efectul bolii care mă lovise. Nu ştiu. Dar aşa am început să mă examinez pe mine însumi, punîndu-mi întrebări. Ce urmăream prin această luptă? Bani?

Succes? Le aveam. Şi ce însemnau ele de fapt? Banii, nimic. Succesul? O nebuloasă care încă n-a fost definită. M-am uitat în jurul meu şi am descoperit o sută de oameni exact ca mine. Ne comportam toţi aidoma cîinilor ce se rotesc în jurul cozii, fără să ajungă însă undeva.

Zîmbi. Nu-mi face plăcere să spun lucrul acesta, dar la această concluzie am ajuns atunci. Nu ştiu ce curs ar fi urmat viaţa mea după aceea, dacă una dintre surori nu mi-ar fi adus o copie din *Waldern* a lui Thoreau. Am început să citesc doar pentru a scăpa de gînduri. Lectura a început să mă absoarbă. Părea să fi fost scrisă anume pentru mine. Citind, mi-am dat seama ce pierdusem: chintesenţa vieţii. Nu mă aflam decît undeva la hotarele ei, un simplu spectator. Nu mă implicasem cu adevărat.

Nu mă aşteptam s-o descopăr perfectă, de genul „Utopiei" lui Thomas Mann, ci, ca Thoreau, voiam s-o cercetez. Trebuia să aflu în ce constă atît latura ei bună, cît şi cea rea. Pur şi simplu, doream s-o cunosc, aşa cum se prezenta ea, dar mai mult, trebuia să mă cunosc pe mine.

După ce am părăsit spitalul, schimbă el tonul, mi-am pus afacerile în ordine. Din mîndrie, n-am vrut să plec ca un învins. Şi cînd totul a fost pus la

punct, am încredinţat şi vîndut toată afacerea asistentului meu. El mi-a depus banii în banca mea din New York, nici acum nu ştiu exact cît am, şi am plecat. Acum un an am fost în America. M-am îndreptat spre Vest, fiindcă doream să fiu cît mai departe de trecutul meu. Am început să lucrez pe cont propriu. Nu pentru că aş fi fost nevoit s-o fac, dar am considerat că este modul cel mai bun de a cunoaşte oamenii.

O cuprinse cu braţul şi o trase mai aproape de el, apoi continuă:

– Helen, nici nu-ţi poţi imagina ce fel de oameni am întîlnit în Oregon, în Utah, şi Nebraska. Minunaţi! Cunoşteau cu adevărat viaţa. Le datorez atît de mult! Un singur lucru lipsea: *Tu Helen,* îi spuse el privindu-i adîncul ochilor. Tu ar fi trebuit să fii acolo cu mine. Nu aveam pe nimeni alături, spre care să mă întorc şi să-i împărtăşesc gîndurile, sau către care să-mi exprim mirarea şi bucuria: „Nu-i ciudat?“ sau „Nu-i aşa că-i minunat?“ Şi, prinzînd-o cu fermitate de bărbie, adăugă: Mărită-te cu mine şi urmează-mă!

Opt

Helen rămase tăcută. Pur şi simplu îl privea. De două ori deschise gura, încercînd să spună ceva, dar de fiecare dată o închise fără să rostească un cuvînt.

– Arăţi de parcă tocmai ţi-aş fi spus că ţi-a murit căţelul, rîse el. Apoi, prinzîndu-i faţa în mîini, cu vocea intensă şi ochii strălucind de emoţie, adăugă: Helen, dragostea mea, ştiu că te-am luat prin surprindere , dar, spune-mi, tu chiar nu te-ai gîndit şi la această posibilitate? Şi întărindu-şi

spusele printr-o clătinare semnificativă a capului, continuă: Eu nu m-am gîndit decît la acest lucru. Ştiu că înseamnă o mare schimbare pentru tine, dar, îţi promit să nu-ţi lipsească nimic. Nu pot să plec fără tine.

Examinîndu-i faţa confuză şi strîngîndu-i mîna cu putere, o întrebă:

– Mai poţi tu să mă laşi să plec acum?

Auzindu-i întrebarea, Helen simţi că se sufocă. S-ar putea descurca ea fără el? Ce s-ar întîmpla dacă el n-ar mai apărea lîngă ea, dînd lumii strălucire? Şi dacă nu i-ar simţi braţele înconjurînd-o, tocmai atunci cînd ar avea mai multă nevoie de el? Poate ea să-l lase să plece?

– Nu, şopti ea. Nu cred că mai pot.

– Atunci, mărită-te cu mine, o îndemnă el, blînd. Vino cu mine să cunoşti şi tu lumea. Hai să împărţim această bucurie!

Confuză, Helen îşi trecu degetele prin păr, apoi, după o fluturare a mîinii prin aer, îi răspunse:

– Totul merge aşa de repede. M-ai pus pe gînduri: viaţa ta, modul tău de a evalua. Ochii i se închiseră. Prin minte îi trecură toate acele lucruri groteşti pe care i le spusese. Dîndu-şi seama de

modul greşit în care îl judecase, buzele i se strînseră în semn de dezaprobare.

– Ţi-am reproşat faptul că nu faci ceva deosebit, şopti ea. Ai renunţat la ceea ce majoritatea oamenilor consideră a fi important. Ai renunţat la tot, doar de dragul principiilor tale. Îţi mărturisesc că nu am întîlnit încă un om atît de puternic. Sînt copleşită. Îl privi o clipă. Nu pot să-ţi spun cît de mult te admir.

Sprijinit de perete, cu ochii la pămînt, cuprins parcă deodată de oboseală, el şopti:

– Admiraţie? Şi, ca şi cum cuvîntul i-ar fi amintit de ceva neplăcut, se încruntă. Admiraţia este un sentiment minunat. O ai faţă de profesorul din ziua de duminică sau pentru preşedinte, dar – ţintuind-o cu privirea – e de ajuns? E tot ceea ce simţi tu pentru mine?

– Nu, bineînţeles că nu-i doar atît, şopti ea. Îmi... îmi pasă foarte mult de tine.

– E un început, medită el. Dar răspunde-mi la altă întrebare: Ai mai putea să-ţi continui viaţa ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat între noi? Îi mîngîie obrazul. Nu te-ai săturat de fantome, Helen?

– Fantome? întrebă ea. Apoi, cînd înţelese semnificaţia întrebării lui, rîzînd răguşit, răspunse:

Doamna de Shalott? Se înfioră şi adăugă cu umor prefăcut: O prefer totuşi doamnei Chatterley.

– Gary? întrebă el cu înţelegere.

Helen afirmă printr-o mişcare a capului. Va putea ea oare vreodată să-l înţeleagă pe el? Era într-adevăr cineva. Cu toate cele petrecute între ei, el putea încă să se gîndească la problemele ei.

– Îmi pare rău, spuse el cu căldură. Se aplecă şi o sărută. Un sărut tămăduitor şi încurajator. Ştiu că te-a durut, draga mea, dar reacţia lui a fost absolut normală, crede-mă. Prin comportamentul lui s-au manifestat instinctele de protecţie pe care le are faţă de tine. S-ar putea să-şi schimbe sentimentele cînd va afla că ne vom căsători.

Căsătorită!? Respiră adînc. Ce va crede Gary despre acest lucru? Ea însăşi accepta această idee destul de greu.

– Nu ştiu ce să spun. Gary şi Audrey s-au obişnuit să mă ştie singură. O situaţie nouă i-ar putea îndepărta, recunoscu ea, şovăind.

– Dar sînt adulţi. Sînt sigur că-şi dau seama că şi tu ai dreptul să-ţi trăieşti propria-ţi viaţă. Această situaţie îmi aminteşte de o glumă veche, continuă el, încercînd să dea o notă hazlie celor

ce avea de gînd să i le spună. Un individ, într-o zi, zări o femeie ce îşi tîra fiul, în vîrstă de aproximativ şapte ani, după ea. O întrebă dacă era băiatul ei şi dacă era în stare să meargă singur. Privindu-şi fiul cu dragoste, femeia răspunse: „Da, dar Slavă Domnului, că nu trebuie s-o facă!"

– Exagerezi, îi răspunse Helen rîzînd. Este în firea copiilor, chiar şi atunci cînd sînt mari, aşa cum sînt ai mei, să fie egoişti. Ştiu că mă iubesc şi că-mi doresc binele. Dar nu ştiu ce înţeleg ei prin ce este mai bine pentru mine.

– Nu crezi că îmi vor da dreptate? o întrebă el studiindu-o cu atenţie.

– Poate că sînt o mamă indulgentă, dar nu am de gînd să-i întreb dacă sînt sau nu de acord cu tine. Nu asta-i important.

– Nu, aprobă el în şoaptă. Important este dacă *tu* crezi că am dreptate.

Helen ştia că el aştepta ceva de la ea. Nu era vorba de aprobare, ci de mult mai mult. Era vorba de acel lucru pe care ea, în acest moment, nu i-l putea da. Şi era foarte posibil ca acest ceva pe care el îl aştepta, ea să nu i-l poată oferi niciodată. El dorea să-i fie dăruite toate acele emoţii pe care ea le zăvorîse adînc în ea; acele senti-

mente înmormîntate a căror dezvăluire o făcea să sufere. Dar ea însăşi nu ştia ce ar putea să-i ofere lui, şi acest gînd o chinuia cumplit. Şi cum să împace toate acestea? Nu avusese niciodată pînă acum acest sentiment de insuficienţă.

Tăcu mult timp privindu-şi unghiile. Îi va dărui, desigur, atît cît va putea.

– Cînd ne-am întîlnit prima oară, adăugă ea încet, am spus multe lucruri stupide. Tu, încă de la început, ai încercat să înlături scutul cu care încercam să mă apăr. Zîmbi cu tristeţe. Ceea ce nu ştii este faptul că nu ai reuşit să pari decît trăsnit. Pentru a-mi înfrînge propria-mi vulnerabilitate, am încercat să te fac să crezi – am încercat chiar să mă conving pe mine însămi – că eram cu mult deasupra ta. Îl privi drept în ochi. Am intuit însă că eşti o persoană deosebită încît... dădu din cap neajutorată, fiindcă nu-şi găsea cuvintele, încît în comparaţie cu tine, m-am simţit nefolositoare şi stupidă. Compară, de exemplu, povestea cu realitatea. Cam asta ar fi diferenţa.

– Chiar nu ştii? Tu nu înţelegi că fără tine, în mine nu există nici o realitate? Doar tu eşti cheia a tot ceea ce sînt eu, îi spuse el, cu vocea răguşită şi ţinîndu-i faţa în mîini.

Deşi simţea că nu merită, Helen îi acceptă afirmaţia, aşa cum îi acceptase şi sărutările. Şi de-abia în acest moment realiză cît de profunde le erau sentimentele pe care le ascundeau prin vorbe şi gesturi banale. O clipă doar reflectă la acest lucru, apoi reveni la problemele ce se ridicau, dacă ea va accepta mariajul cu el.

– Doresc atît de mult să pot spune „da“. Dar, pur şi simplu, încă nu ştiu, Tom, reluă Helen, clătinîndu-şi capul şi lipindu-se de el. Îmi ceri să părăsesc totul: modul de existenţă pe care l-am trăit pînă acum, Langston-ul, să-mi las copiii. N-am putea rămîne totuşi aici?

Încercînd să găsească răspunsuri la întrebările ei, Tom se încruntă. Cutele de pe frunte se adînciră, iar ochii i se micşorară. Şi în timp ce o fixă cu privirea, faţa îi deveni inexpresivă. Neputînd să-i dea un răspuns afirmativ, o clipă mai tîrziu, începu să-i mîngîie faţa.

– Mi-e greu să-ţi explic de ce nu putem rămîne aici, îi spuse el în cele din urmă, încercînd să zîmbească. Adevărul este că-mi este teamă să rămîn. O privi duios. Dacă am rămîne, să zicem, ai mai putea tu să uiţi trecutul? Datorită mie te-ai schimbat puţin. Şi e minunat, fiindcă tu întot-

deauna te-ai închis în tine. De-abia acum eşti tu însăţi. Îşi apleacă capul, de parcă ar fi fost cumplit de obosit, apoi continuă: Şi dacă am rămîne în Langston, ai putea oare, treptat, să mă incluzi şi pe mine în viaţa ta şi, în acelaşi timp, să te conformezi vechilor tipare în care s-a desfăşurat existenţa ta de pînă acum? Mă consideri un om egoist, dacă îndrăznesc să-ţi spun că doresc să reprezint cel mai important lucru din viaţa ta? Clătină din cap. Răspunde-mi, Helen! Chiar trebuie să rămîmem aici? Zîmbi. Nu fi speriată. Am încredere în tine. Îi mîngîie buzele cu degetul, apoi o sărută, de parcă întregul adevăr s-ar fi aflat în acest sărut.

Helen cîntări sărutul cu mintea, dar şi cu inima. Încercă să-şi imagineze ce ar deveni relaţia lor dacă ar rămîne în Langston. S-ar diminua simţămintele lor?

– Ai dreptate! Dacă ne căsătorim, va trebui să plecăm. Cel puţin un timp. Dar vreau să mă mai gîndesc. Sînt foarte multe lucruri de care trebuie să ţin seama. Îmi dai acest răgaz?

Deşi se simţi dezamăgit, Tom îşi dădu seama cît de greu îi fusese ei să ajungă la această concluzie. N-o va presa. Era doar o decizie impor-

tantă, în ceea ce priveşte viaţa ei. O, Doamne, se rugă el, dă-i puterea să hotărască ce-i mai bine. Şi ascunzîndu-şi frămîntarea cu un zîmbet, îi răspunse:

– Bineînţeles. Vom mai discuta mîine.

Helen respiră uşurată şi-i zîmbi cu recunoştinţă.

– Mulţumesc, şopti ea. Mulţumesc pentru că ai fost atît de înţelegător faţă de toate problemele mele. Ştiu că te-am făcut să suferi... Se opri. Şi fiindcă el nu negă faptul că ea îl rănise, rîse, încercînd să-şi ascundă astfel regretul.

– Cîtă nedelicateţe din partea ta! Cred că o merit. Dar nu Thoreau al tău a spus că e bine să te fereşti de proiectele ce cer un înveliş nou? Zîmbi. Eu n-am nici măcar un singur veşmînt care să se potrivească cu rulota ta.

El rîse şi o trase mai aproape de el.

– Sînt multe lucruri care corespund în Winnebago, ripostă el. Îi mîngîie obrajii. Şi atîta timp cît vom fi împreună, le vom rezolva pe toate. Ai încredere în mine. Se îndepărtă şi o întrebă: Şi acum ce ai de gînd să faci?

Ea îşi trecu degetele prin părul răvăşit şi nedumerită clătină din cap.

– Nu ştiu. Voi reflecta. Probabil că mă voi închide în birou şi voi încerca să gîndesc totul logic.

Tom vru s-o roage să-şi folosească inima şi nu logica, dar renunţă. Trebuia s-o lase să procedeze aşa cum dorea.

– Mănînci cu mine, în seara asta?

– Da. O, nu! Am uitat! murmură ea. S-ar putea să cinez cu familia Philips, Althea şi soţul ei, şi cu Charlotte şi Rocky.

– Rocky? întrebă el, privind-o neîncrezător. Nu cunosc pe nimeni care să poarte un astfel de nume. Ea rîse.

– E îngrozitor. Dar nu-i spune asta. Spre surprinderea mea, găsesc că e un tip drăguţ. Mă voi întîlni cu el la club.

– Aş putea să te însoţesc, îi aruncă el într-o doară, ţintuind-o cu privirea.

O clipă, Helen păru nedumirită. Ochii i se măriră şi, cînd ideea prinse rădăcini, pe nerăsuflate, ea îi răspunse:

– Da, ai dreptate. Vino cu mine. El rămase şocat.

– Eşti sigură? Am vrut doar să te necăjesc. Se încruntă. Cred că ar mai trebui să te gîndeşti.

Ea negă din cap cu încăpăţînare.

– Nu mai contează. Oricum lumea a aflat. Alături de ei voi petrece o seară searbădă. Vino cu mine şi scapă-mă de plictiseală.

În ochii lui apăru o undă de îngrijorare, dar nu fu în stare s-o refuze.

– Dacă aceasta-i dorinţa ta, te voi însoţi.

Helen îl simţi urmărind-o cu privirea, în timp ce se îndrepta spre casă, dar nu se întoarse. Trebuia să-şi ţină firea şi să judece lucrurile la rece. Privind prin curte, fu uimită să constate că era încă foarte devreme. Atîtea lucruri i se întîmplaseră. I se părea că trecuseră ceasuri de cînd se trezise. Şi dacă dimineaţa a trecut încet, cu siguranţă că şi restul zilei se va scurge şi mai încet, se gîndi ea. Încercă să-şi limpezească gîndurile răvăşite de neprevăzutul complicat ce se ivise în viaţa ei. Dar mintea refuză să lucreze. Singurul lucru clar era doar faptul că Tom o iubea şi că dorea să se căsătorească cu ea.

Încercă să-şi imagineze cum vor întîmpina copiii ei această veste. Dar îi fu imposibil să le anticipeze această reacţie. Nu, nu putea să discute nici măcar cu Gary. Era îngrijorată din cauza lui, fiindcă acesta dispăruse de acasă încă din noaptea trecută. Nu mai lipsise pînă acum. Dacă

ar fi încercat să-l caute, n-ar fi făcut altceva decît să înrăutăţească relaţiile dintre ei. Fiul ei avea ceva prieteni în Langston care să-l găzduiască.

În răstimpuri, clătinînd din cap, se întrebă totuşi, ce gîndeau ceilalţi despre comportarea lui Gary. Treptat însă şi gîndul că ceilalţi ar putea bîrfi pe socoteala fiului ei, se risipi. Singurul lucru important ce-i stăruia în minte era imaginea vieţii ei alături de Tom.

Tom făcu cîţiva paşi. Nu se simţea bine în costumul gri. Trecuse ceva timp de cînd nu mai purtase nimic altceva decît blugi, se gîndi el. Privi spre casa în care locuia Helen. Se va răzgîndi? Avea sentimentul că dacă ea s-ar fi gîndit mai mult, nu l-ar fi invitat s-o însoţească.

Respiră adînc şi se întoarse. Se îndreptă spre fundul grădinii. Nu fu deloc surprins cînd îl zări pe Joe, încă muncind. Bătrînul stătea chircit, încercînd să cureţe un strat de flori foarte gingaşe, în formă de stea. Mîinile lui aspre şi ridate, păreau mari şi neîndemînatice pentru o treabă atît de delicată. Dar plantele îl înţelegeau şi-i permiteau

cruzimea.

Cînd Tom se apleca să-l ajute, Joe îşi ridică privirea de pe stratul de flori.

– Credeam că ţi-ai terminat treaba pe ziua de azi, îi şopti Tom.

– Plantele acestea sînt ca şi copiii mei, îi răspunse bătrînul morocănos. Doar nu-ţi părăseşti familia cînd ţi-ai terminat treaba. Eşti încă tînăr. Ar trebui să-ţi întemeiezi o familie. Şi fără să-l mai privească, Joe adăugă: Vezi să nu-ţi murdăreşti hainele frumoase.

Tom îşi privi costumul. Se ridică şi-şi curăţă mîinile cu o batistă albă.

– Ai dreptate. Ai avut vreodată cu adevărat familie, Joe?

– Demult, răspunse bătrînul după o lungă tăcere. Nevastă-mea a murit, iar ei mi-au luat copilul, fiindcă – au spus – nu puteam să am grijă de el. Şi toate acestea le rosti fără să-şi întrerupă munca şi fără să-şi ia ochii de la florile sale. De atunci a trecut mult timp. Rănile s-au vindecat. Mi-au rămas plantele. E tot ceea ce-mi trebuie.

Nu simţise nici cea mai mică urmă de durere în vocea lui. Vorbise detaşat, ca şi cînd nu despre el fusese vorba. Dar cuvintele golite de orice sens

emoţional, îl umplură pe Tom de durere. Îl urmări cum lucra în tăcere. Încet, liniştea serii îi restabili echilibrul interior atît de profund afectat de vorbele bătrînului.

Terminînd de aranjat rondul de flori, Joe se ridică şi, privindu-l pe furiş, îi spuse:

– Howie se va întoarce curînd.

– Da, ştiu. Bănuiesc că te bucuri să-l ai alături.

– Acum e bine, spuse Joe dînd din umeri. Este destul de mare pentru a face o muncă grea şi destul de bleg ca să nu-i pese. Dar tu? Ce vei face de acum încolo?

Tom privi cerul. Stelele se iveau rînd pe rînd, contopindu-se cu cea din urmă srtrălucire a soarelui.

– Am nişte planuri... murmură el. Dar nu voi şti decît mîine dacă ele se vor realiza.

Joe tăcu. Se aplecă şi-şi luă uneltele. În timp ce se îndepărta, peste umeri îi aruncă:

– Este o femeie de treabă. O femeie puternică, mai adăugă el încet. Dăi doar timpul să descopere singură acest lucru. Şi bătrînul dispăru în întuneric.

Tom vru să se întoarcă, dar se opri imediat. Helen îl aştepta pe alee.

– Arăţi... minunat! spuse ea, cu vocea nesigură. Nu-l văzuse niciodată în costum şi, o clipă, se simţi intimidată. Părea un străin rafinat şi atrăgător. Îşi reveni însă cînd el îi zîmbi. Era cu adevărat Tom.

– Parcă n-am merge să-i întîlnim pe prietenii tăi, ci am sentimentul că ne pregătim de o cină romantică, doar noi doi. Aceeaşi impresie o stăpînea şi pe ea. Cu cît se apropiau însă de club, se simţea tot mai neliniştită. Cînd păşiră în salon, Helen era pregătită să întîmpine dezastrul.

I se păru că toţi ochii erau îndreptaţi spre ei. Sufrageria elegantă a clubului era camera preferată a lui Helen. Albastrul rece al pereţilor avusese întotdeauna un efect liniştitor asupra nervilor ei. Dar nu şi în seara aceasta. Observă în treacăt cunoştinţele şi mulţimea de prieteni, toţi îmbrăcaţi ca de obicei, cu aceleaşi expresii ce-i erau atît de familiare. Totuşi, într-un fel pe care nu şi-l putea explica, se simţi izolată.

Identificînd-o pe Althea, Tom, strîngîndu-i braţul şi aplecîndu-se uşor spre ea, îi şopti:

– Luăm taurul de coarne?

Respirînd adînc, Helen îşi înălţă bărbia. Îi răspunse printr-o mişcare hotărîtă a capului.

Charlotte, care se afla lîngă Althea, fu prima care le semnală prezenţa. Le zîmbi cu toată faţa şi-l atenţionă pe Rocky cu cotul. El clipi spre cei doi şi, ca şi cînd n-ar fi observat nimic neobişnuit, o salută pe Helen fluturîndu-şi mîna. Această mişcare fu sesizată de Althea.

Femeia mai în vîrstă îşi roti brusc capul, mişcare în perfect acord cu trăsăturile ei ascuţite. Ochii i se măriră de uimire. Apoi, la fel de rapid, maliţiozitatea înlocui consternarea.

– Helen, dragă, ce bine-mi pare că te văd! spuse ea cu entuziasm, în timp ce-i saluta. Nu te-am văzut în ultima vreme, şi chiar am dus dorul prînzurilor noastre în comun. Privirea i se opri asupra lui Tom. Şi, ca şi cînd de-abia acum îi semnala prezenţa, întrebă: Dar cine este... A da! Cred că ne-am cunoscut.

– Într-adevăr, doamnă Philips, ne-am cunoscut la petrecere, îi răspunse Tom zîmbind, în timp ce-şi plecă capul, drept salut.

– Da, îmi amintesc. Şi privindu-şi soţul, adăugă: Ronald este soţul meu. Domnul Ronald îi întinse mîna şi-i zîmbi politicos. Ronald, continuă Althea, acesta este Tom Peters... grădinarul lui Helen.

Dacă atmosfera n-ar fi fost atît de încordată, expresia lui Ronald ar fi putut fi interpretată drept comică. Îşi retrase mîna cu grabă, de parcă s-ar fi temut ca Tom să nu i-o scoată din braţ. Privi nervos de jur împrejurul camerei, parcă nesigur că el însuşi se afla acolo şi pentru a cerceta care dintre cunoştinţele sale au observat că el urma să ia masa cu un grădinar!

În timpul cinei, conversaţia a lîncezit. Ronald, încurajat de Althea, hotărî că n-avea de gînd să încurajeze, în cadrul elitei, subiecte obişnuite. Şi cu cît Tom dovedea că poate să susţină o conversaţie legată de muzică, călătorie şi afaceri, cu atît familia Philips se înverşuna şi mai tare, în timp ce Charlotte se distra de minune. Rocky participa la discuţii din cînd în cînd, mai mult prin gesturi semnificative de aprobare prin mişcări ale capului, în rest, nedînd atenţie decît cinei lui. Helen reuşi să se comporte firesc. Zîmbea şi gesticula; ocazional, schimba cîteva cuvinte ici şi colo. Se simţea mîndră de Tom. La desert însă, zîmbetul îi deveni silit.

Nereuşind să-l hărţuiască pe Tom, familia Philips decise să monopolizeze conversaţia. Înalţi, subţiri şi bruneţi, ambii păreau deprimant de

asemănători. Althea enunţa o idee, Ronald, cu vehemenţă o relua sau o dezvolta. Timp de cincisprezece minute, subiectul discuţiei lor fu tînărul Ronald, fiul celor doi, şi strălucita sa carieră de viitor om de afaceri, pentru care se pregătea la colegiu. Alte şapte minute au fost acordate politicii. Şi de aici, conversaţia alunecă spre ceea ce li se mai întîmpla oamenilor „corecţi" din Langston.

– Am auzit că a sosit Gary! spuse Althea mieros, captînd astfel atenţia lui Helen. Aceasta aprobă.

– Doar pentru cîteva zile, murmură ea. După aceea, îşi va vizita nişte prieteni din Florida.

– Trebuie să fii tare fericită că-l vezi acasă. Şi noi ne bucurăm nespus de mult că Ronald junior este cu noi, spuse Althea, după care tăcu. Ştii, draga mea, n-aş vrea să te necăjesc, continuă ea cu o faţă ce exprima numai regretul, dar grozav îi mai urăsc pe toţi aceia ce-şi tot vîră nasul în treburile altora. Se opri însă, aşteptînd efectul spuselor ei. Se încruntă apoi cînd doar Ronald îşi exprimă dezaprobarea faţă de asemenea oameni. Şi fiindcă nici o altă încurajare nu mai urmă, ea continuă: Dar sînt totuşi anumite lucruri pe care

nu le poţi trece sub tăcere. Zîmbi binevoitoare. Noi, mamele, ar trebui să fim foarte unite.-

– Dumezeule! exclamă Charlotte, punîndu-şi furculiţa jos. Tu, întotdeauna vrei să fii în centrul atenţiei, Althea! Hai, dă-i drumul.

– Ronald junior mi-a mărturisit că Gary a băut cam mult în ultimul timp, continuă Althea, ignorînd-o pe Charlotte. Bănuiesc că nu ştiai că... Nu, desigur că nu, adăugă ea cu oroare.

Helen îl simţi încordat pe Tom. Îi atinse braţul. Era o problemă pe care trebuia s-o rezolve singură.

– Continuă, Althea! o îndemnă Helen neîndurătoare, bănuind ce va urma.

– S-ar putea ca Gary să fi aflat de legătura ta, nu?

Tăcerea deveni asurzitoare. De supărare, Helen simţi cum un val de căldură îi inundă faţa. Respiră adînc. Se ridică.

– Althea, ceea ce fac eu şi fiul meu, ne priveşte. Şi, ca să-ţi spun drept, dragă, cred că nu ai deloc tact, spuse Helen rece.

După cîteva minute de tăcere împietrită, Charlotte şi Rocky izbucniră în rîs, după care roşcata îşi ridică pumnul în semn de victorie. Faţa lui Tom

era de nepătruns, dar ochii îi străluceau de iubire şi mîndrie.

– Şi acum, vă rugăm să ne scuzaţi, cred că vom pleca, se scuză Helen zîmbind, în timp ce-şi luă poşeta.

Rocky o privi pe Charlotte. Se ridicară şi ei.

– Şi noi trebuie să vă părăsim. Tocmai mi-am amintit că avem ceva foarte important de făcut.

Ieşiră toţi patru. Cînd ajunseră în locul de parcare, Charlotte se întoarse spre Rocky şi-l întrebă:

– Ce-i atît de important?

– Pe canalul trei, timp de trei ore se va relua filmul „The Brady Bunch“, îi răspunse Rocky rîzînd ştrengăreşte.

Helen îl privi cu recunoştinţă.

– Aş vrea să vă mulţumesc, adăugă Tom. Mă bucur că Helen are astfel de prieteni, aşa cum sînteţi voi.

– Oricum n-aveam de gînd să mănînc desertul, le răspunse Rocky, ridicînd din umeri cu nepăsare. Privind înapoi spre club, adăugă: Cineva ar trebui totuşi să-i explice bucătarului că prăjitura lui n-a prins.

– Nu te necăji din pricina vorbelor spuse de

căţeaua asta slăbănoagă, îi şopti Charlotte lui Helen, în timp ce-o îmbrăţişă în semn dè rămas bun.

– Nu asta mă necăjeşte. Mă îngrijorează doar comportarea mea. Ştiu că Althea are anumite probleme. Ar fi trebuit să fiu mai tolerantă.

– Singura ei problemă este mărimea creierului ei, îi răspunse cu dezgust Charlotte, lucru ce o şocă pe Helen. Orice om cu puţină minte poate să observe că de ani n-ai mai fost atît de fericită. Ţine-o tot aşa, o îndemnă ea. Aruncă apoi o privire spre Tom, apoi spre Rocky. Eu asta am de gînd să fac, crede-mă!

Cînd Charlotte îl ajunse din urmă pe Rocky, acesta o cuprinse cu braţul, şi o conduse spre maşina sport. Înainte de a se pierde din vedere, Helen îşi mai auzi prietena, ce-i explica lui Rocky:

– Scumpule, să ştii că vişinile din plăcintă erau stropite cu coniac.

– Vrei să spui că cineva a făcut asta cu un anumit scop? întrebă el clătinîndu-şi capul cu neîncredere.

Tom şi Helen izbucniră în rîs.

Curînd Helen uită sîcîiala lui Althea. Avea de luat o hotărîre. Printr-o înţelegere tacită, după ce

parcară maşina, se despărţiră. Cînd o sărută, urîndu-i noapte-bună, Tom prinzîndu-i mîna, îi transmise toată încordarea de care era cuprins. Ştiau amîndoi cît de importante erau următoarele douăsprezece ore pentru viitorul lor.

– Helen, te rog să gîndeşti rapid!

Tîrziu, cînd se furişă în pat, Helen zîmbi melancolic amintindu-şi tonul şi privirea ce-i însoţiseră îndemnul. În întuneric începu să cîntărească fiecare cuvînt ce i-l spusese. Încercă să-şi imagineze apoi cam cum s-ar desfăşura viaţa ei alături de el.

– Îl iubesc! şopti ea camerei goale. Era întîia oară că recunoştea acest lucru. Îl iubea şi dorea cu disperare ca tot restul vieţii să-l trăiască alături de el. De ce n-ar spune *DA?*

Totul i se părea însă atît de confuz. Dar era cît se poate de simplu; cei ce se iubesc trebuie să rămînă împreună, reflectă ea în continuare.

Dar de ce o înspăimînta acestu lucru? Se întoarse pe-o parte, conştientă că în seara aceasta somnul o va ocoli. Ar fi vrut ca el să fie aici, alături

de ea. Oh, Doamne, cît îl mai dorea! Ştia însă că, de îndată ce el o va atinge, ea nu va mai putea judeca în mod obiectiv. Şi trebuia să se gîndească la toate amănuntele pe care le va aduce această schimbare în viaţa ei. Era datoare, atît faţă de ea însăşi, cît şi faţă de el, pentru a fi sigură că alegerea ce urma să o facă, nu va fi greşită.

Închise ochii. Ar putea ea să părăsească totul? Tot ce pentru ea însemnase o viaţă stabilă? Trebuia să-şi trăiască şi ea viaţa, îi explicase Tom. Da, dar nu la asta se referise el. Îi sugerase că dorea ca ea să trăiască alături de el, conform modului lui de a trăi, total diferit de al ei. Putea ea să se adapteze la o existenţă ce-i era complet străină?

Dincolo, peste pajiştea întinsă, Tom era, de asemenea, treaz. Îşi trase mîinile de sub cap şi se ridică în şezut, lipindu-se cu spatele de perete. Cearşaful alunecă de pe el, şi-i descoperi şoldurile puternic bronzate, tari şi subţiri. Privi îndelung stelele, întrebîndu-se la ce cugeta ea în acel moment. Se gîndea oare la el? Aflase, în sfîrşit, ce

sentimente avea pentru el.

Ore în şir se zvîrcoli în pat, punîndu-şi neîncetat aceeaşi întrebare: îl iubea destul ca să-l urmeze?

Cu optsprezece luni în urmă, meditase îndelung la luminile ce se succedau spre infinit. Plecase hotărît să descopere esenţa vieţii. Erau atîtea lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoască. Uitase însă totul cînd i-a privit ochii.

Viaţa lui depindea acum de ea. Ştia ea oare acest lucru? se întrebă el. Va avea destulă tărie s-o părăsească în cazul că răspunsul ei va fi negativ? Ar mai putea el continua să nu fie decît un amant ce se ascunde? Va reuşi el să trăiască toată viaţa escaladînd balconul pentru a ajunge în dormitorul ei?

Un zgomot imperceptibil îi întrerupse meditaţiile. Helen se afla acolo, în picioare, lîngă pat. Îşi închise ochii pentru a-şi ascunde slăbiciunea ciudată ce-l cuprinse. Şi, fără un cuvînt, o trase spre pat.

Cînd o atinse, mîna îi tremură. Se aplecă spre ea şi-i mîngîie umerii şi gîtul cu buzele. Totul – viaţa, dragostea şi pacea – totul cuprindea acum în braţele lui.

– Mi-a fost teamă că vei spune nu, şopti el răguşit.

– Aproape că era s-o fac, recunoscu Helen cu tristeţe, mîngîindu-i faţa, părul şi pieptul. M-am gîndit la cum mă voi simţi după ce voi părăsi familia, casa, prietenii. Îi cuprinse faţa în mîini şi, privindu-l adînc în ochi, adăugă: Mi-am dat seama că tu însemni totul pentru mine. Dacă vei pleca fără mine, nu-mi vor rămîne decît amintirile.

De emoţie, Tom tăcu. O cuprinse în braţe. Nu realiză decît în acest moment, eliberat de spaima incertitudinii cît de slab este.

– Te iubesc, Helen, şopti el în cele din urmă.

Mîna ei trecu pe faţa lui. Nu-i spusese decît trei cuvinte, dar pentru ea ele însemnau atît de mult.

– Şi eu te iubesc. Mai mult decît crezi tu. Mai mult decît am ştiut eu însămi.

Nici unul nu mai putea aştepta. Trecuseră ceva timp de cînd se iubiseră ultima oară. O făcură acum, în tăcere şi cu frenezie.

Tîrziu, după multele vorbe duioase de iubire, Helen, ezitînd, îi şopti:

– Aş vrea să-ţi mai spun ceva: doresc nespus să merg cu tine. *Trebuie* să te urmez. Mi-e teamă însă să nu te dezamăgesc.

– Nu cred.

– Nu fii atît de sigur, rîse ea. Încerc să fiu cinstită atît cu mine, cît şi faţă de tine. Ai văzut cum am trăit eu. Mi-e teamă că n-am să mă pot adapta la modul tău de a trăi. Am putea încerca un timp. Şi dacă vreunul dintre noi va fi nemulţumit, ce zici, vom putea încerca împreună să găsim o soluţie satisfăcătoare pentru amîndoi? Împreună, bineînţeles, se grăbi ea să adauge. Întotdeauna împreună.

Tom îi înţelese ezitarea. Îi ceruse prea mult. Dar faptul că era dispusă să încerce, spunea destul despre curajul ei. Îi ridică bărbia spre el.

– Tot ceea ce ţi-am cerut, n-a fost decît de a-mi oferi şansa de a rămîne cu tine. Nu-ţi cer să faci altă schimbare, decît să te măriţi cu mine. Şi orice problemă ce se va ivi, o vom rezolva împreună, aşa cum doreşti tu.

Nouă

Helen se trezi uşor şi zîmbi cînd îi simţi buzele atingîndu-i pieptul. Îi înconjură grumazul şi se lipi de el.

– Bună dimineaţa, doamnă Gallagher! îi şopti el, sărutînd-o.

– Este într-adevăr o dimineaţă bună, rosti ea fericită. Este chiar minunată.

Tom zîmbi.

– Sper că gîndeşti astfel şi după ce vei pleca, iubita mea. Ce-ai să faci de exemplu, sau ce-ai să

spui, cînd Patty te va vedea furişîndu-te în casă?

– Am să-i comand cafea, îi răspunse Helen, întărindu-şi afirmaţia printr-o fluturare a mîinii. Se întinse apoi leneş, dar se îndoi imediat de rîs, cînd Tom o muşcă de stomac.

– N-ai de gînd să încetezi? îl apostrofă ea cu ochii strălucind de bucurie. Cînd totul va fi pus la punct, vom putea da pe faţă legătura noastră... împreună... împreună repetă ea cu căldură. Ce frumos sună acest cuvînt! Şi ce minunat va fi atunci, cînd, în fiecare dimineaţă mă voi trezi alături de tine!

– Îţi dai seama ce înseamnă acest lucru? o întrebă el pe jumătate glumind sprijinindu-şi bărbia în palmă şi ţintuind-o cu privirea. Helen îl privi nedumerită. Asta înseamnă, continuă el, că-ţi vei petrece şi nopţile cu mine!

– Glumeşti! N-ai menţionat asta înainte!

– Ai ocazia s-o afli acum! îi răspunse el rîzînd, îndepărtîndu-i braţul de pe frunte. O privi sever, şi o întrebă cu seriozitate: Eşti pregătită să suporţi extazul total?

Helen se ridică. Îşi aşeză mîinile pe umerii lui şi-l împinse spre pat.

– Sînt! îi răspunse ea, sărutîndu-l pe nas şi pe bărbie. Dar dacă te îndoieşti, poţi să faci o în-

cercare chiar acum.

– Îmi pare rău, dar nu sînt obişnuit să anunţ dinainte astfel de momente, îi spuse el aspru.

– Ce nesuferit eşti! se indignă ea.

Dar uitîndu-se la gîtul ei gol, Tom îşi dădu seama că nu va rezista ispitei prea mult.

– Cred că aş putea încerca să te fac puţin fericită şi acum, îi spuse el, mîngîindu-i gîtul cu vîrful nasului. O muşcă de umăr. Dar de ce n-am încerca acea transportare totală? Îi cuprinse umerii şi o ridică deasupra lui, muşcîndu-i sînii. Cînd o auzi scîncind de plăcere, o trase sub el şi rîzînd, îi şopti: Totuşi, să nu te aştepţi la cine ştie ce!

Dar Helen înnebunită, se lipi de el, mişcîndu-se în aşa fel încît să-i poată prinde sexul între coapse. O necăjise prea mult. Îi cuprinse fesele, trăgîndu-l spre ea. Trebuia să fie a lui chiar acum.

Şi deşi el o avertizase să nu se aştepte la ceva deosebit, următoarea jumătate de oră n-a fost decît extaz, acea stare pe care numai iubirea ţi-o poate da. Dăruirea lor de acum se întregise printr-o altă dimensiune: unitate sufletească.

Cînd îşi reveni, Helen constată că Tom o privea. Îl mîngîie pe faţă, apoi pe umăr.

– Ei, dacă asta n-a fost decît o probă, să ştii că vom cumpăra produsul! îi spuse ea încet.

Tom rîse şi o trase spre el. Apoi rosti:

– Aş vrea să stau aici, în pat, alături de tine, tot restul vieţii mele, draga mea.

– Nici nu văd un mod mai plăcut de a petrece timpul, îi răspunse ea cu promptitudine. O, apropo de timp, gemu ea, ştii ar cam trebui să mă-ntorc acasă. Am o mie şi unu de lucruri de făcut.

– Cred că ai dreptate, deşi nu-mi place să ţi-o spun, adăugă Tom în silă. Adevărul este că-i foarte neplăcut să fii surprinsă furişîndu-te în propria-ţi casă în halat de noapte, la ora prînzului.

– Şi fiindcă tot ai adus vorba de halat, ai cumva idee pe unde o fi?

– Nu ştiu exact pe unde, dar simt ceva aici, sub picioarele mele.

– Da, acum este foarte clar, chicoti Helen. Ştiam eu că într-un fel sau altul, tot vei ajunge să-ţi laşi urmele pe mine.

Uitat acolo, halatul arata deplorabil. Helen se gîndi că ar fi trebuit să fi fost mai prevăzătoare şi să se fi îmbrăcat cu o rochie. Se decise să împrumute un halat bleu de la Tom. Oricum o acoperea.

Trecu de-a lungul terasei, ca şi cînd n-ar fi ieşit decît la o scurtă plimbare. Apoi, cu repeziciune se închise în birou. Şi după ce prima strategie îi

reuşi, amuzîndu-se, traversă încăperea şi de acolo se îndreptă spre holul de la intrare. Aproape că izbutise. Dar n-apucă să păşească peste prima treaptă a scării interioare, că uşa de la intrare se deschise larg.

Se răsuci surprinsă. De emoţie simţi că ameţeşte şi se prinse cu mîna de balustradă pentru a nu-şi pierde echilibrul. Se aşteptase ca pe faţa fiicei ei să citească curiozitatea. Dar Audrey, în pragul uşii, cu o valijoară de noapte în mînă, îmbrăcată la repezeală şi cu ochii înroşiţi de plîns, o privea nefericită.

– Audrey, ce s-a întîmplat? o întrebă Helen îngrijorată, şi se îndreptă spre ea.

Tînăra încercă să răspundă, dar buzele îi tremurau şi tot ceea ce auzi nu fu decît un geamăt. Lăsă geamantanul jos şi se aruncă în braţele mamei.

Helen, o cuprinse protectoare, încercînd să-i aline tremuratul.

– Ce-i cu tine? Ce s-a întîmplat? Dar unde-i Chad?

– Chad! Nu vreau să-i mai aud nici numele!

– Cu ce te-a supărat de data asta ?

– El... Dar Audrey se opri, clătinînd din cap. Nici măcar nu-ţi pot explica. Relaţiile dintre noi nu

mai sînt ca la început, dar niciodată nu mi-am închipuit că el ar putea face aşa ceva.

– Audrey, mă îngrozeşti! Despre ce este vorba?

– Aseară am aflat că... am descoperit că Chad se întîlneşte cu altcineva, rosti Audrey pe nerăsuflate, şi-şi ascunse faţa în palme.

– Nu se poate, rosti Helen. Eşti sigură?

– Da! şi-şi sublinie afirmaţia printr-o mişcare convinsă a capului. Aseară n-a venit acasă, iar de dimineaţă a refuzat să-mi dea explicaţii. Îşi privi mama cu ochii înlăcrimaţi. N-am mai putut să rămîn acolo. Înţelegi, nu?

– Da, desigur că înţeleg, îi răspunse Helen trecîndu-şi degetele prin păr.

– Pot să rămîn acasă? întrebă Audrey muşcîndu-şi buzele din cauza nesiguranţei.

– Bineînţeles că poţi să rămîi, îi răspunse Helen cu căldură. Îmi pare însă tare rău pentru ce s-a întîmplat. Cu ce te pot ajuta eu acum? întrebă ea neputincioasă.

– Acum nu doresc decît să dorm. N-am prea dormit în ultimul timp, îi răspunse Audrey, încercînd să zîmbească.

Helen se gîndi la sănătatea ei şi a copilului ce-l aştepta. Doctorul îi recomandase să evite

stress-ul. Nu-i va cauza oare această situaţie? se întrebă Helen, urmărind-o cu îngrijorare, în timp ce urca scările obosită.

În capul scării se ivi Gary. Se opri uimit cînd soră-sa trecu pe lîngă el, fără să-i vorbească. Gary îi aruncă o privire peste umeri, cînd se apropie de Helen. Cînd ajunse în dreptul ei, o întrebă în şoaptă:

– Ce s-a întîmplat?

– Audrey l-a părăsit pe Chad. S-a întors acasă, îi mai spuse Helen obosită. Gary rămase tăcut cînd auzi despre ce era vorba. Dincolo de privirèa speriată şi îngrijorată, Helen citi confuzia. În viaţa lor liniştită de pînă acum apăreau schimbări. Veniseră însă prea repede. Fără un cuvînt, Gary se întoarse şi porni după sora lui. Helen îl prinse de braţ.

– Mai tîrziu, Gary. Cred că doreşte să fie singură acum.

Gary se întoarse din nou şi-şi privi mama cu atenţie. Împotriva voinţei lui o cuprinse în braţe.

– Nu fii necăjită. Lucrurile se vor îndrepta, o îmbărbătă el.

– Sper, îi răspunse Helen, încercînd să zîmbească. Mă îngrijorează mai mult din cauza copilului.

Gary căzu pe gînduri şi se încruntă. Helen, la rîdul ei, îl examină cu atenţie. Pe faţa lui citi oboseala şi zbuciumul zilelor din urmă. Ochii îi erau injectaţi, iar sub ei zări cearcăne.

– Nu pari în formă, îi spuse ea rece.

– M-a durut cumplit capul. Apoi, cu voce nesigură şi cu privirea în pămînt, adăugă: Aş vrea să mă ierţi pentru purtarea necuviincioasă de alaltăieri. Respiră adînc şi continuă: Cînd am plecat la colegiu, m-ai tratat ca pe un adult. Aş dori să mi se dea aceeaşi consideraţie.

Helen zîmbi. Ştia cît de greu îi era să recunoască că a greşit.

– Vom uita cele întîmplate.

– Mulţumesc, zîmbi el uşurat. Ştiu că m-am purtat ca un nerod, dar...

– Continuă! îl îndemnă Helen.

Dar Gary îi evită privirea, de parcă subiectul îl deranja.

– Te rog să fii atentă cu individul acela. Vrei? murmură el. Şi fără să-i aştepte răspunsul se îndreptă spre uşă. Cred că e timpul să discut şi cu cumnatul meu.

– Gary! îi strigă Helen. Dar el deja dispăruse. Instinctul protectiv se manifestă puternic în timpul acestiei vizite, se gîndi Helen. Rămase astfel un

timp, neştiind încă ce decizie să ia pentru viitor.

– Ce nebunie! mai şopti ea în holul gol. Îşi trecu mîinile prin păr şi porni s-o caute pe Patty. Cineva trebuia să-i explice ce se întîmpla.

Dar cînd părăsi bucătăria, gîndurile ei erau tot haotice. Ar fi trebuit să sune la cîteva cunoştinţe şi să-şi pună la punct anumite afaceri, înaintea plecării. Cineva va trebui să-i preia locul şi să se ocupe de Centrul de ajutor al orfanilor şi femeilor neajutorate. Altcineva să răspundă de organizarea festivităţii anuale a cursei automobilistice. N-avea însă acea stare, pentru a se gîndi cum trebuie la aceste probleme. Mai întîi trebuia să discute cu copiii ei. Toate celelalte îndatoriri mai puteau aştepta. Ştiind cît îi va fi de greu să le explice hotărîrea ei, evitase cu bună-ştiinţă tocmai acest subiect, invocînd de fiecare dată un moment prielnic.

– Sînt atît de laşă! murmură ea, în timp ce urca scările.

Cînd ajunse în dormitor, se îndreptă spre şifonier şi-şi examină îmbrăcămintea. Din atîtea haine care se aflau acolo, oare ce anume trebuia să ia cu ea, şi ce nu? De ce nu-i explicase nimeni pînă acum de ce anume avea nevoie într-o casă ca aceea în care locuia Tom? Şi totuşi, de ce îmi

fac acum probleme din cauza hainelor? se întrebă ea cu voce tare. Îşi dădu seamă că hainele nu erau decît un pretext. Încercă din nou să-şi abată gîndurile de la adevăratele probleme care o preocupau: Audrey, nepotul, Gary şi Tom.

În legătură cu Tom nu avea de ce să-şi mai facă probleme. De el era sigură. Acum reprezenta singurul lucru stabil din viaţa ei. Înainte însă de a păşi în noua viaţă, alături de el, trebuia să-şi clarifice trecutul.

Intră în baie. Privi de jur împrejur, ca şi cînd ar fi văzut încăperea pentru prima oară: zări vaza de cristal pe care Edward i-o adusese din Italia; flaconul imens de parfum din Paris... Închise ochii şi se lăsă purtată în trecut. Era timpul să-l vadă aşa cum a fost. Da, viaţa alături de Edward nu fusese perfectă, aşa cum deseori se iluzionase. După cîţiva ani nu mai aveau ce-şi spune.

Se cutremură gîndindu-se la acea înstrăinare. Refuzase însă s-o recunoască, fiindcă era conştientă de faptul că situaţia nu s-ar fi înbunătăţit. Dimpotrivă, naşterea copiilor o ajutase enorm şi astfel putuse s-o ascundă. Ei i-au umplut timpul şi asupra lor şi-a revărsat întreaga afecţiune. Ani la rînd ea s-a aflat acolo, ori de cîte ori ei au avut nevoie de ea. Iar ei, la rîndul lor, deşi n-a fost

deplin conştientă de lucrul acesta, au fost acolo, umplîndu-i ceasurile de singurătate. Şi în timp, această apropiere, rană în majoritatea familiilor mondene, a devenit tot mai puternică. Acesta era motivul pentru care ezita atît, dacă să-i părăsească, sau nu, şi pentru care gîndurile îi erau atît de confuze.

Cealaltă cauză era şi mai greu de explicat. Dacă mariajul cu Edward nu fusese atît de reuşit, alături de Tom, nu se vor ivi aceleaşi probleme? Nu-l va dezamăgi şi pe el, aşa cum l-a dezamăgit şi pe soţul ei? În timp, nu va ajunge şi el la aceeaşi înstrăinare?

Ar fi vrut să nu-l dezamăgească. Se temea însă că nici de data aceasta lucrurile nu vor merge perfect.

Îşi înălţă bărbia şi hotărîtă părăsi dormitorul. Era timpul să discute cu copiii ei. Cu toate îndoielile, n-avea de gînd să renunţe la Tom. Va încerca să facă faţă oricărei situaţii, cît va putea mai bine.

Tom, stătea în uşa rulotei, cu ochii aţintiţi dincolo de pajişte, spre casa lui Helen, întrebîndu-se

de ce întîrzie atît de mult. Nu stabiliseră încă unde se vor îndrepta şi lucrul acesta trebuia discutat. Puteau alege orice parte a ţării. Voia însă ca acest lucru să-l decidă ea. De acum încolo, orice lucru îl vor hotărî împreună. Formau doar o echipă, şi încă una perfectă.

Va fi el în stare să-i demonstreze cît de mult însemna ea pentru el? Risca enorm iubind-o atît de mult. Dar înlătură acest gînd. Suspiciunile şi supoziţiile negative n-aveau ce căuta în dragostea lui.

După mult timp se hotărî să meargă la ea. Părea prostesc, dar, în mod ciudat, fu cuprins de nelinişte. Se va duce să vadă ce-o reţine atît. Numai de-ar atinge-o şi totul va fi în ordine.

După trei ore de-abia, Helen reuşi să se întîlnească cu cei doi copii ai ei. Gary intră în casă exact cu un minut înainte ca Audrey să coboare, la fel de palidă şi de obosită, precum urcase. Şi în timp ce se îndreptau spre birou, Helen o privi cu îngrijorare.

Începu prin a tatona terenul. Ar fi mult mai bine ca problemele dintre Audrey şi Chad să se re-

zolve înainte de plecarea ei. Dar, ori de cîte ori încerca să abordeze acest subiect, Audrey refuza să discute.

În cele din urmă, Helen se hotărî să le comunice hotărîrea ei de a pleca cu Tom. Îşi privi copiii pe sub gene şi, mişcîndu-şi buzele, cu resemnare, conchise că aceştia nici măcar nu bănuiau. Adunîndu-şi toată forţa de care era în stare, zîmbind, le spuse:

– Audrey şi Gary trebuie să discutăm!

– Ţi-am spus, mamă, că nu doresc să mai vorbim despre Chad! îi răspunse Audrey ţeapănă în scaun şi cu buzele strînse de nemulţumire.

– Nu despre Chad este vorba acum, o linişti Helen.

– Ei bine, dacă despre diploma mea este vorba, atunci am să-ţi explic! se grăbi Gary.

– Nici despre diploma ta! chicoti Helen. Se opri şi respiră adînc. Ştiu că timpul meu a cam trecut, dar asta este.

– Despre ce este vorba? întrebă Gary cu ochii măriţi de curiozitate.

Helen îşi drese vocea.

– Îl ştiţi pe Tom. Eu... Dar cele două perechi de ochi priveau peste umerii ei. În pragul uşii se afla Tom.

Gary, tăcut, îl privi un timp. Pe faţa lui slabă se putea citi toată împotrivirea şi nedumerirea. Se întoarse spre Helen şi o întrebă mirat şi revoltat în acelaşi timp:

– Dar el ce caută aici? Tocmai voiai să ne spui ceva în legătură cu el şi despre tine. Ce anume?

– Mamă, ce se întîmplă? întrebă Audrey şovăind.

Helen se ridică. Şi în timp ce se apropia de Tom rosti:

– Liniştiţi-vă!

Cînd ajunse lîngă el, acesta îi zîmbi puţin încurcat.

– Îmi pare rău, constat că încă nu le-ai spus, îi mai şopti el.

– Nu ai de ce să te scuzi, îi răspunse Helen, luîndu-l de mînă.

– Ce să ne spună? mai întrebă Gary.

Helen se întoarse spre cei doi copii, după ce mai întîi îi zîmbi lui Tom, drept mulţumire, cînd acesta îi cuprinse talia.

– Încercam să vă anunţ înainte de a sosi Tom, că noi doi ne vom căsători.

– Nu! strigă Gary cu asprime, ridicîndu-se.

– Mamă... Se auzi şi vocea slabă a lui Audrey. Mamă... dar ceea ce intenţionase să spună fu

uitat. Rămase cu ochii aţintiţi asupra lor.

– Ai înebunit!? continuă Gary, apropiindu-se de ei cu pumnii strînşi de mînie. Nu poţi face asta!

– Nu pot să cred că ai să faci asta! adăugă Audrey, încercînd cu greutate să se ridice de pe scaun. O relaţie oarecare e una, dar *mariajul* este altceva! Doar nu-i vei permite lui să locuiască în casa tatei? Şi cu vocea coborîtă adăugă: Nu-i decît un grădinar.

– Mulţumesc că mi-ai amintit, dar lucrul acesta l-am aflat mai demult! îi răspunse Helen cu răceală. Observă că Tom rîde şi se simţi mai bine. Dacă situaţia nu era chiar atît de gravă, dacă el a găsit acest moment să-l amuze.

– Nu urmăreşte altceva decît banii tăi! îi aruncă Gary mînios. Nu-ţi permit să faci asta! Cred că ar fi mai bine dacă ai pleca. Se apropie de el.

– Gary! îi strigă Helen. Indiferent ce-a spus Audrey mai înainte, vreau să vă spun că *aceasta-i casa mea* şi voi nu aveţi dreptul să daţi pe nimeni afară!

– Dar el nu-i decît grădinarul tău! repetă Audrey încet, dînd din cap neajutorată.

– Mă tem că am greşit atunci cînd am încercat să vă învăţ ce este valoros şi ce nu este, Audrey. Indiferent de ceea ce gîndeşti tu, vreau să vă in-

formez că, dacă un grădinar este destul de bun pentru a face dragoste cu el, cred că este la fel de bun şi pentru a te căsători cu el, îi comunică Helen, cu un zîmbet glacial.

– Mamă!

– Şi acest grădinar este destul de bun pentru orice altceva, continuă Helen, ca şi cînd fiică-sa n-ar fi întrerupt-o. Îşi privi copiii cu tristeţe, încercînd să-şi amintească, în fiecare moment că, de fapt, erau şocaţi. Nu mi-am imaginat niciodată că va trebui să vă spun toate acestea, dar mi-e ruşine de voi.

– Poate c-ar trebui mai bine să plec şi să vă las singuri, pentru a vă lămuri, şopti Tom.

Helen se întoarse spre el şi, pe nerăsuflate, continuă:

– Dacă voi fi nevoită să aleg, atunci să ştii că voi merge cu tine, lăsîndu-i pe ei. Oftă resemnată. Dar Tom îi zîmbi şi-i uită pe ceilalţi doi.

– Am încredere în tine. Vei face aşa cum crezi că-i mai bine, îi mai spuse el cu căldură. Cît timp crezi că trebuie să aşteptăm? Howie se va întoarce mîine. Aş vrea să sun şi să reţin un loc în parcul de lîngă Hot Springs.

– *Arkansas?* întrebă Helen.

– Despre ce tot vorbiţi? întrebă Audrey isteric,

care se apropie de ei, aflîndu-se exact în spatele mamei ei. Doar n-ai de gînd să pleci! Nu ne-ai spus că intenţionezi să faci asta!

– Destul, Audrey! Linişteşte-te.

– Înţeleg totuşi că vrei să ne părăseşti, şopti Audrey disperată şi resprirînd din greu.

Helen îi privi pe rînd: pe Audrey, apoi pe Gary, şi din nou, privi spre Tom. Ştiuse cît de greu îi va fi să le spună acest lucru, dar nu realizase pînă în acest moment cît de îndurerată se va simţi cînd se va despărţi de ei. Deşi Gary se străduia să nu pară decît un adult ce dezaproba totul, ochii îi erau plini de lacrimi ca ai unui copil. Iar Audrey nu-şi putea ascunde simţămîntul că pur şi simplu, mama ei o va părăsi tocmai acum, cînd ea avea atîta nevoie de ea. Helen îşi petrecuse prea mulţi ani alături de ei, alinîndu-le suferinţele şi era normal să-i fie greu să se despartă de ei. Din priviri le ceru acordul, apoi cu o voce joasă şi prevenitoare adăugă:

– Chiar dacă cu ani în urmă voi aţi umplut ceasurile mele de singurătate, acum, cînd Tom va pleca, eu voi merge cu el.

Gary o privi ca trăsnit, iar Audrey leşină. Tom o prinse exact la timp.

– Aşeaz-o pe canapea, îl rugă Helen. Gary,

du-te şi caută un prosop umed, îl îndemnă ea pe Gary, în timp ce-i punea o pernă sub cap.

– Ce-i cu ea? întrebă Tom cînd Gary ieşi.

– Un fel de insuficienţă respiratorie, îi răspunse Helen calmă, deşi inima nu-i bătea deloc încet. N-a mai avut o astfel de criză din liceu.

– Şi cine crezi că-i vinovat de cea de acum? întrebă Gary, care se întorsese şi-i înmînă mamei sale un prosop umed. Şi doar ştii că doctorul i-a recomandat să evite stress-ul. Priveşte-o!

– Destul, Gary! şopti Tom calm şi plin de compătimire. Trebuie să fii nebun ca să nu îneţelegi sensul acestor două cuvinte. Gary, se îndepărtă şi rămase pironit cu ochii pe fereastră.

– Mamă, gemu Audrey revenindu-şi.

– E-n ordine. Odihneşte-te puţin, o îmbărbătă Helen, ridicîndu-se de lîngă ea. Dar Audrey îi prinse mîna şi neliniştită o rugă:

– Nu mă părăsi!

– Mă întorc imediat, Audrey.

Helen şi Tom se îndepărtară spre hol. Cînd uşa se închise în urma lor, Tom o cuprinse în braţe. Ea oftă uşurată.

– Nu-ţi poţi închipui cîtă nevoie aveam de această îmbrăţişare, îi şopti ea sprijinindu-şi faţa de umărul lui.

– De data asta nu m-am gîndit la tine, mărturisi el, zîmbindu-i cu tristeţe. Ştiam doar cîtă nevoie aveam eu să te ating. Îşi ridică bărbia şi o privi în ochi. Sînt mîndru de tine. Ai fost atît de tare, pe cînd eu, acolo, alături de ei, nu ştiu de cîte ori n-a trebuit să-mi muşc limba pentru a-mi ţine firea.

– Ţi-am mai spus doar că sînt puternică, îi spuse Helen zîmbind. Dar cînd se ridică pe vîrfuri şi-i atinse faţa, zîmbetul îi dispăru. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat. Cel mai mult mă necăjeşte însă faptul că încă nu putem pleca, aşa cum am dorit.

Tom îngheţă şi se îndreptă spre ea.

– Ce vrei să spui?

Braţele ei căzură de-a lungul trupului şi rămase astfel privindu- l confuză.

– Doar înţelegi şi tu că nu pot pleca acum, cînd Audrey este în starea aceasta.

– Dar ai spus că astfel de crize a mai avut şi înainte. E chiar atît de grav? mai întrebă el încordat.

– Nu această criză este problema, recunoscu Helen rănită şi cu privirea înnourată, ci faptul că

este însărcinată. Tensiunea nervoasă poate fi un pericol în situaţia în care se află. Încercă să se apropie de el, dar Tom se îndepărtă, evitîndu-i privirea.

– Tom! îi strigă Helen neliniştită. Ştiu că aceşti copii ai mei sînt puţin cam răsfăţaţi, dar nu sînt răi. Mă iubesc. Trebuie doar să le acord ceva timp pentru a se obişnui. Vor accepta apoi şi căsătoria noastră fără rezerve. După aceea voi putea pleca liniştită.

– Ai spus că nu va dura mult, o întrerupse Tom, întorcîndu-se spre ea şi respirînd greu. Gîndind logic, chiar şi eu aş putea spune: Ce înseamnă cîteva săptămîni de aşteptare? Dar aici – şi-şi atinse pieptul cu pumnul strîns – aici simt că sînt dat la o parte. Am sentimentul că ai făcut deja o alegere, şi nu eu am fost cel ales. Îşi trecu apoi degetele prin păr. În jurul gurii apărură riduri de amărăciune. Sînt sigur doar de un lucru: dacă vom aştepta momentul prielnic, fir-ar să fie, să ştii că niciodată nu vom fi împreună. Dacă tu le permiţi copiilor tăi să hotărască ei ce trebuie să faci tu, noi doi nu vom ajunge la nici un sfîrşit. Şi n-am să uit niciodată faptul că nu m-ai ales pe mine.

– Cred că nu eşti destul de înţelegător! îi spuse ea cu fermitate, neputîndu-şi crede ure-

chilor că ceea ce tocmai auzise era adevărat. Nu-ţi dai seama ce înseamnă să fii mamă. Şi indicînd printr-o fluturare a mîinii camera din care ieşiseră, adăugă: nu ştiu dacă hotărîrea mea este bună sau rea, dar vreau să-ţi amintesc că ei încă depind de mine. Şi acest lucru nu se întîmplă din vina lor, ci din a mea. Şi numai eu pot să îndrept această situaţie. Îl privi cu ochi rugători, apelînd astfel la înţelegerea lui. Tu, chiar nu poţi să înţelegi?

Tom nu-i răspunse imediat. Dar cînd o făcu, cuvintele sunară tăios.

– De cît timp ai nevoie?

Helen încercă din răsputeri să-şi păstreze calmul. Nimeni pînă acum nu-i vorbise însă astfel.

– Atît cît va fi nevoie, îi răspunse mînioasă.

– Nu cred că pot aştepta atît. Nu pot s-o fac. Îi întoarse spatele şi începu să se îndepărteze cu paşi nervoşi. Se întoarse brusc şi zîmbindu-i cu cruzime o întrebă: Ia, spune-mi! Nu-i aşa că Audrey şi Gary nu sînt decît o scuză? Trebuia să-mi închipui. Nu te încîntă cu adevărat gîndul de a pleca cu mine. Probabil că dacă n-ar fi fost copiii tăi, ai fi invocat un alt pretext, îi aruncă el, scuturîndu-şi, umerii, de parcă toată durerea s-ar fi strîns acolo. Încă de la început m-ai dat de-o

parte. Se îndreptă spre uşă şi cu mîna pe clanţă mai adăugă: Am ştiut întotdeauna că nu mă iubeşti destul ca să poţi renunţa la trecutul tău. N-am vrut însă să ţin cont de acest gînd. Acum însă cred că ai de ales! Să ştii că nu doresc să te tîrăsc după mine, încheie el, deschizînd uşa. Dispăru înainte ca Helen să se poată apăra şi să-i spună că s-a înşelat şi a judecat-o greşit.

Zece

O săptămînă mai tîrziu, în sufragerie, Helen răsfoia revista din poală, dar fără să vadă sau să înţeleagă ceva. Aşa cum stătea acolo, ar fi putut fi socotită drept una din piesele ce alcătuiau mobila din cameră. Nu se simţea nici urmă de vitalitate în mişcările ei. Se schimbase enorm: era palidă, iar sub ochi avea cearcăne. Toată nefericirea i se oglindea pe faţă.

De partea cealaltă a încăperii, Gary îşi balansa piciorul sprijinit de braţul unui fotoliu. Îşi amînase

vizita în Florida. Helen îl tot surprinsese spionînd-o, dar nu reuşise să înţeleagă ce se petrece în mintea lui. Nici nu l-a întrebat.

Audrey se odihnea pe canapea. Nu luase legătura cu Chad, dar nici el n-o căutase. Părea să se simtă mult mai bine şi, în ciuda problemelor mariajului ei, sub îngrijirea atentă a lui Patty, parcă înflorise.

Cînd Helen îşi roti privirea indiferentă prin cameră, Audrey îşi făcu de lucru cu oja roz, ce-i împodobea unghiile lungi şi frumoase. Gary îşi schimbă poziţia. Amîndoi se simţeau cumplit de stînjeniţi. Dar Helen, cu o detaşare ciudată, îşi mută privirea de la ei spre fereastră!

– Nu mai suport!

Helen se uită spre mijlocul încăperii şi-şi privi fiica, ai cărei ochi străluceau de lacrimi, cu o curiozitate blîndă.

– Nu mai suport să te văd atît de nefericită! repetă Audrey, măsurînd camera. Lovi cu piciorul un coş de ornament ce se alfa pe podea. Nu-i de mirare că Chad n-a vrut să mai doarmă acasă. Cine ar putea iubi o egoistă ca mine?

Helen izbucni în rîs. Ca întotdeauna, fiica ei dramatiza.

– Nu fi atît de dură cu tine însăţi, o domoli Helen. E firesc să fii astfel. Sarcina îţi dă dreptul să fii egoistă.

– Ce bine-ar fii, dacă şi eu aş avea o scuză la fel de bună! rosti Gary cu amărăciune, ridicîndu-se brusc şi îndreptîndu-se spre fereastră. Dar eu nu am nici o scuză. Se întoarse după un timp şi-şi privi mama ciudat. Chiar nu ştiu cum să-ţi explic şi lucrul acesta... Aş fi vrut să nu fiu nevoit să ţi-o spun, dar de o săptămînă încoace, simt că înnebunesc, mai adăugă el strîmbîndu-se de neplăcere. Ar trebui să-i pun punct acum. Oricum, mai devreme sau mai tîrziu, tot vei afla.

– Pentru numele lui Dumenzeu, Gary! exclamă Audrey exasperată, uitîndu-şi propria vină. Se ghemui pe canapea. Hai, spune odată, îl îndemnă ea. Arăţi exact ca unul ce se simte vinovat de crimă şi a ascuns corpul la subsol!

– Mi s-a oferit o slujbă la colegiu cu o jumătate de normă. După ce voi obţine diploma, voi avea un post şi mai bun, cu normă întreagă.

– Dar este minunat, Gary, rosti Helen încet. De ce nu ne-ai spus pînă acum?

– Pentru că slujba este în Minnesota. Va trebui să mă transfer şi... nu voi veni prea des pe acasă.

– Păduche ce eşti! sări Audrey de pe cana-

pea. Eşti mult mai rău decît mine. Ai vrut ca mama să rămînă acasă, deşi ştiai foarte bine că tu nu vei fi aici. Eşti lipsit de orice sensibilitate.

– Nici tu nu te-ai purtat mai bine, o apostrofă el, rînjind la ea şi privind-o cu răutate. Te rog să-ţi aminteşti că sînt fratele tău. Acela care ştie foarte bine ce urmări a avut destinul tău.

Audrey îşi privi nervoasă mama. Dar fiindcă în ochii ei nu citi nici urmă de mînie, se trînti pe canapea şi începu să plîngă.

– Ai dreptate, se smiorcăi ea. Dar n-am intenţionat să fac asta. Pur şi simplu aşa s-a întîmplat, adăugă ea necăjită. Îşi ridică capul şi-i aruncă fratelui ei o privire mînioasă. Dar greşeala mea nu este tot atît de gravă ca a ta. Eu chiar am nevoie de mama.

– Da? Dar soţul tău? De ce nu are şi el grijă de tine?

– Ştiu foarte bine de ce, îi răspunse Audrey cu vocea tremurîndă. Refuz să trăiesc alături de un om care se culcă cu o altă femeie.

– Greşeşti! îi spuse Gary autoritar.

– De ce crezi asta? în întrebă Audrey privindu-l cu suspiciune.

– Am vorbit cu Chad. Mi-a spus că totul nu-i decît imaginaţia ta. Nu există o altă femeie. Dar tu

nu i-ai dat nici măcar şansa să-ţi explice. Şi nu are de gînd să te roage să te întorci, fiindcă te porţi ca o puştoaică răsfăţată.

Audrey se ridică cu greutate şi se aşeză lîngă el.

– Gary, vrei să spui că într-adevăr nu-i vorba de nici o femeie?

Fratele ei rîse dispreţuitor.

– Ţi-ar fi explicat el însuşi acest lucru, dacă nu l-ai fi acuzat, fără ca măcar să încerci să afli adevărul.

– Va trebui să-mi împachetez lucrurile, murmură ea, încrucişîndu-şi mîinile neliniştite. Mă voi întoarce acasă. Mă conduci?

– Da, îi răspunse Gary, în timp ce se îndrepta spre uşă. Bănuiesc însă că nu mă vei face să te aştept toată ziua. Peste o oră mă întîlnesc cu nişte prieteni.

– Promit să mă grăbesc, îi răspunse ea cu ochii strălucind de emoţie. Mama mă va ajuta să...

Şi în acest moment amîndoi se opriră şi se întoarseră spre Helen care nu se mişcase în tot timpul acestei conversaţii.

– Oh, mamă! i se adresă Audrey cu dragoste. Tu ce ai de gînd să faci? Şi muşcîndu-şi buzele, Audrey o întrebă: Mai poţi să-i spui lui Tom că

te-ai răzgîndit?

– Nu ştiu unde este. Şi Helen îşi lăsă capul pe spate obosită. Spunea că următoarea oprire va fi Hot Spring. Şi zîmbi cu melancolie amintindu-şi cum îi explicase el că împreună vor încerca să cunoască lumea. Am sunat la toate parcurile din zonă, dar el nu se alfă în nici unul dintre ele. Şi fiindcă pe feţele lor desluşi surpriza, adăugă: doar nu v-aţi închipuit că am să aştept permisiunea voastră? După o jumătate de oră de la plecarea lui, mi-am dat seama că am greşit. Era totuşi prea tîrziu. Rulota dispăruse.

– Ştiu unde este, rosti Gary încet.

Capul lui Helen se întoarse brusc. Se apropie de Gary.

– Ce tot spui, Gary?

– Se află tot în parc.

– De unde ştii? întrebă ea cu insistenţă, şi cu mîinile tremurînde.

– Nu mă simt mîndru de ceea ce am făcut, îi răspunse acesta cu obrajii împurpuraţi. M-am gîndit însă că este spre binele tău.

– Gary!

– Am plătit pe cineva ca să-l urmărească, recunoscu Gary, ţinîndu-şi mîinile în buzunare şi

avînd aerul unui copil ce tocmai fusese prins asupra unei fapte interzise. Rafe Hampson avea nevoie de nişte bani. Aşa că el este acela care tot dă tîrcoale parcului, pentru mine, punîndu-i întrebări şi neslăbindu-l din ochi pe Tom. De la el ştiu că Tom l-a anunţat pe paznic că va mai rămîne acolo o săptămînă.

– Rafe Hampson! Dar Gary, este cel mai josnic om din oraş! rosti Audrey, rotindu-şi ochii în cap.

Dacă la început Gary se simţise stînjenit, acum se supără.

– N-am avut de unde să-mi selecţionez spionul. Ce-ai fi vrut, să dau un anunţ la mica publicitate?

– Dar tocmai pe Rafe Hampson? repetă Audrey.

– Trebuia să fac ceva, nu? îi replică Gary, dînd din umeri. Mi-a fost teamă că se va întoarce şi voiam să aflu acest lucru înaintea mamei.

Helen zîmbi, de exasperare dar şi cu afecţiune, apoi rosti:

– Ştii tot atît de bine, precum ştiu şi eu că, ceea ce ai făcut n-a fost bine, dar, într-un fel, nu sînt supărată pentru că ai procedat astfel. Nu, bineînţeles, dacă acest lucru înseamnă că mai am

şansa de a-l întîlni pe Tom. Se încruntă. Dacă a spus atunci că nu va sta decît o săptămînă, asta înseamnă că va pleca tocmai astăzi. Şi Helen îşi trecu mîinile prin păr, încercînd să afle ce ar trebui să facă ea acum. Dar mintea îi rămînea blocată asupura unui singur gînd: Tom o aşteptase.

– Pleci acum? o întrebă Audrey, strîngîndu-i mîna cu afecţiune şi zîmbindu-i.

– Nu. Mă voi gîndi cum să îndrept neînţelegerea dintre mine şi Tom. A fost prea adînc rănit. Trebuie să-l conving că sînt sută la sută alături de el. Trebuie să găsesc o soluţie. Şi ochii îi străluciră. Trebuie.

Tîrziu, după multe căutări, Helen se întreba dacă soluţia pe care o alesese ea, pentru a-l convinge pe Tom, era cea mai bună. Tresări cînd îşi zări chipul în oglinda din dormitor. Zîmbi apoi. Nu-i stătea rău. Cine ştie, poate că alături de el, într-o zi, ea chiar va trebui să se îmbrace astfel.

Începu să-şi împacheteze diferite lucruri de îmbrăcăminte, cu care nu era prea obişnuiă, într-un geamantan vechi a lui Patty, pe care aceasta

avea de gînd să-l abandoneze în scopuri caritabile.

După ce hainele fură împachetate cu grijă, Helen se îndreptă spre şifonier. Înălţîndu-se pe călcîie, trase din sertarul de sus o cutie rotundă pe care o aşeză apoi lîngă geamantan. Acum totul era pregătit.

Se lăsă încet pe pat, frămîntîndu-şi fruntea pentru a se linişti. Cu toate pregătirile ei, planul putea să nu-i reuşească. Trebuia însă, să încerce.

Îşi petrecuse toată dimineaţa punînd la punct detaliile, prin instrucţiunile date de Gary, omul plătit pentru a-l spiona pe Tom, va ţine tot timpul legătura cu ea, pentru ca să ştie cînd să-şi pună planul în acţiune.

Se mai privi o dată în oglindă: Noua ei înfăţişare o uimi. Dacă nu va merge, ea, pur şi simplu, va muri de ciudă, se gîndi ea zîmbind. Treptat, zîmbetul pieri. Deschise ochii şi se rugă tăcută. Trebuie să reuşească. Trebuie.

Tom privea la pinii ce în ultima săptămînă îi fuseseră singura companie. Multe trebuie să fi au-

zit ei în această perioadă, se gîndi el zîmbind.

Se aplecă încet şi luă de jos tigaia de metal în care hrănise păsările. Era cel din urmă obiect pe care îl mai avea de împachetat. În rest, totul era pregătit de plecare.

Totul, în afară de inima lui, îşi spuse el cu tristeţe. Mai aruncă o privire locului. Se încruntă. Avea sentimentul că uitase ceva. Cerceta din nou totul. Nu lipsea totuşi nimic. Respiră adînc. Trebuia să se hotărască odată să plece. Doar nu-l mai reţinea nimic.

Conduse atent pe aleea îngustă şi şerpuitoare, privind cînd în dreapta, cînd în stînga. Ar fi vrut să nu-i scape nimic, fiecare copac, fiecare tufiş. Nu dorea ca tocmai acest loc să i se şteargă din memorie.

Cînd trecu de intrarea principală a parcului, observă cum un individ se sprijinea de automobilul parcat în spatele complexului.

Ciudat, se gîndi Tom. Omul îi era cunoscut. Îl mai văzuse de cîteva ori săptămîna aceasta. Stătuse mai tot timpul în preajma complexului. Şi de fiecare dată l-a frapat alura vinovată a omului. Probabil că are de gînd să-şi înşele nevasta, murmură Tom, dînd din umeri cu nepăsare. Dar dacă

aceasta era problema lui, atunci îşi alesese un loc destul de ciudat pentru a se întîlni cu o altă femeie.

Respectă sensul indicat de semnele de circulaţie şi opri în faţa pompei de benzină. Aşteptînd să i se umple rezervorul, se sprijini de rulotă şi examină din nou împrejurimile. Toată ziua nu făcuse altceva decît acest lucru. Ştia cît de mult se va gîndi în viitor la acest loc. Ar fi vrut să nu-i scape nici un amănunt. Curînd desluşi zgomotul unor paşi pe prundiş şi privi în direcţia unde se auzise acel zgomot. Individul pe care-l zărise mai devreme se sprijinea nepăsător de pompă.

– Trebuie să înghită multă benzină, i se adresă acesta, ocolindu-i privirea, dar măsurînd rulota, împrejurimile şi din nou rulota.

– Da, murmură Tom, care n-avea chef de pălăvrăgeală, mai ales cu un individ enervant, cum părea să fie acesta.

– Te pregăteşti de drum lung, continuă străinul.

– Da! Da, repetă Tom, subliniindu-şi afirmaţia printr-un gest semnificativ şi scurt al capului.

– Călătoreşti mult?

De obicei Tom avea răbdare şi se purta frumos. Dar curiozitate, în încest moment, îl irita. Îi răspunse tăios:

– Da.

Chiar şi cel mai fără de minte om ar fi simţit asprimea glasului. Dar Rafe Hampson, ca şi cînd n-ar fi înţeles, privi cerul şi, după ce îşi drese glasul, continuă:

– Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc.

Tom mormăi că-l înţelege şi privi spre pompă, dorind din tot sufletul ca rezervorul să se umple mai repede, pentru a putea pleca. Din fericire, chiar în acel moment, pompa se opri. Şi înainte ca individul să mai spună ceva, Tom puse la loc capul de alimentare al pompei. Îl salută scurt şi se întoarse. Plătii femeii mai în vîrstă ce supraveghea alimentarea cu benzină şi se îndreptă spre rulotă. Individul ciudat şi enervant pieri din vedere. Dar, pe cînd părăsea staţia de benzină, prin oglinda din faţă, Tom îl zări cum stă în mijlocul străzii, uitîndu-se după el şi cum, imediat se întoarse şi se îndreptă spre cabina telefonică. Îl uită însă după numai două minute. Pentru ultima oară avea să mai vadă Langstonul spre care se îndrepta acum.

Helen îşi îndrepta capul într-o ţinută mîndră. Respira însă cu multă greutate ştiind că lumea se holba la ea. Se aşteptase să creeze acea învălmăşeală. De fapt, această îmbulzeală făcea parte din plan. Aşa că îşi propusese să nu-şi piardă firea şi să ignore curiozitatea semenilor ei. Se impunea: atît pentru ea, cît şi pentru Tom.

Zîmbi. Va încerca, desigur să fie tare, se gîndi ea. Spera însă ca Tom să apară curînd. După cele anunţate de Rafe Hampson, Tom părăsise locul acum cincisprezece minute. Şi indiferent de locul unde dorea să ajungă, tot trebuia să treacă prin Langston.

Cînd se apropie de Langston, Tom încetini. Ştia că nu-i cinstit din partea lui, dar pe măsură ce se apropia, oraşul îl irita. Cîştigase, iar el pierduse. Sperase să nu mai fie nevoit să treacă prin el, dar era singura ieşire.

Nu mai fusese prin Langston de o săptămînă. Cea mai lungă din viaţa lui, reflectă el. Ar fi trebuit ca Helen în acest timp, suficient din punctul lui de vedere, să se fi decis, dacă să-l urmeze sau nu.

Faptul că ea nu-i putea părăsi pe toţi ceilalţi acum, cînd se iubeau atît de mult, ce putea el să mai spere mai tîrziu?

Deodată, circulaţia de pe artera principală se blocă. Se încruntă. Tocmai acum, cînd se grăbea, traficul se împotmolise. Era poate ultima ocazie a acestui oraş de a-i juca un renghi: turna sare pe rana lui. Mai înaintă puţin. Văzu lume adunată pe trotuarul din faţă, dar gîndurile îi erau la Helen şi la propria lui nefericire, aşa că nici măcar nu se întrebă ce se întîmpla acolo.

Îşi dorise atît de mult să cunoască viaţa, reflectă el, rîzînd scurt şi aspru. Ei bine, o descoperise: era schimbătoare. Acum o săptămînă fusese mai fericit ca niciodată şi nu-şi imaginase că drumul de la cer la iad este atît de scurt.

Desluşi rîsete înăbuşite, dar nu le dădu nici o atenţie. Neliniştea pusese stăpînire pe el. Începuse să-l obsedeze tot felul de amănunte.

Prin faţa ochilor trecu imaginea lui Helen din ziua petrecerii. O revăzu studiindu-l după prima noapte de dragoste. Îşi aminti felul ei de a zîmbi, de parcă ea însăşi ar fi fost surprinsă că rîde. Păstra în amintire chiar şi cele două ipostaze fantastice: Helen scăldată în lumina argintie a lunii,

dar şi de razele calde şi aurii ale soarelui.

De ce? se întrebă el, trecîndu-şi pumnul încleştat peste coapsă. De ce nu-l iubea atît încît să se poată schimba complet şi să vadă lucrurile aşa cum le vedea şi înţelegea el?

Tristeţea îl învălui. Închise ochii de durere. Se aşteptase ca ea să renunţe la tot. Dar, totuşi, cine se credea el? Oare de ce nu-şi pusese întrebarea aceasta şi înainte? se gîndi el cu dezgust.

Tot timpul din urmă nu făcuse altceva decît să se autocompătimească şi să-i poarte pică. Nici prin cap nu i-a trecut, că de fapt, îi ceruse prea mult. Ea ar fi putut să-i ceară să rămînă. N-a făcut-o. Singurul lucru de care a ţinut seama a fost faptul că Audrey şi Gary aveau nevoie de timp pentru a se obişnui cu ideea căsătoriei lor.

Respiră profund. Era timpul să pună capăt resentimentelor faţă de copiii ei. Chiar dacă erau obişnuiţi ca mama lor să le acorde tot timpul şi atenţia, în fond, erau drăguţi şi buni. Era însă gelos pe ei, recunoscu el. Dacă n-ar fi fost vorba de Helen, ci de altcineva, el s-ar fi străduit să înţeleagă. Era cumplit de posesiv.

Şi cu cît mai adînc îşi examina sufletul şi mintea, cu atît se necăjea mai tare. Se simţise grozav

de mîndru, încă de la început, pentru faptul că el reuşise s-o readucă la viaţă pe Helen. N-a ţinut cont însă şi de învăţătura ei: faptul că libertatea nu consta în a fugi de colo pînă colo, ci în a iubi, a dărui şi a împărţi.

Se lăsase prins de propria lui impresie în ceea ce priveşte viaţa, şi nici o clipă nu s-a gîndit că viaţa adevărată există pretutindeni. Cu Helen alături, el ar fi putut proba acest adevăr, chiar şi în lumea afacerilor, fiindcă nu locul contează, ci doar ceea ce este în interiorul lui.

Trebuia să meargă la ea. Fără ea, nimic din ceea ce va face de acum încolo nu va avea valoare. Va trebui să ţină cont şi de dorinţele ei. Dacă ea va dori să rămînă în Langston, atunci vor rămîne aici împreună. Va face orice şi va fi orice, numai pentru a o păstra lîngă el.

Îşi scoase capul pe fereastră pentru a vedea ce se mai întîmpla cu traficul. Dar nu se putea zări nimic.

Probabil că circulaţia s-a blocat din cauza vreunui beţiv, lucru puţin obişnuit în Langson, se gîndi el exasperat, de vreme ce lumea s-a oprit în loc.

Deschise uşa şi păşi afară. Trebuia să meargă

să vadă cu ochii lui. Şi dacă deblocarea va mai dura, atunci se va duce pe jos pînă la Helen. Trebuia s-o vadă chiar acum.

Se îndreptă spre mulţimea adunată pe trotuar, încercînd să afle cauza blocării circulaţiei, dar şi gîndindu-se la ceea ce va simţi cînd Helen va fi din nou în braţele lui. Pe măsură ce se tot apropia de mulţime, înţelese că nu se întîmplase nimic grav. Se încruntă. Nu era nici un accident, dar nici vreo încăierare.

Cînd se apropie, lumea amuţi. Dar i se păru că oamenii îl priveau ciudat. Se întrebă dacă nu era cumva vorba de vreo demonstraţie, întrucît, undeva zări o pancartă. Se apropie şi mai mult şi constată că oamenii, tot tăcuţi, se despart în două rînduri, lăsîndu-i drum liber.

Cînd ajunse în mijloc, paşii îşi încetiniră ritmul. Închise ochii. Inima îi bătea cu putere.

Helen însăşi se afla în mijlocul trotuarului, aşezată pe un geamantan. Gura i se uscă, cînd îi zări îmbrăcămintea: blugii strînşi pe picioarele lungi şi tricoul sport evidenţiindu-i bustul. Părul lăsat liber îi acoperea umerii.

Primul moment fu de totală uluială. Apoi izbucni în rîs, ce exprima atît iubirea, cît şi bucuria

revederii. Pe pancarta aşezată stîngaci pe umeri, în litere de culoare roz se putea citi: *EXTAZ SAU AREST*.

Recunoscîndu-i rîsul, Helen se roti pe geamantan, apoi, încet, ezitînd, se ridică. Nervii îi erau la limită. Nu mai era în stare decît să privească.

Privind-o cu atenţie, Tom înţelese cît de stînjenită era totuşi în această postură. O făcuse însă pentru el şi pentru că îl iubea.

Îl privi adînc în ochii albaştrii. Şi acolo, în afară de stînjeneală, descoperi îngrijorarea şi teama de a nu fi rănită.

Se apropie. Şi fără să-şi ia ochii de la ea, înmînă pancarta unui individ mărunt ce-i privea confuz.

– E timpul să mergem, îi spuse el blînd. Ochii ei străluciră de lacrimi. Tom se aplecă şi luă geamantanul. Se întoarse apoi şi-i cuprinse talia protector.

– Aşteaptă! îi spuse ea deodată, desprinzîndu-se de el, şi aplecîndu-se pentru a lua de jos o cutie rotundă. Este, desigur, cam pretenţioasă pentru viaţa în rulotă, adăugă ea, strîngînd la piept cutia. Dar de pălăria asta sînt legată sufleteşte.

Tom zîmbi amintindu-şi de frumoasa pălărie albastră. În acea zi se îndrăgostise de ochii ei. O cuprinse şi împreună se îndreptară spre rulotă. Păşeau spre începutul vieţii lor.

Unsprezece

Helen ieşi ţinînd într-o mînă vasul cu salată, iar în cealaltă pe cel cu sos. Deschise cu şoldul grătarul uşii, apoi îl lăsă să se trîntească în urma ei. Privi spre rîu, apoi spre membrii familiei ei.

Tom lăsase fripturile pe grătar şi se învîrtea în jurul nepoatei sale, ce tot ţipa, Amanda, în vîrstă de doi ani, mîndria lui Chad şi Audrey, ce o priveu rîzînd. Gary şi noua lui prietenă stăteau de vorbă sub un nuc.

Helen zîmbi. Era mulţumită că, în sfîrşit, Gary

găsise în Kren o prietenă potrivită.

Şi în timp ce aşeza mîncarea pe masă, gîndurile îi zburară spre trecut. Îşi aminti de toate acele îndoieli şi neînţelegeri ce-i marcaseră primele zile ale relaţiei cu Tom. La început, toate aceste probleme păruseră destul de serioase. Le rezolvaseră însă în timpul lunii de miere. Necazurile dispăruseră aşa cum se destramă visele în zori.

Petrecuseră două luni tot pe drum, oprindu-se acolo unde-i îndemna inima şi fantezia. Atunci au avut parte şi de extaz în doze regulate. S-au întors în Langston la naşterea lui Amanda, de care Tom s-a ataşat încă de la început. Apoi, la insistenţa lui, au cumpărat cabana de pe rîu, loc unde poposeau ori de cîte ori doreau.

Intenţionase să vîndă casa dăruită de Edward, dar Tom a convins-o că trebuie păstrată pentru Audrey şi Gary.

Închise ochii cînd buzele calde ale soţului ei îi atinseră ceafa şi cînd braţele lui vînjoase îi cuprinseră talia.

– De-asta m-am însurat eu cu tine? o întrebă Tom, nedeslipindu-şi gura de pe grumazul ei. Ca să visezi în picioare, ziua în amiaza mare? De ce

nu ai grijă de carne?

– Cred că ăsta-i departamentul tău, îi răspunse ea, cuibărindu-se în braţele lui. Inhală cu nesaţ aerul primăvăratic. Îmi place aici, murmură ea. Eşti sigur că nu-ţi mai poţi lua cîteva săptămîni libere?

– Chiar vrei să rămînem? Aş găsi ceva de lucru aici, îi răspunse el cu seriozitate.

Helen aprobă din cap, rîzînd fericită. Fericită fiindcă Tom era al ei şi fiindcă alături de el simţea că trăieşte cu adevărat.

După cîteva minute, urmărindu-l cum întorcea cotletul ce se arsese puţin pe-o parte, se gîndi cît de ciudată era viaţa. Cînd s-au cunoscut, Tom încerca să se ţină cît mai departe de lumea agitată a afacerilor. Atunci şi ea simţea că multele obligaţii sociale ce le desfăşura în Langston, îi chinuiau sufletul. Acum doi ani, locuind în New York, amîndoi aveau activităţi similare celor de care fugiseră. Totuşi se bucuraseră imens. Se întorseseră apoi în oraşul lui Tom, pentru ca acesta să se convingă că ceea ce descoperise el în călătoriile lui, era purul adevăr. Trebuia să-şi demonstreze sieşi că putea să se păstreze întreg şi sănătos, chiar în această lume.

S-au reîntors apoi pentru ca Helen să-şi reia vechile activităţi sociale. Confruntarea cu cît mai multe persoane şi cerinţe diferite constituia un test pentru ea: verificarea posibilităţilor ei de bun organizator. În toate situaţiile, ambii s-au descurcat foarte bine. Satisfacţia şi succesul profesional s-au adăugat la împlinirea pe care ei au descoperit-o unul în celălalt. Ultimii doi ani i-au unit parcă şi mai mult.

– Helen! o strigă Tom. Vino să vezi ce face Amanda.

– Da, mamă. Vino să vezi.

Helen îşi ridică privirea spre cerul albastru şi şopti aşa cum obişnuia s-o facă cel puţin o dată pe zi:

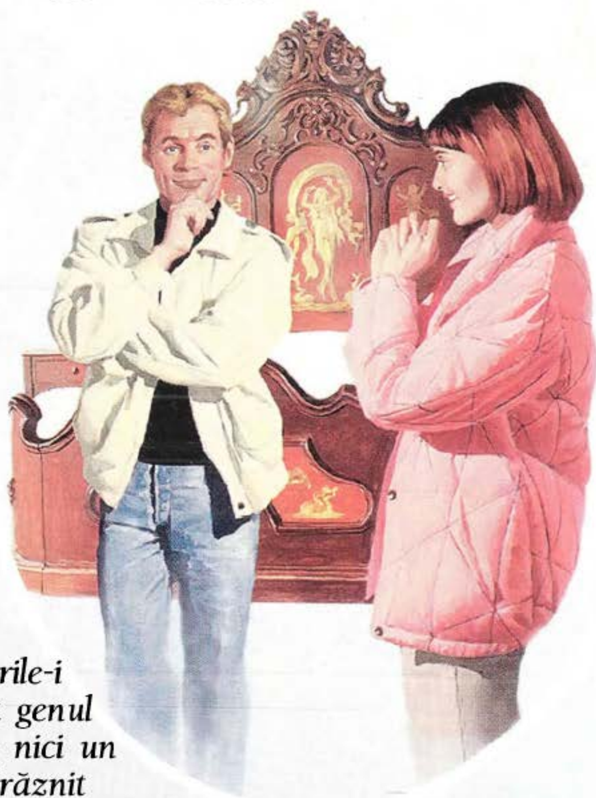
– Mulţumesc.

Se alătură apoi celorlalţi.

Sfîrşit

Loveswept

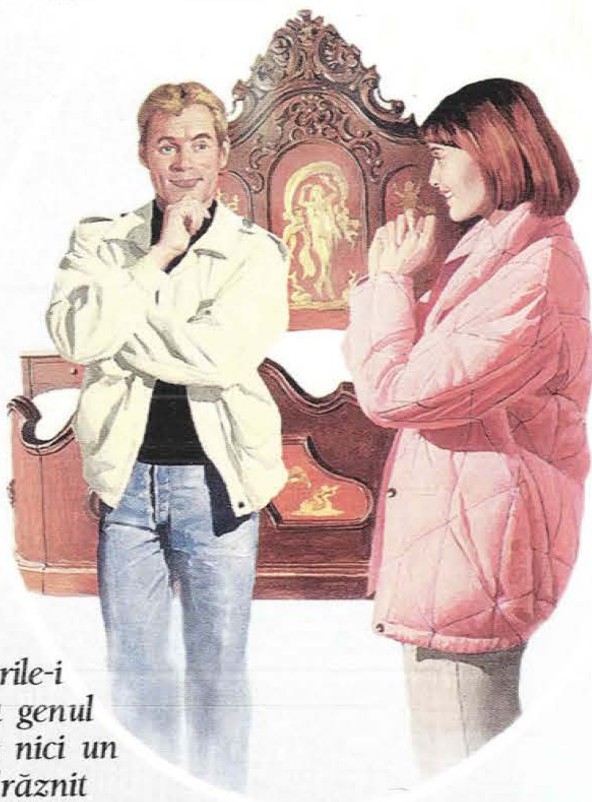
*Încă din primul moment, **Tom Peters** a simțit un îndemn irezistibil de a o răpi și de a așterne pe frumusețea-i virgină pulberea înfloritoare a vieții.*

*Ea, **Helen Gallanger**, cu dorurile-i neîmplinite, părea genul de femeie pe care nici un bărbat n-ar fi îndrăznit s-o atingă.*

Cu toate acestea, de-abia a rezistat chemării acestui vagabond cutezător, un aventurier sensibil ce i-a promis să-i arate lumea din afara micului ei oraș. Cînd acesta a escaladat balconul și a cuprins-o în brațe, ce mult ar fi dorit să-i spună că va merge cu el! Dar va avea ea oare destul curaj să-și urmeze imboldurile inimii și să înfrunte privirile dezaprobatoare ale prietenilor și familiei?

Lei 2157+43TL = 2200

Loveswept

*Încă din primul moment, **Tom Peters** a simțit un îndemn irezistibil de a o răpi și de a așterne pe frumusețea-i virgină pulberea înfloritoare a vieții.*

*Ea, **Helen Gallanger**, cu dorurile-i neîmplinite, părea genul de femeie pe care nici un bărbat n-ar fi îndrăznit s-o atingă.*

Cu toate acestea, de-abia a rezistat chemării acestui vagabond cutezător, un aventurier sensibil ce i-a promis să-i arate lumea din afara micului ei oraș. Cînd acesta a escaladat balconul și a cuprins-o în brațe, ce mult ar fi dorit să-i spună că va merge cu el! Dar va avea ea oare destul curaj să-și urmeze imboldurile inimii și să înfrunte privirile dezaprobatoare ale prietenilor și familiei?

Lei 2157+43TL = 2200

Billie Green Ochii străinului

Loveswept

Billie Green

Ochii străinului